

Gubcsi Lajos

Kórpótlási jogüzérek

Szociokrimi

G Marketing & Média Kft., Budapest, 2014

Gubcsi Lajos: Kórpótlási jogüzérek - Szociokrimi

G Marketing & Média Kft., 2014

Copyright Dr. Gubcsi Lajos

Lektorálta Varga Bótos Anna

A borítón Kovács Géza: Örökös változások című acélkompozíciója,
a 2., 3., 25., 41., 60. oldalon Somogyi Győző grafikái láthatók.

ISBN 978-963-08-8372-6

Gubcsi Lajos
Kórpótlási jogüzérek

Szociokrími

Tartalomjegyzék

Eszmélés bosszúra

Kórpótlás

 Ádám, Éva nélkül

 Bíróék

 Néhány stampedli a múlt

 Tündökölve a napos égen

 Tőről metszett parasztgyerek

Jogüzérek

 Az első petárdák

 Hány virág virágozhat?

 Dereng már a határ

 Fegyverbe, magyar!

Bosszúvágy, az öröm kulcsa

 Dóra, Füstös és a többiek

 Érdekek, ha találkoznak

 Erdős Szilárd, aki Erdei Szabolcs

Vendetta, az édes

 Egy paraszt, egy katona és egy filosz

 Akié a vár, azé a hatalom?

 Nyomás alatt

 Bíróék igazsága

 Hüvelykujj lefelé!

 Kés az élet

Eszmélés bosszúra

Falfehéren nézett a naptárra. Nagyon ideges volt, remegett mindene. Ha nem hullott volna ki a fele haja, most minden szála égnek állna. Citerázik a lába, a gyomra belül rágatózik. A szeme összeszűkült, gyűlölet sötétedik benne. Apja alszik, anyja szinte minden percben ránéz az öregre, pedig mindjárt reggel van, és még egy percet sem aludt szegény. Apu a végét járja, fontos minden perc, amit tudatosan együtt szusszan vele. 40 éve tart, a nélkülözés és a hűség csaknem fél évszázada. Csak ő... Minek is született fiúnak?

A lányoknak legtöbbször van férje, s az azért van, hogy megoldja a problémákat. De miért van ő? Hogy teremtse azokat!? Hogy kínozza vele apját, anyját immáron csaknem egy évtizede. Mit ér a hűség nélkülözéssel, mindennapi küszködéssel? Mit ér, annak ellenére, hogy bármely percben újra gazdagok lehetnének? Lehettek volna. De soha nem lehettek. 1988-ig megvoltak valahogy, gyengén, de valahogy'. 1989-ben, a '90-es elején magasba szálltak a reménnyel, szétnézni, hogy milyen lesz az élet a napsütésben. Most 1998-at írnak, és harag fogja el. Rablók, gazemberek országában könnyű lecsúszni az aljára. Számolgatni a pénzt a bugyellárisban, hogy jut-e gyógyszerre is az öregeknek, vagy csak kajára lesz elég ma is. Gazdagok lehettek volna, legalább a tanárok, a lelkészek, az irodai alkalmazottak szintjén, majdani biztos nyugdíjjal, megbecsült napi munkába járással, és azzal, hogy sok ember akár előre is köszön nekik. Ez a gazdagság. S helyette? A becsapottság, a megalázottság, az érzés, hogy soha nem lesz jobb. Miért is lenne? Aki balek, az is marad.

A naptár után az órájára nézett. Március 21-e van, mindjárt reggel, most még sötét, de 7 körül talán látszik valami a fényből is. Megrázta az óráját, egyszerűen csak megszokásból, most talán tette vágyásból is: dühös tettekre készült. Ez a készülődés csak mostanában lett végleges, az elmúlt két évben. Azelőtt várt, hitt, remélt, elfogadta, amit ígérek. Nem kellett volna egyetlen percet sem veszítenie hiszékenyen, nemhogy éveket, több mint fél évtizedet.

Ugyanúgy tudta akkor is, mint most, csak hitegette önmagát. Gazemberek csapták be, kifosztották a szüleit, majd - hogy őket védje, belement maga is a csapdába - őt is, őt teljesen, hiszen előtte még hosszú élet állt. Akkor. 6-7 év után mit mondjon? Hogy rablók miatt nincs családja, felesége, gyerekei. Csak kretének mondanak ilyent. Meg olyant, hogy vigyáznia kellett minden nap a szüleire, nehogy összeomoljanak. Na, ez aztán a legnagyobb hazugság. Az öregek mindig is kérték, unszolták, hogy hagyja őket, menjen a maga dolgára, ők már beletörődtek a bajba, majd egyszer máskor, egy másik életben...

Rázott még egyet az óráján. Az órát nem érdekelte semmi, sem a rázás, sem a düh mö-

götte, digitális volt, és már régen nem volt benne elem, jól érezte magát így is. Aztán meg-
rázta a fejét, az öklét, halkan, minden nesz nélkül, nehogy meghallják ébredező szülei, dob-
bantott egy iszonyú nagyot - mondom, halkan, nesz nélkül, csak magában, a fejében -, és az
ajtóhoz lépett. Most végre megfizet.

Onnan többé vissza nem hívja senki, míg be nem fejezi. Érezte, hogy kimegy a vér az
ereiből. Ugyanakkor sápadt, beteges düh - a homály és a gyűlölet keveréke - szívta be ma-
gát egész testébe. A lelkébe nem kellett, ott lakozott az már évek óta. Most a testnek kell
érettné lennie a feladatra. A lépésre, amelyre évek óta készül, amelynek azóta egyre
mélyebben elkötelezte magát, de amelynek soha nem ért a közelébe.

Nem, soha nem merte elkezdni az első, valóságos lépéssort. Az ember nem születik gyil-
kosnak. Az ember nem tud ölni. Legtöbben állatot sem tudunk. Egy másik embert pedig
megütni se. Jár a szánk, fogadkozunk, szeretnénk, ha mi volnánk a jogos megtorlás kímé-
letlen bajnokai, de amikor kellene és lehetne, egyetlen pofont sem tudnánk adni a másiknak.
Az öklünket soha nem tudnánk erővel az arcába vágni. Hány gáton kell addig átbukdácsol-
ni, míg végül az ember úgy lép ki az ajtón, hogy megöli a másikat. Ha kell, a másik kettőt,
együtt, egyszerre. Ha nem megy, elég az egyik is. S ez nem képzelődés, nem bosszúvágy.
Ez maga a tökéletes bosszú, amelynek minden mozzanata évek óta érik, hónapok óta min-
den napon gyakorlat és próba tárgya. Amelynek a végén két aljas, embertelen fosztogató
holtan hull majd le a földre. És ebbe a folyamatba már semmi sem hoz változást. Így lesz.
Hányszor kellett megtorpanni, visszahőkölni, megijedni. A halott szemétől és a börtöntől.

Ha az ajtón kilép - mint most tette -, akkor már nincs visszaút.
Ádám rendes embernek született, e percig az is volt.

...és most gyilkos lesz belőlem - motyogta egykedvűen. Ezerszer is elhangzott már ez a
megjelölés a szájából némán, most, hogy kimondta, most sem jelentett többet.

Kórpótlás

Ádám, Éva nélkül

Egész életükben gürcöltek. Megérte. A házuk frissen meszelt, a vakolat teljesen felújítva, kibírja a következő 20-30 évet. A Wartburg kitűnő állapotban, kint a város szélén, a telken megnő minden fontos zöldség, gyümölcs, nyáron jóllaknak a nyulak, amelyekre ugyan rossz, gyilkos sors vár emiatt az ősz beálltával, de azok viszonylag csendben, tiltakozás nélkül túrik a körforgás örök törvényeit.

Pénz bőven áll a számlán, a gyerek - igaz, csak egy, de stramm fiú (nem lehetett több, anyagi okok miatt) - éppen kitanulta a szakmát: a családban először van tanult ember, értelmiségi, népművelő. Milyen szép szó! Mennyi fenség, okos terv, okos társadalom, amely ilyenre is figyel. Olvasott, művelt gyerek, nyugodtan indulhatna bármilyen versenyen. Nem indul, mert félszeg. Viszont nyár óta, éppen két hónapja hibátlanul végzi a munkáját a kultúrházban, vagy ahogyan most már hívják: a művelődési központban. Jó apa lesz ebből a derék Keresztes Ádamból.

-Olyan lesz, mint te voltál - hajol férjéhez Andrea néni. Olyan szép, mint lány korában volt. Meg sem látszik rajta harminc év házasság, ötven évgyűrű.

-Rád hasonlít inkább - nevetett fel vidáman Tamás. Büszke volt a fiára, s tudta, hogy a jóképű gyerek tényleg a bájos anyai vonások miatt tetszik annyira a lányoknak. - Jó lenne, ha megtanítanád már erre-arra, hogy hogyan kell levenni a lábukról a lányokat. Már azt se bánám, ha egyszerre többet. Nem tetszik ez a dolog. Miért van annyira belebolondulva a tanárnőjébe.

-Hát azért, mert okos - kuncogott Andrea. - Nem kell őt féltened. Kitől tanulhatna, ha nem a tanárnőtől?

-Félrebeszél! Pfúj, anyjuk - nyerített Tamás, de azért el is szorult a szíve. Az ő idejében megkövezték volna, ha csak gondolni is mer a tanárnőre - a testére, hát persze, most arról beszélünk -, nemhogy hírbe kerüljön, mint most a fia az egész városban. - Mi lesz így ebből?

-Semmi - Andrea nagyon felvilágosult nő volt, persze csak akkor, ha a fiáról volt szó, más esetben most együtt dohogta a férjével. - Egy kicsit segítenek megoldani egymás problémáit - e szóra simogató kézmozdulatot tett a levegőben -, aztán oldanak még rajta egy keveset, vagy többet, és végül mennek a maguk útjára. Ilyen az úttörők sorsa. Törik, men-

nek, törik, mennek. Ne félj, valahol sündörög már az a lány, akivel a fiad beállít hozzánk. Csak nehogy túl hamar legyen.

Tamás sóhajtott. Azért végül is jobb a mai fiúknak. Ha ekkora és ilyen szabad a választék?! Rosszkor születél - mondta egy hang belül, de Tamás betapasztotta a száját, Istenem, csak az asszony meg ne hallja, hogy ilyen gondolatai vannak.

Ebben a pillanatban rontott be az ajtón a fiuk, Ádám. A tempó szokatlan volt, tudta mindig, mi egy népművelő igazi stílusa, csendesen, elgondolkodva járt. Most szinte feltépte az ajtót, és messziről, boldogan kiáltotta:

-Éljen a jövő! Apa, anya, akartok végre nyugodtan, bőségben élni? Amikor nem kell mindig kiszámolni, hogy abban a hónapban hány kilométert mehetsz a Wartburggal? És bekeríthetitek igazi drótkerítéssel a telket. Meg nekem is lesz bőven könyvem, egy egész könyvtár, hatalmas állomány!

-Megkergültél, fiam? Honnan jöttél? Siess vissza, rendezd el a bajodat, s gyere haza, ahogyan szoktál - kuncogott Ádám felé apja. Nem értette fia lelkesedését, még soha nem látta ilyennek.

-Ugye, emlékszel Bíró Henrikékre, az apjukra, meg a két fiukra?

-Jaj, kisfiam, csak azokat ne emlegesd - vágott közbe Andrea "néni". - Amikor hatéves voltál, és éppen iskolába készültél, egyszer a játszótéren elvették a labdádat...

-... jaj, anya, jaj...

-... és mikor kikaptad a kezükből...

-...anya, hagyd már, ki emlékszik ezekre a...

-...kikaptad, el akartál futni vele, de ők utolértek, beléd rúgtak, és amikor tovább akartál futni, mert már nagyon megijedtél tőlük, meg hogy talán még nagyobb baj is lesz, akkor futás közben elgáncsoltak, mindketten beléd rúgtak...

-A Bíró-fiúk?!

-Hát ki más? Most mondom. Azóta a nevüket se akarom hallani.

-Ez így van, fiam - szólt közbe nyugodt hangon Tamás "bácsi". - Engem ez akkor nagyon megrázott, beszélni is akartam az apjukkal, de anya nem engedte, azt mondta, inkább soha többé a tájukra se menjünk.

-Jó, ez volt akkor. Én semmire sem emlékszem, ha ez megnyugtat benneteket. Ugye, milyen katasztrofális, megrázó hatással volt rám szemmel láthatóan? Na. Folytathatom?

-Nem - replikázott anyu.

-Hát... - az apja nem akarta megbántani lelkendező fiát, de remélte, hogy ezzel a "hát..." hangsúllyal értésére adta, hogy...

-Ez a két srác - és az apjuk is - csúcs! Egy év alatt olyasmit produkáltak, mint a városban senki. 1988-ban még mindketten a KISZ-bizottságon dolgoztak, most meg ők a legvagányabb vállalkozók a környéken. Nemcsak a városban, hanem azon túl is, messze hírük van. Igazi modern srácok, jártasak mindenben, hozzájuk fordul mindenki tanácsért, nagyon népszerűek, és joggal. Rengeteg embernek segítenek.

-Istenek lettek a KISZ-esek? Mondtam, hogy ne lépj ki 1987-ben. Most te is köztük lehetnél - dohogott műharaggal az apja.

-Leszek is!

-Az istenért, kisfiam, csak azt ne! Csak azt ne! A Bíró-fiúk nagyon rossz gyerekek, rossz a szívük, hidd el nekem, érzem én ezt. Valami nem stimmel ott, kisfiam!

-Anyu, anyuka, jaj, jaj! Te mindig mindentől félsz - emelte fel hangját számon kérően Ádám. - Még szerencse, hogy olyan szép vagy!

Az anyja ettől megenyhült, pedig egy másodperce még nagyon fűjtatott valamiért. Hirtelen maga se volt már biztos benne, hogy jogos az ellenszenve. Egy labdáért. Ja, és a rúgások. Észre sem vették, hogy apu közben hátrament a raktárba. Ecsetet keresett, elővette a festékes dobozt, mindig ő festi le a Wartburgot, ha valaki vagy valami meghorzsolja. Szép, óvatos ecsetvonásokkal újjá varázsolja, jobb, mint volt, szokta megsimogatni az öreg, ám derék szövetségést, a járgányt.

Bíróék

Este Ádám újra elővette a Bíró-fiúkat. Nem jól ágyazott meg a témának, mert nevük halatán anyu szép csendesén, nehogy bárki összefüggést keressen és találjon e mozdulat és a nevek között, kiment a konyhába. Férfias beszélgetés kezdődött, mélyenszántó, olyan, amilyenre a népművelő rang feljogosítja az embert a demokrácia küszöbén túli világban, de per-sze belül rajta, 1992-ben.

-Fiam, az olyan pénznek, amiről te beszélsz, se jelene, se jövője.

-Márpedig láthatóan van. A fiúk, főleg Dávid, értik az idők szavát, ez nem kérdés. De Robi is csúcson jár, látszik mindenén. Olyan szerelése van, amit itthon nem is lehet kapni, mondják, hogy Bécsbe járnak bevásárolni. És én tényleg nagyra is tartom őket. Bátrak, nyíltszívűek, mindenkivel barátságosak, kezdeményezőek. Nekem is mondták, hogy amint tehetik, vesznek videofilmeket és könyveket a művházba. Kellene is, semmi pénz a házkasszájában.

-És? Talán örökölték az amerikai nagybácsitól? Te is szeretnél? Jó, majd szólunk valakinek

a rokonságból, hogy ugyan költözzön már ki Amcsiba, szedje meg magát, és támogasson bennünket. Elment az eszed, kisfiam? Nincs ingyen pénz.

-Azért kisfiad már nem vagyok, apa. Ti mindig becsukjátok a szemeteket, ha újat látnátok magatok körül. Le, mindig csak lefelé nézni, hogy hogyan kell kivágni a kapával a gázt, nehogy megsértsd a karalábét. Nagy tudás, mondhatom.

-Nem, nem nagy, kisfiam. Ennél azért többre vittük. Ezt csak szeretjük, mert imádjuk a friss föld szagát.

-Illatát talán, nem? - mondta nevetve Ádám. Nem csúfolódni akart, de nem hagyhatta ki, hogy figyelmeztesse mindig választékosan beszélő apját a pongyola beszédre.

-Jó, jó, értelek, kösz, fiam. De ez a Bíró-sztori nem túl illatos szerintem. Ennek tényleg szaga van.

-Na, akkor tisztázzuk. Ők nagyon tanult és mindenben jártas gyerekek. Államigazgatási főiskolát végzett Dávid, Robi pedig a marxista főiskolát, jelessel. Tudom, ez most nem számít, de azért a jeles az jeles. És nagyon összetartanak, ők ketten is, meg az apjuk, az egész család. Szerintem az apjuk is bőven benne van a sikereikben. Nem véletlenül jó ügyvéd.

-Hogy ki a jó ügyvéd, fiam, azt talán hagyjuk. Bíró papa sokféle időben volt jó ügyvéd, és furcsa módon mindig "jó" volt, az idők mentek, ő maradt. Elismerem, sikeres. De miben is? Ezt azért ne kapargassuk, nem értünk hozzá igazán.

-Sikeres, és kész. És okos. Látom az önkormányzatnál, meg a kulturális irányításban is. Ahol történik valami, ő mindig ott van. Nincs szerződés nélküle, nincs pályázat a tudta nélkül. Olyan, mint egy motolla. Ott kering, fut mindenütt.

-Fiam, ebből elég. Én láttam Bíró urat Bíró elvtársként is a pártházban ugyanilyen gyakran. Bocssáss meg, nem vagyok se úr, se elvtárs nem voltam, de azért láttam, látom, hogy ki ő. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy az örök haszonleső. S nem csak les, mert az semmi. Hasznót húz ő mindenből, mindenikből.

-Ez az idő járja most, apa.

-És ez az idő járta tíz éve is, meg húsz, meg mindig?

-Azért, mert te mindenből kimaradtál?! Élelmesnek áll a világ. S most az öreg a két fia legjobb tanácsadója. Élelmes, hát eszik is bőven, nagy kanállal. Van mit.

-Jól van, fiam, irigy vagyok. Kis, irigy, egyszerű ember. Hajrá, nagy meccs ez, ami itt megy nálunk, éljen a bíró!

-Szóval a fiúk. Vettek egy új tűzpiros Mazdát mind a ketten, ugyanolyant, látszik, hogy jó testvérek. Ha együtt megjelennek valahol, ott átnedvesednek a bugyogók.

-Attól még nem lett senki milliomos - nevetett fel apu. - Ha csak ennyire vitték a két Mazdával, jön majd egy Merci, és ők tűzpiros helyett tűzporosak lesznek, hamu, s a lányok a Merci alá fekszenek. Ilyen az élet, fiam.

-Nem is a lányok miatt utazgatnak. Járják a város környékét, a járást, ott vannak mindenhol, vigasztalnak, lelket öntenek az öreg emberekbe.

-Miért? Mik lettek? Felszegődtek valamelyik amerikai szeretetszolgálathoz? Akkor persze, hogy van pénzük! A CIA jól fizet! Gyerünk, fiam, le ne maradj!

-Teljesen önállóak. Saját emberközpontú programjuk van. A KISZ-bizottságtól rengeteg embert ismertek, közelről is, meg hírből, messziről. A járási KISZ-esek mind a barátaik maradtak, jól összetartanak, mintha zsidók lennének, olyan szorosan...

-... azok is...

-Jó, csak mondd a magadét.

Anya éppen belépett az ajtón a szóváltásra. Vissza akart fordulni, érezte, hogy ez nem az ő témája. Valami azért megmozdult benne.

-A Bíró-fiúk nem zsidók.

-Mit számít ez? De honnan értesz te ennyire a témához? - évődött Tamás.

-Az édesanyjukkal együtt voltunk bér mállkozni. Akkor hogyan lehetnének?

-Ja, ja, nagy divat volt az akkor, az ötvenes években, jó kereszténynek mutatkozni. Én nem néztem soha a Bíróné vonásait, de Bíró úr soha nem tagadta, hogy ő bizony zsidó, üldözött volt. Márpedig ők mindig megtalálják egymást, egymásban gondolkodnak, másban nem.

-Hagyjátok már! Igenis, összetartanak - folytatta Ádám -, akár zsidók, akár arabok, mind egy, ismerik egymást a mozgalmi munkából, barátok maradtak, nem úgy, mint az a sok szerencsétlen, aki azt hiszi, hogy neki jobb, ha másnak rosszabb, és mindenki a másikat figyelő árgus szemmel, és legszívesebben ártana is neki, ha amannak jobban megy...

-... ilyen az ember, fiam, de ez még nem baj önmagában, ez csak rossz viselkedés, irigység. A valóságban nem ártanak egymásnak, csak magukat bosszantják, dörmögnek, okoskodnak. Mindig így van ez, ha a nagy dolgokba nem szólhatnak bele az emberek. Kicsinyesek, ha kirekesztik őket.

-A Bíró-gyerekek nem ilyenek. Egész komoly csapatuk van, ők igazán csapatjátékosok.

-És mi a játék neve, fiacskám? Melyik sportot űzik? Soha nem hallottam, hogy edzésre jártak volna bármiben is.

-Játék, játék...! Minden játék. Az övéké legalább okos és hasznos, és mindenkinek segítenek. És nem ám úgy, hogy néni, átsegítjük a palánkon akkor is, ha nem akar, és zsuppsz, már át is dobták! Hanem mindig úgy, hogy a legjobban járjanak az emberek. Főleg az

öregek, akik már nem tudnak a dolgaik után járni. Nekik igazi megoldást nyújtanak.

-Na de csak van valami neve ennek az isteni játéknak?

-Kárpótlás! Akit baj ért, azt kárpótolják. Akinek van valamije, de nem tud mit kezdeni vele, annak felkínálják, hogy sebaj, fizetnek érte jó árat, és majd ők elbajlódnak vele. Mindenki szereti a fiúkat, keresik is őket, hogy nosza, segítsenek nekik.

-Fiam! Én erről hallottam valamit. Ez tényleg valami nagyon újszerű lehet. Tudsz róla pontosabbat is?

-Nem, de szóltak a fiúk...

-...a Bíró-gyerekek?...

-Igen, szóltak, hogy mivel olyan régóta ismerjük egymást...

-... a játszótérről...

-Ez anya butasága. Arra ők nem is emlékezhetnek, mint ahogyan én sem... Még a suliból, fölöttem jártak két évvel, és emlékeznek, hogy nagyon jól tudtam szót érteni mindenki-vel...

-Van neked szakmád, fiam. Hiszen éppen emiatt lettél népművelő. Hagyd te csak a fiúkat, túl erősek ők neked.

-Kárpótlás, apa! Mindenkinek jó. Szóba se hoznám, ha bajom lenne a dologgal. Tiszta, szép ügy, végre valami hasznos dolog az állam részéről.

-Elmondták a fiúk, hogy ők mit tesznek egyáltalán? Vagy csak a Mazda csillog olyan szépen, meg a nedves bugyogók illúziója.

-Vicceld csak a bugyogókról. Éhes disznó makkal álmodik, apa.

-Elmesélték?

-Igen, és nagyon egyszerű. Kell hozzá egy kis pénz az elején. De az nem gond, egyszer azt ígérted, hogy ha kell, tudsz segíteni, akár pénzzel is.

-Igen, fiam, ha majd építkezni akarsz. Tudod, minden rendes szülő szeretné otthonhoz juttatni a gyerekeit. 10 éve gyűlik a pénz, egyszer majd jó kis alap lesz neked.

-Apa, tudom, hogy ötszázezer forintotok van, mondta anya. Ezzel a pénzzel én nem megyek semmire, ha házat akarok építeni. De kiszámoltam, mire jutok a kárpótlási módszerrel...

-...hallani se akarok róla. Hogy!? Hogy mi adjuk oda másoknak, mert segíteni akarunk a kárukon? Fiam, ne haragudj, te megőrültél.

-Apa!!! A Bíró-gyerekek egyrészt megoldják helyettem, minden betett 100 forint után ígérek minden évben 20 forintot, ami kétszer akkora, mint a kamat. Másrészt, ha így együttműködök velük, megtanítanak a módszerre, és utána magam is végezhetem, önállóan.

-Mit, te gyerek?

-Odamennek az emberekhez, akik a volt földjükét vagy házukért, vagy akármijükért most kárpótlást kapnak az államtól.

-Mit kapnak?!

-Kárpótlási jegyet, egy elismervényt, hogy az állam visszaadja a tulajdonukat, amit régebben elvett tőlük.

-Hát ha visszaadja, akkor jól teszi, végre.

-De nem adja vissza, hanem a jogukat adja vissza.

-Istenem, értem már Bíró ügyvéd úr és gyerekei jogi vállalkozásának motívumát, kezdem érteni... szóval jogot kapnak az emberek. Íme, az új jogállam.

-Nem. Joga mindenkinek van. Elismervényt kapnak arról, hogy nekik jár az, amit elvettek tőlük. De mert annyi mindent lehetetlen visszaadni, kapnak erről egy elismervényt. Ez a kárpótlási jegy. Azt bizonyítja, hogy X néninek van, vagyis volt ennyi és ennyi hektár földje, Y bácsinak pedig egy szép nagy bérháza, üzlettel. De azt most nem lehet visszaadni. Vagy ha lehet, akkor is bajos, komplikált. Viszont jeggyel igazolják, hogy az övé - volt. És így most elvileg az övé is. Érted, apa?

-Az, hogy én nem értem, mindegy. A baj, hogy X néni, Y bácsi sem érti, hogy hogyan van neki az, ami nincs.

-Itt lép be az emberi jóság a Bíró-fiúk és csapata részéről.

-Olyan, mint Timur és csapata?...

-Ez a Bíró-team. Oda mennek akárhány X és Y nénihez, bácsihoz, aki kétségbeesetten nézegeti, hogy hogyan van neki az, ami nincs, és bebizonyítják, hogy de igenis, van neki, amiye van. Felajánlják, hogy bizony akár pénzt is adnak nekik azokért a kárpótlási jegyekért, ami a bácsi és a néni kezében bizony tényleg csak lom, szomorú bizonyíték egy egyszer szebb világról.

-Felajánlják?! Mit, végül is mit ajánlanak, fiam? Ez nem játék.

-Persze, hogy nem. Tisztességesek a fiúk. Megállapodnak, ők ketten, azaz ők és a néni vagy bácsi, hogy mennyit adnak a jegyért. Mondjuk, a bácsinak van jegye egy millió forintról, amit 100 hold földjéért kapott. De ez neki semmi, még annyit sem ér neki, mint a rossz emléké békekölcsön jegy, amit meg kellett vennie. Azt legalább visszaváltotta neki az állam. De ezt? Ezt nem. Ez az ő joga. De tudja, hogy nem akar már szántani, vetni, Isten őrizze, és engedje békében készülni a túlvilágra. Sok bácsi van így ezzel. És akkor jönnek a fiúk, meg a barátaik, és megoldják a problémát. Megállapodnak az emberekkel, ahogyan ők is akarják, ez csakis kétoldalúan mehet. Az öregek tudják, hogy ez a papír semmi, ezt a fiúk világosan értésükre adják, elmagyarázzák nekik. A múlt az semmi. A fiúk elmondják, hogy ők

a jövő. Hogy övéké a jövő. És hogy ezért ők készek áldozni. Ezért felajánlanak a bácsinak a látszólag szinte nulla értékű, valójában névértéken egymilliós papírokért, jegyekért pl. ötvenezer forintot. A bácsiknak ettől általában könnybe lábad a szemük. A fiúk is meghatódnak ettől a jó érzéstől. Készségesen elmondják, hogy látva a bácsik-nénik könnyeit, most rögtön, a vételi szerződés aláíráskor és a jegyek átvételekor máris átadnak harmincezer forintot. A többit majd a profit realizálásakor Prox-kax-mucc-index függvényében trade-off-explicite alapon... A bácsik ez utóbbit nem értik, annál is nagyobb örömmel teszik el a harmincezer forintot, apád-anyád ide gyűjjön! A nénik kicsit csalódottak, a nénik mindig kukacosak, mert ők nem itták meg azt a négy kupica és két stampedli pálinkát, amit a fiúk kínálgattak minden fontos, megbecsült "privát ügyfelüknek", bőkezűen öntögetve a hozottból. Ők a beszélgetés kezdetétől "díler" néven szerepelnek az ügyletben, ahogy mondják. A bácsik előtt mostantól ezt a címet viselték a beszélgetésekben. Jobb esetben pedig "partner"-nek nevezték el a bácsikat, akik így lettek üzleti partnerek.

-De belendültél, fiam! Mintha már te is ott lennél.

-Még áldomást is isznak, régi szokás szerint!

-Na, csak nehogy te is oda keveredj, mert egyszer vasvillával kergetnek el. Nem gyanús neked, hogy itatják az öregeket?

-Hát éppen ez az. Az üzleti boldogság. És ezért kell a pénz most nekem. Mert neki kell indulni valahogyan.

-És? Mit csinálsz te a kárpótlási jeggyel?

-Én? Semmit. A Bíró-fiúk mind megveszik tőlem. És ha mind a félmillióért vásárolok, akkor adnak érte hatszázezret. Ha egy év alatt, egy év alatt. Ha egy hónap alatt, akkor annyi alatt. Láttál te már ennél jobb üzletet, apa? És akkor már hatszázezerrel folytatom. Lehet, hogy megint egy hónap, és hétszázhuszezer forintom van. És nincs vége. Minden csak szorgalom kérdése. És a barátságé. Dávid mondta, hogy ezt ők fél éve folytatják teljes gőzzel, és sok jó baráttal a KISZ-testületekből, főleg az egykori apparátusból. Egy mindenkiért - mindenki egyért, mindenki a jegyért, a kárpótlási jegyért, ez a lényeg. És a Bíró-fiúk mindig megveszik a többiektől a jegyeket, soha nem hagyják a nyakukon, a 20 %-ot is megfizetik azonnal, a világ legtisztességesebb emberei, azt mondhatom. Dávid elmondta, hogy már körülbelül 10 millió forintért vettek kárpótlási jegyeket. Elvileg, térképen van sok ezer hold földjük, erdejük, legelőin fű, kövér... ennyit értek a jegyek... s lesz is valóságosan is, ha az árveréseken nyomott árakon földeket akarnak venni... vagy üzemetek, üzleteket.

-Ennyire tudnak szántani, vetni, legeltetni, fát vágni?

-A Bíró-fiúk? Az életbe' se! Ők okosak.

-S mit kezdenek a sok lom papírral?

-Hát ez az, apa. Vállalkoznak. Olyan ez, mint ha vagyonuk volna. Papír, de vagyon. S azt mondják - ügyvéd apjuktól tudják -, hogy jobb lesz ez a papír, mint az arany. Az arany csak annyit ér, amennyit. De ez hamarosan sokkal többet, mint ami rá van írva.

-Ezt hogy érted, fiam?

-Azt még én sem tudom, nem mondták. De megsúgták, hogy az, ami egymillió, és vették harmincezerért, hamarosan ér még kétmilliót is a tőzsdén, ingatlanokba fektetve meg sokkal többet is.

-A harmincezer kétmilliót?

-Bizony, apa. Te ezt nem érted. Ez már vállalkozó Magyarország. És ha nem segítesz a félmilliómmal, az olyan, mintha kitaszítanál a hazámból, apa!

Anya bizonytalanul toporgott a küszöb vonzáskörzetében. Már régen ki akart menni, de úgy érezte, hogy itt most eldőlnek a dolgok, olyanok, amelyeket mindig el akart kerülni, de amit szülő sosem tud. A gyerekek érdekei egyszer mindig győzni fognak. Ettől most nagyon félt.

-Odaadjuk? - kérdezte apa.

-Ne, semmiképpen se - buggyant ki anya szájából. A fia meglepődve és kérdően nézett rá.

-Odaadjuk?

-Adjuk. Adjad.

Néhány stampedli a múlt

Az a négy stampedli túlzás volt, nem kellett volna beleerőltetni Miska bácsiba, anélkül is aláírta volna a szerződést, de a kupicák magukban is jókedvre derítették. Érdekelte is őt a föld, meg annak a túrása. Elvették tőle már annyiszor, most boldogan adta. Pénzt kapott érte, vehetett az unokájának valami fontosat. A záró két stampedli főleg Rózsika néninek volt gyanús, ezért is nézte szúrós szemmel az egész műveletet, a szövegelést (amit nem szívlelt), a pálinkázást (amit mindig utált), a vállveregetést (hogy jönnek ehhez ezek a tacsók?), és végül az aláírást. Elmegy az egész múltjuk? Igaz, hogy nincs, de lehetett volna, és most... ha erőt vennének, akár művelhetnék is a földet.

Miska bácsi nagyon rosszul ébredt másnap korán. Szokásától eltérően ki se ment az ólba és az istállóba - a két malac már csak rossz emléke volt a szebb időknek, az istállóban pedig tyúkok keltettek a tehenek helyén. Iszonyúan fájt a feje. Régen ivott már ennyit, sok éve nem. Lassan eszmélt, vakarózott, lóbálta a fejét, a lábát az ágy szélén.

-A bűdös anyjukat, anyjuk, becsaptak bennünket! - üvöltötte el magát nagy keservében.

-Dehogy csaptak. Te voltál kelekótya! Minek kellett neked megválni mindentől azonnal. Hátha jönnek jobb idők. A föld mégis csak föld, azt nem viheti el senki.

-De nem is vehetné! Mégis elvették.

-Adtad te magadtól.

-Hogy mertek ezek idejönni, elvenni a földemet?! Beszélni, gajdolni, okoskodni, aztán belém okoskodni, hogy hogyan járok én jól, ha nem lesz földem. Most mim van helyette? Egy szerződésem arról, hogy volt? Meg harmincezer forint. Mire megyek vele?

Nagy düh emésztette Miska bácsit egész nap. Hogy vele hogy kibabráltak. És hogy milyen sokat dolgozott az apja, aki az első világháború után kapta a föld egy részét az isonzói vaskeresztes kitüntetésért, aztán 20 éven keresztül mindig vett hozzá, gyarapodott, és a felesége is hozott jókora darabot hozzá hozományként. Az anyjuk istenit, ezek a gaz kis ficsúrok kiszúrták a szemét. Na, majd kiszúrja ő a... csak még egyszer kerüljenek a szemé elé... Az unokájára, Ádámra gondolt. Milyen szorgalmas gyerek, tanult egész életében, mint egy gőzgép, vitte is valamire, sokra, a városban, ha szép nagy művészi események vannak, akkor mindenki számít rá, a népművelőre. Most adjon neki harmincezer forintot, mint nagyapai örökséget? Harminc hold föld helyett? Ami egy egész kis birtok. Eltartott mindenkit, az egész családot, és persze az élethez szükséges sok-sok állatot. Volt, amikor nagy disznók, tehenek, számtalan baromfi sündörgött a tanya körül. És munka is volt, nem kellett szégyenkezni, hogy az ember kimegy reggel az udvarra, lát két vinnyogó malacot, meg a tyúkok kotkodálását hallgathatja, szégyenére ennyi a múltból.

Kik ezek a ficsúrok? Mi az, hogy bírók? Kik fölött bírászkodnak ilyen fiatalon? Bíró gyerekek. Vagy az apjuk bíró? Na, meglátjuk, ha még egyszer meglátjuk őket errefelé - vagy bármerre...

Egyszeriben leizzadt a gondolattól. Békés ember volt ő mindig, minek rosszra gondolni rögtön. De azért a fejében ottmaradt a rossz, rágta magát, mint szú a fában. A bíró gyerekei - és náluk a földem? De milyen bíró ez? Dohogott, de hasztalan. Ő volt bolond, meggondolatlan, minek ült le idegenekkel ezeréves dolgokról beszélni. Milyen volt az a pálinka, honnan hozták, hogy olyan nagyon szívesen kínálgatták? A bírók tán pálinkával itatják a népet? Ki hallott már ilyent. Elszégyellte magát Miska bácsi. Hogy őt tacskozó gyerekek leitatták? Hiszen ez még soha máskor nem sikerült senkinek. És a pálinkától miért hasogatott a feje. Olyan nagyon sokat azért tán nem ivott... különben is rossz pájinka volt, valami mellékíze lehetett, most is érzi még.

Tündökölve a napos égen

Bíró Dávid és Robi az egekben járt. Úgy érezték, hogy ha valami beindul, az már csak őket szolgálhatja. Márpedig beindult. Naponta akár 6-8, néha 10 szerződést is aláírtak. Volt, amelyiket ők készítettek elő az első perctől, volt, amelyiket a KISZ-es srácok vakartak össze, és mert nem volt tehetségük végigvinni, a jutaléknál sokkal kisebb összegért, a 20 % helyett a szerződött összeg 1-2-3 %-áért átpasszolták az ügyet a Bíró-fiúknak konkrét végrehajtásra. Ez volt a legjobb változat. Azokat a srácokat már ismerték és bizalommal fogadták az első beszélgetésre az öreg parasztok, s mire a Bíró-profik beléptek a képbe, lényegében már csak alá kellett írni. Megvettek mondjuk egymillió forint kárpótlási jegyet 50.000 forintért, amiből persze ott a helyszínen 30.000 lett a nagy udvariaskodás közepette, adtak a konkrét KISZ-es aktivistának - megemelten, exkluzíve!, "de jó srácok vagytok, srácok!" - 2000 forintot, aztán zsebre vágta az egész dossziét, és vitte haza helyrajzi szám, valamint aláírt adásvételi szerződés formájában 20 hold jó földet érő pénzt, 200 aranykorona értékben. Azt sem tudták, hol volt ez a föld, nem is érdekelte őket. Sőt, talán zavarta is volna a fiúkat, ha időt kell pazarolni földek bámulására. Mit kezdenének vele? A föld már régen felszívódott, ki tudja, hol jár, ez a jegy viszont sokat ér a kézben, ha majd értékesítik így vagy úgy.

Dávid és Robi annyira az egekben jártak, hogy szinte le se jöttek onnan, olyan jó volt ott. Minden nap egy sikertörténet. Az apjuk újra és újra, hetek, hónapok múltával is biztosította őket, hogy ne féljenek, egyszer még nagyon jól jön az, hogy olyan sok kárpótlási jegyük gyűlik össze. Apu - kitűnő múltbeli tanácsi kapcsolatai révén - tagja lett először valami megyei földbizottságnak, majd a Parlamentben kiscgazdavezetéssel létrehozott szakértői testületnek is. Nekik kellett előterjeszteni a javaslatokat arról, hogyan kapja vissza ősi jussát a magyar parasztság, a gazdák világa. Vagy ha a jussát nem, akkor valami affélét. Ha meg affélét se, hát siessenek kárpótlási jegyekkel elintézni a súlyos ügyet, azannya.

Az öreg Bíró ügyvédi szakértelmével egyre nagyobb tekintélyre tett szert a kiscgazda párt, és a fő kormánypárt, a demokrata fórumosok többi szakértője, a történelemtanár, a karnagy, az ismeretterjesztő TIT-es újságíró és a volt III/3-as besúgó között (utóbbiakról mindenki tudta, csak nem beszéltek róla, mert akkor - mint jelezték - ők is beszéltek volna erről-arról). Azt is mondhatjuk, hogy az öreg Bíró lett a dolgok esze, szíve, motorja. Hálából amazok barátságáért ingyen írta meg azok adásvételi szerződéseit, amikor gondozásba vettek egy-egy gazdátlanul maradt téesz-, állami gazdasági- és önkormányzati vagyont, vagyis meg- és átmentették az új világba, saját hatáskörbe, nehogy atomjaira hulljon a magyar nemzeti

vagyon, csak úgy magától, gondviselő nélkül. Ők lettek a földre szállt Gondviselő.

Dávid és Robi nagyszerű testvérek voltak. Rendelkeztek az örökös családi hűség, a vérségi összetartozás összes fundamentumával, a zsidó családokra oly jellemző közös érdekel és annak forró szeretetével. Nem is voltak igazán zsidók, semmiképpen sem vallásosak, bár ez nem mindig számít. Eszesek voltak, mint apjuk, aki viszont tényleg zsidó volt, nem is tagadta, és melegszívűek egymás iránt, mint édesanyjuk, aki mindig mélyen hallgatott, ha ez a kérdés felmerült. Az ő édes szülei biztosan katolikusok voltak, ez látszott az ágy fölötti esküvői képről, a keresztről. Senki sem beszélt arról, hogyan lettek egymáséi a szülők a 60-as évek elején. S arról sem, hogyan vett el katolikus polgárlányt az ügyvéd Bíró apja a világháború után. Kit érdekel ez. Fő, hogy a vér nem válik vízzé.

Robinak Dávid volt az istene. Ha bátyja belekezdett valamibe, legyen az nevetés, tanulás, sakkozás vagy valami kis iskolai csínytevés, Robi azonnal utánozta, vagy egyszerűen csak vele volt, mint az árnyék. Dávid ettől erősebbnek és nagyon okosnak, vezér típusnak érezte magát. Javára szóljon, hogy soha semmi jóból ki nem hagyta volna öccsét. Márpedig jó bőven jutott a Bíró-gyerekeknek egész életükben, az apjuk mindenütt ott volt, ahol a jó volt, ahol jó volt ott lenni. Hiány semmiben.

Így szálltak fel az égre minden nap, együtt, boldogan. Élvezték Dávid okosságát és Robi hűségét. Ezzel a szimbiózissal meg lehet váltani az egész világot. Főleg, ha olyan tuskók-ból áll, mint a "gazdák", ezek a nevükre méltatlan eltunyult öreg parasztok, mert a nemtródiom gyerekeik, akik meg sem értik, hogy itt most, a 90-es évek elején örökölhethének valami ezeréves hagyatékot, talán a következő ezer év zálogául is. De hülyécskék ezek a gyerekek, elszakadva a szülőktől, városokban vergődve. Fogalmuk sincs, hogy mijük van - s semmijük se lesz, mert érdektelenek és buták. Még szerencse, hogy dr. Bíró, a híres parlamenti tanácsadó és földtulajdonlasi, valamint kárpótlási No. 1. jól informált helyettük, az "örökösök" helyett is. Örökösök? Elfajzott népség, tegnap még földje lehetett volna, ma kárpótlási jegye van, holnap meg elkölti a pénzt, a kárpótlási jegy árát egy görögországi kempingkirándulásra. Mert ahhoz értenek: hogyan kell kikoldulni az öregekből, a parasztokból az utolsó vagyondarabkát is "egy szebb, és méltóbb élethez".

Bíró Dávid és Róbert új Mercedest vásárolt, egyet-egyet, nagyot, feketét, fényűzőt, nem olyan kopottat, mint az oktatási és kulturális miniszteré. Ezt már nem magánemberként vásárolták, mert az talán kirívó lett volna, hanem egy cég tulajdonosaként. Apjuk tanácsára és jogi szervezésében kft.-ket alapítottak, többet is, mindketten hármat. Valamennyi kft.

tevékenységi köre egymásra, a másokra épült, ingatlanforgalmazással és -fejlesztéssel, vállalat alapítással, föld- és termékkereskedelemmel foglalkozott. Egy egész kis birodalom épült ki így láncban. Nem mondhatjuk, hogy az alapításkor agyontőkésítették volna, hiszen mind a 6 céget csak a minimális 1-1 millió forint alaptőkével jegyezték, viszont nagyon meggyőző, hangzatos neve volt valamennyinek.

Dávid és Róbert egy-egy cége nevére vásárolta a Merciket, s mivel vagy nem volt pénzük, vagy nem akarták elkölteni, apjuk segítségével banki hitelre vették meg a luxuskocsikat. Más nem kapott volna ilyen hitelt erre a célra, de ők nem mások voltak, ők ők voltak. A Bíróék. A bankoknak felmutatták a kárpótlási jegyeikért máshol fillérekért vásárolt földbirtokaikat, a nevükre szállt üzleteket, zálogba se kellett adni, apjuk hírére és a bejegyzett vagyontárgyak láttán a bank készségesen nyújtott hitelt, hisz' eleve azzal a céllal alapították, hogy a szűk, baráti vállalkozói körnek ne kelljen kicsinyes dolgokon törni a fejét.

Talán nem meglepő, hogy dr. Bíró nemcsak lobbizott azért, hogy ez az éppen most létrejött kis bank állami forrásból is kapjon tőkét, hanem ő írta a hitelszabályzatot is. Természetes volt hát, hogy fiai azonnal hitelt kaptak a Mercikhez. Senki sem kérdezte, hogy van-e már bevételük a nagy kárpótlási jegyvásárlásból. Mert persze nem volt még egyetlen fillérjük sem, még csak az apai ígéret, a bennfentes hír volt meg a biztos jövőről. Vagy azt sem kérdezték tőlük, hogy "na és fiúk, elvetettétek már a tavaszi búzát"? Ilyen kérdéseket nem illik feltenni a Parlament ingatlanügyi tanácsadója fiainak.

A lányok bugyogója tényleg nedvesebb lett. A fiúk azonban - látva, hogy milyen fontos számukra a dinamikus üzleti élet - nem akartak lehorgonyozni a lányoknál. Ha megkapták valamelyiküket - sokukat - a vonzó Merci és az általa sejtetett gazdagság láttán, azonnal, szinte egyetlen forduló után, s kellően röhögve ki is dobták. A túlsó oldalon ott állt már a másik. Aranyélet kezdődött. Történetünk egy későbbi, fontos szála szempontjából nem lényegtelen, hogy az "egyszer használd és dobd ki azonnal" típusú ügyek egyik szereplője volt Réka is, egy bizonyos Kálnoki Réka, a város egyik híres irodalomtanárának nagyon szép, ámbar nagyon tapasztalatlan lánya is. Őt éppen most dobta ki Dávid a kocsij jobb ajtaján. Részben, mert nagyon unta Réka kelletlenkedését - nem tett semmit érte a Merci ülésén, sőt hisztérikusan elkapta a fejét, mikor Dávid megpróbálta lefelé nyomni, lefelé, a mindig bevált irányban -, másrészt, mert ott állt már az ajtó mellett a gimnázium legvonzóbb, tizenhét éves, hihetetlenül szép mellű diáklánya, Kertész Dóra is, aki szemeivel sok jót ígért, ha most beszállhatna a Mercibe. Réka repült és sírt.

Dórát nem volt érdemes egyszeri használatra korlátozni, ő gyakran be -beszáll majd a kocsiba, amikor a másik oldalon repül valaki. Ebben az időszakban Dóra az állandóság. Mel-

lei mellett semmi sem predesztinálja erre a szerepre, de azok, azok a csodálatos mellhal-
mok képesek minden hiányt ellensúlyozni.

A töröl metszett parasztyerek

Karesz - Gerendás Karcsi - igazi falusi gyerek volt. Széles vállak, napbarnított arc, hatalmas tenyerek, élénk szem, lassú beszéd. Családját sok generáció kötötte a földhöz, az állatokhoz, a robothoz, csakis ehhez, semmi máshoz, nem volt más életük soha, csupán ami a földeken zajlott. Okos parasztyerek volt Karesz, mire megjött a rendszer leváltása a rendetlenséggel, a despoták leváltása a demagógokkal, mire felbomlott minden, és nem épült ki semmi, Karesz rájött az igazságra.

-Nagy barom az én családom velem együtt, nem véletlenül volt itt mindig annyi marha, hízott disznó. Egyesültünk velük, idomultunk hozzájuk - recsegte magában befelé Karesz. S mert élénk szeme gyors észnek volt kifejezője, nem sokat teketóriázott. - Én már csak azért se! Nem fogok tovább szántani, etetni, aratni, eladni, kuncsorogni vevő után, számolgatni a filléreket anyámmal együtt! - csattant fel 1992 szilveszterén, a Himnusz tévés hangjára. - Új alapokra új gerendát - mondta, s tudta, hogy a szójátékból a gerenda ő, de az új alapok biztosan nem a szülei lesznek. Nem az öreg rab- és földszolgák világát járja a jövőben, még akkor se, ha azoknak könnybe lábad a szemük. - Az új Gerendás én vagyok!

De hol az új alap? Karesz magától eljutott oda, ahova dr. Bíró ügyvédi tanulmányai és gyakorlata, majd apát és két fiát a harácsoló természete eljuttatta. Karesz látta, mi folyik a faluban, a tanyákon a földdel, a kárpótlási jeggyel. Eszébe se jutott volna, hogy neki itt ten-nivalója akadhat, ha a Híradóban nem hall a kárpótlási jegyekről valami parlamenti tudósítás kapcsán. Ő és a szülei eddig ültek a saját sorsukon, úgy gondolták, hogy a 60 hold, amit a két szülő összesen visszakaphat, nagyon is jól jön majd, művelik, gondozzák. Eszükbe se jutott a kárpótlási jegy. A tudósítás nagyot kondult Karesz fejében.

-Az istenit! A sok hülye! - s tudta, egyszer ő nagyon tehetős ember lesz, a legjobb és legirigyeltebb a faluban. Dehogyan akarta ő művelni a plusz 60 holdat, rázkódni az ócska traktoron tavasztól ősziig mindig valami munkában, belefulladva a hőségbe, beleragadva a sárba.... A "sok hülye" a sok kis parasztember, ismerős, falusi volt. Hallotta, persze hogy hallotta itt is, ott is, hogy nem tudják, mit is tegyenek, fogadják-e vissza művelésre a földet, vagy a kárpótlási jegyet válasszák, hátha jó lesz az valamire. Hogy mire, azt senki nem értette.

Karesz a hideg januári napokban, 1993 telén, majd tavaszán is, járta a falut, a környéket,

egyre távolabbi vidékekre is eljutott, aztán még messzebb, távoli megyékbe - nem kell mindent a közeli ismerősök orrára kötni. Győzködött, agitált, hogy milyen jól is jönne egy kis pénz az embereknek azokért a mihaszna jegyekért, hogy ő biza' megveszi, készpénzzel fizet érte. Hittek is neki, meg nem is, de a pénz, ha elővette, mindig megtette a hatását. Bár senki nem tudta, senki nem figyelte, ő meg senkinek sem szólt róla, az ösztönösen ravasz parasztyerek az év végére ugyanolyan halom kárpótlási jeggyel rendelkezett, mint a megye legkiválóbb szervezői, spekulánsai. Senki nem tudta, hogy többel, mint az ekkor már - főleg apjuk kapcsolatai révén - híres Bíró-gyerekek.

Velük, anélkül, hogy ismerte volna őket, egyszer összeütközött a harmadik faluban. Karesz már előre egyeztetette, hogy jön egy házhoz, várták is, de mielőtt megérkezett volna, valamilyen más kapcsolat, "kerítő KISZ-es" révén a két Bíró-fiú is meglátogatta az idős házaspárt, s meggyőzte őket arról, hogy nem érdemes másra várni, közismert az egész határban, hogy ők az igazán gavallér fizetők. Mire Karesz megérkezett, éppen átvették a kárpótlási jegyeket, leszámolták a pénz, és szálltak be a Mercikbe, külön-külön, így aztán eleve kivételesen nagy hatalmat és erőt, befolyást tükrözve. Az öregek érezték is, hogy ez a pénz, amit tőlük kaptak most, tényleg mintha különb, biztonságosabb volna az átlagosnál.

Bedurrogott az udvarra Karesz régi, orosz dzsippje. Kiszállt, s nem értette a helyzetet. Az öreg tördelt kézzel magyarázta, hogy elnézést, azt hitte, hogy már nem is jön meg Karesz, és ezek a fiúk addig-addig magyaráztak neki, hogy ő bizony már eladta a jegyeket. Iszonyú vörös és nagy lett Karesz napbarnított feje. Valami olyasmit káromkodott, amitől az öregek ijedten behátráltak a saját udvarukról a kis házukba, bezárták az ajtót, és moccanni sem mertek, míg Karesz tragacsa dupla akkora gázzörejjel el nem kotort onnan.

Karesz megpróbált a Mercik nyomába eredni, de túl későn és túlságosan esélytelenül, műszaki értelemben. A Mercik még mintha röhögtek is volna a kipufogójukkal. Karesz úgy érezte, mint a vad hím, amely körbepisili a szavannák fűvét minél hatalmasabb ívben: a körön kívül bármi történhet, de azon belül halál fia, aki oda belép. Karcsi ravasz ösztönei a dúvad elmeborult állapotára cserélődtek. Ficsúrok az ő területén?! Az anyátok...

Ezt a Bíró-fiúk aligha hallották, s ha mégis ez történt volna, jót kacagtak volna a dúvodon, még tán meg is hívták volna valami savanyú lőrére a kocsmába - miközben rendelték volna maguknak egy márkás angol édeset. Számukra nem létezett Karesz. Láttak egy dagadt bunkót az udvarra érkezni, de azt hitték, hogy a szántás befejezését jött jelenteni valaki az öreg gazdának, még meg is nézték, hogy nem sáros-e.

-Sáros? - kacagott Robi. - Ne selypíts! Nem láttad? Szaros volt, nem sáros, tehénszaros. Ha valaha földet akarnék műveltetni, biztosan ilyen derék tulkot keresnék, ez aztán húzza napkeltétől esthajnalig.

-Te? Földet műveltetni? Majd ha fagy, majd ha én - évődött Dávid, s bár rossz volt az út, négyesbe kapcsolt, felvitte a Mercit 140-re, s a kocsi suhant, mintha autópályán siklana.

.... Karesz a nyomukat se látta már. Csak annyit, hogy a város felé kanyarodtak az elágazásnál.

-Jani bácsi, gyűjjön már ki egy percre! - kiabált be a zárt ajtó mögött csendesülő öregeknek.

- Nem haragszom, csak még egy szót.

Az ajtó félve nyílt ki, szégyenlősen.

-Jani bácsi! Kik voltak ezek? Csak azért kérdezem, mert mintha régi ismerőseim lettek volna. De olyan gyorsan elhajtottak, hogy nem jól láttam őket. Mondja csak, kik is voltak...

Jani bácsi ezt nem tudta, de kihozta a szerződést, és Karesz kezébe adta. Mit hallott ő magánjogról, szerződésről, személyiségi jogról, üzleti titokról? Karesz meglepődött, látva az árat, amit amazok fizettek a kárpótlási jegyekért. Szinte hajszálra ugyanannyi volt, mint amennyit ő szokott fizetni. De most nem ez érdekelte. Megjegyezte a vevők nevét, nem volt nehéz, bár soha nem hallotta őket. Nem kellett felírni Bíró Dávid és Róbert urak nevét, bevészte magába. A feje már nem volt akkora. Hűvös dühvé csendesedett benne a kellemetlen élmény.

Miért? Milyen jogon kifogásolja egy parasztgyerek, ha más vetődik az ő vélt érdekszférájába? Mi köze neki ahhoz, hogy amazok gyorsabbak voltak? Ilyen kérdéseket soha nem tett volna fel magának Karesz. Egyszerűen azért nem, mert azt mindenkinek kell tudnia, hogy hol a határ. Ha parasztemberről van szó, akkor ott a határ, ahol a másik parasztember van. Kettőjük közé, elé nem állhat senki. Karesz úgy érezte, hogy nemcsak egyszerűen átlépte az ő pisikörét egy másik, illetéktelen dúvad, mondjuk egy sakál, hanem egyenesen lehugyozta őt, deréktól felfelé ívben a feje búbjáig. Karesz, Gerendás Károly tudta, hogy most nagyon hűgyszagú lett, és ezt nehezen viselte el.

Egyelőre abban keresett vigaszt, hogy végigjárta a házakat, és becsületszóra megígértette az emberekkel, mindegyik ismerős volt, hogy senki másnak, csak neki adják el a jegyeket, ha úgy döntenek. Mert az ő pénze a legjobb pénz, amit valaha láttak. Nyár végére Karesz volt a környék legjobb spekulánsa. Ezt a szót ő használta magára, szívesen mondta ki a szót, mert tetszett neki, hogy ez azt jelenti, azt tartalmazza, hogy ő tud valamit, amit más nem.

Szovjet dzsipjét az istenért sem cserélte volna le csillogó kocsira. Ez az öreg tragacs szerint a megbízhatóságot és a szerénységet képviselte: azt jelezte, hogy az ember nem válik meg csak úgy egy csapásra a múltjától, az addigi világától, hogy hűséges és szolgálatkész. Karesz 1994 elején eszmeileg több ezer hold tulajdonosa volt - ő szinte kizárólag földeket vásárolt a jegyein. Tudta minden darab földről, hol fekszik, milyen termő. Tudta, de nem akarta volna már művelni a világ minden kincséért sem. Eladni akart, ha majd lehet, jó pénzért. - Majd ha ismét vakond leszek - kuncogta. A jegy, a jegy, az a lényeg - jegyezte meg boldog önfeledtségben, és vásárolta a kárpótlási jegyeket nyakló nélkül. Egyszer, mikor értelmesen újabb vagyontömegekre, üzemekre, boltokra váltja azokat, még nagyon gazdag lesz, s a belépő itt van a zsebében.

Karesz beszállt az autóba, a városba hajtattott, és megkérte unokaöccsét, az újonnan alakult helyi rádió minden lében kanál riporterét, hogy nézzen utána, hol lakik a két Bíró-gyerek, és tényleg övéké-e a két nagy Mercí. Jocónak nem is kellett utánajárni, fejből igazolta a feltételezést, a fiúkat személyesen is ismerte. Nem szerette őket, mert az a hír járta, hogy apjuk segítségével meg akarják szerezni a rádiót, amely ekkor 50 %-ban még az önkormányzat tulajdonában volt, és így a munkahelye többé-kevésbé védettnek volt tekinthető.

-Ha ezek átveszik, minket biztosan kirúgnak, saját csapatuk van - mormogta Jocó, aki semmi máshoz nem értett, mint hogy látványos riportokat készített azokból a kacsa hírekből, ízléstelen pletykákból, amelyek segítségével valakit tönkre lehetett tenni, ha úgy szólt a megrendelés. Nem az önkormányzat rendelte, hanem a másik 50 % tulajdonosától, Tóth Benő autószerelőtől jövő utasítás. Aki viszont nagyra tartotta a Bíró fiúkat - illetve azok Mercijét. Ő is benne volt a vásárlásban, ő hajtotta fel a kereskedő céget, ahol a legjobb árat érték el.

Benedek vagyona nem régi keletű. Azzal függ össze, hogy három-négy évvel ezelőtt, az átrendszerezéskor "roncsként", roncsáron vették át azokat a volt állami kocsikat, amikre - ki tudja, milyen okból - valaki ráfogta, hogy nem felelnek meg az új rendszer követelményeinek. Az illető elérte, hogy a kórháztól, rendőrségtől, önkormányzattól és más szervektől 1991-ben összesen 64 autóból lett hirtelen roncs. Néhány nappal később ezek az autók hűségesen kezdték el szolgálni a szomszéd megye székhelyén az újdonsült vállalkozói kört. "Jut is, marad is!" Tóth Benedek csaknem ingyen jutott az autókhoz, a roncstelep igazolta ugyanis a bezúzást, és ehhez képest csak egy jó okmányhamisító gárda kellett hozzá, hogy - a rendőrség behunyt szemének előnyeit élvezve - új okmányok, új rendszámok kerüljenek a régi autókra, és a szomszéd vállalkozók a piaci ár kétharmadáért kapják meg az autókat,

Ladákat, Polski Fiatokat, Daciákat. Mindenki jól járt, a gépezet működött, Tóth Benedek terjesztette a rendszerét más városokban és megyékben is.

-Hamarosan a Szabadalmi Hivatalhoz fordulok a módszer bejegyzéséért - így tréfálkozott nevetve. Gazdag ember lett, egyre kiterjedtebb pénzügyi akciókat lebonyolítva az állam különféle hivatalos közegeivel. Persze, hogy kézenfekvő volt: a város az általa 50 %-ban tulajdonolt rádióstúdió másik felét az autószerelőnek ajánlja fel. Az "állami" rész 12 millió forintba került az önkormányzatnak készpénzben, ennyit fizettek ki ténylegesen a stúdió épületéért és berendezéséért, a frekvenciajogért. A Tóth Benedek által jegyzett másik fele-rész nem került pénzbe konkrétan, hanem szellemi apport címen tették hozzá: ő alakította ki hangzatosan a műsorstruktúra-program hatékonysági tanulmányát és annak PR-marketing terjesztését a közvélemény számára, valamint a folyamatos kontrollingot a költséggazdálkodás és a műsorszórás hatékonysága fölött.

-"Mindenki jól jár, jöjjön velünk Ön is" - rádiót hallgatni. Ez volt pl. a zseniális PR-marketing stratégia egyik legütősebb találmánya. Ez a kivételesen nagyszerű mondat is Benő apportjának részeként szerepelt. Persze, hogy nem kellett ténylegesen fizetnie a tulajdon rá eső másik feléért. Ilyen mondatokkal egy egész világot meg lehet nyerni.. "Vagyont ér az ész" - szokta mondani elégedetten az autóröncs bajnoka. Tóth Benedek megérte a pénzét, nem vitás. S a pénzből - kevésbé elvont formában - jutott a vagyongazdálkodási osztály új vezetőjének is. Utóbbi legfőbb, perdöntő és életbevágóan fontos találmánya az volt, hogy a szerződéseket a dr. Bíró ügyvédi iroda készítse az önkormányzat számára, s így történt ez ezzel a híres rádiótulajdonlással is. A Bíró-iroda természetesen gratis, a köz javára, az önkormányzat szeretetével készítette elő a szerződéseket.

Tóth Benedek tehát szerette a Bíró-fiúkat, többszörösen is. Az eszükért, az apjuk eszéért. Karesz, az ősbunkó őket akarja megfigyelni? Ejnye, Karesz!

Jogüzérek

Az első petárdák

Karesz, az ősbunkó a meglepetések embere volt. Dehogyan akart ő senkit sem megfigyelni. Nem volt neki ideje és kedve ilyesmire. Egyszerűen személyesen megtekintette elegendően távolról a házat, felírta a Bíró-birodalom címét. Jó nagyot nézett Karesz a ház láttán. A fiúk éppen a múlt hónapban megvették a város egyik remek épületét, az 1948-ban kisajátított Hangya-székházat, amelyet most kárpótlási jegyekért bocsátottak eladásra. Véletlenül és gyorsan. Szinte nem is tudta senki, hogy dr. Bíró ügyvéd úr elkészítette a kiírást, ki is függesztették az önkormányzat faállványokkal aládúcolt hátsó frontján. Jelentkező nem volt, az új törvények szerint zajlott a licitálás. Az egyedül jelen levő srácok, a Bíró-fiúk az első kikiáltási árra meg sem mozdultak, a másodikban sem volt értelme versenyezni magukkal, s csak a harmadszorra kikiáltott áron, az eredetihez képest harmad áron vették meg a gyönyörű, három évvel ezelőtt, még 1989-90 fordulóján teljesen felújított épületet, ami akkor még az MSZMP városi székháza volt.

A majdnem kastély méretű ház így végre gondos kezekbe került - az új idők új szele sodorta privát szférába -, a Bíró-fiúk ezt is közösen vették meg a szolidaritás jegyében. Így harmad áron nem volt nagy megerőltetés, főleg, mert kárpótlási jeggyel fizethették ki az apjuk által írt szerződés értelmében. Az önkormányzat hálás volt, nem kellett fizetni a szerződés megírásáért. A kárpótlási jegyből sem kellett túl sokat elpazarolniuk. Összesen három módos gazdától szereztek be ennyit az elmúlt hetekben, s fizettek érte - kissé keletlenül - 680 000 forintot, igaz, a jegyek névértéken 12 milliót értek. A felújítás három évvel korábban 26 millióba került a pártnak, de azt valahogyan áthárították a városra, szóval bűdös ügy volt, jobb volt megszabadulni tőle. A Bíró-fiúk, mint megváltók léptek a képbe, annak idején a ház felújítási szerződését is az apjuk készítette az MSZMP kérésére. Kész, vége, tiszta ügy.

Karesz gondosan megjegyezte, Kossuth u. 31. A házat amúgy sem lehet összetéveszteni semmivel. De ő személyesen úgysem akar többé arra járni, még véletlenül sem, elég a címet tudni. Ember meg nem mondta volna, minek neki a cím.

Karesz kuncogott magában. Tűzpróba, az a jó szó - mondta befelé. Még jó, hogy olyan kitűnő szerb barátai voltak 1991-ből. Át-átjöttek, ha odaát, a horvát térfélen forró volt a

talaj, hoztak ezt, azt, vittek amaszt. Vinni szinte mindig egy-egy teljesen felfüstölt disznót vagy borjút vittek, hozni meg becsomagolt... ezt, azt.

-Ti akartok velem? - kérdezte Karesz a cukrászda előtt saját magától, elbúcsúzott Jocótól, akinek adott egy demizson pálinkát a kocsí hátuljából. Beszállt az autóba, s meg sem állt a falujuktól 130 kilométerre eső, egészen más megyében ügködő régi cimborájáig, Dodóig. A dadogós Dodó, ez volt a beceneve. Iszonyú zavarodottan és zavaróan dadogott minden második szónál, viszont ő volt a legjobb céllövő a félegyházi hadosztálynál, amikor még a 80-as években együtt szolgáltak ott. Dadogós Dodó vigyázott - mint szeme fényére - a szerb batyukra, amelyeket a jó Karesz rendre elhelyezett nála. Néha kibontotta, s elismerően csetintett. Ennyi, nem több, nem nyúlunk hozzá - szólt magára. Majd Karesz szól, ha kell - így szólt a megállapodás. Karesz nem szólt soha az elmúlt években, pedig nagy elhatározása volt: egyszer szeretne úgy megtanulni löni, mint Dodó. A dadogós azt hitte, hogy végre elkezdik, amikor megpillantotta a jól ismert öreg szovjet tragacsot.

-A-, a- azt mo-. mo.. mondják, ho ho hogy - s Dodó nevetve kérdezte, kissé hosszasan, hogy miért nem vett még magának valami profi kocsit Karesz, mert azt mondják, hogy nagyon megy neki anyagilag.

-Hogyne! Jobb a csend, pajtás, mint a hivalkodás. Csendben, szerényen - vigyorgott Karesz.

- Nem jó a sok irigy.

Átnézték a batyukat. Kiválasztottak két kézigránátot. Karesz elkészönt Dodótól, búcsúzóul kezébe nyomott öt újonnan nyomott ötezrest. Dodó elismerően bólintott. Megtette volna barátságból is.

-De embernek ne legyen baja! - ezzel köszönt el Karesz, s tudta, hogy nem lesz. Dodónak a pontosság volt a fő erénye.

Karesz boldognak érezte magát visszafelé. Egész úton maga elé képzelte a meglepett, buta, tétova arcokat, s jókat röhögött. - Tényleg olyan jól megkentétek a rendőröket? - röhögött magában, s tudta, látta maga előtt, kikre gondol.

Egy hét múlva váratlan dolog történt a városban. Soha nem volt baj, s most íme, a derült égből... Éjszaka két robbanás rázta meg a Kossuth utca egyik házát, a 31-es számú "kastélyt". A főkapu, a főbejárat és egy csomó ablak darabokra hullott. A ház egyik szárnya kigyulladt, s a kutyát széttepte a robbanás. Mire a tűzoltók kiértek, a ház jobb szárnya a tetőig égett, s bár próbálták, nem tudták megmenteni: nem volt tűzoltócsap a környéken, a tartályok hamar kifogytak. Végül a fő front csaknem épen maradt.

Az utca emberei gázrobbanásról beszéltek, s nem értették, hogy palackok vagy a vezetékek

robban-e ekkorát. A rendőrség nem adott ki közleményt, a tűzoltókkal együtt sokáig hagyták terjedni a gázrobbanásról szóló híreket. A Bíró-fiúk halálsápadtan hagyták el az épületet, de nem adták fel. Egy héten belül mintegy félmillió forintért vett, névértéken 12 milliót érő kárpótlási jegyért megvásárolták az önkormányzattól a rádió 50 %-os tulajdonrészét, és most már Tóth Benedekkel kéz a kézben rádióztak. Akár lakhattak volna abban az épületben is, akkora volt, de ők ragaszkodtak a kastélyhoz. Renováltatták az önkormányzattal, azon az alapon, hogy a rádióstúdió ezért cserében köteles heti két órában beszámolni az önkormányzat döntéseiről. Mindenki jól jár, jöjjön velünk Ön is rádiózni - harsogott a valóságban is a jelszó.

Karesz soha nem szeretett a városba járni. Most, hogy elégedett volt a robbanásról szóló hírek olvasása után, a gázrobbanásról terjedő pletykákat könnyű szívvel vette tudomásul - most, így utólag azt látta helyesnek, ha közte és a város között nem támad semmilyen látható vagy feltételezhető kapcsolat. Nem jár ide többé. Dodó meg hallgat majd, mint a sír. Dadogós ember nem szokott önként jelentkezni a rendőrségen. Mindenesetre Karesz kezdett hinni a megfélemlítés hatékonyságában, s arra gondolt, hogy néha elmegy csomagot bontani Dodóhoz.

A Bíró-fiúk bátor, tanult gyerekek voltak. Kiolvasták ők az üzenet lényegét, mikor a rendőrök megmutatták a repeszdarabokat, de nem ijedtek meg. Oda se hederítettek, mikor a nyomozók bizonygatták, hogy úgyis megtalálják a terroristát vagy kit. Ez őket egyáltalán nem érdekelte. Eldöntötték, hogy magánhadseregük lesz, "biztonsági szolgálat". Futja bőven, jó hír érkezett. Fel kell készülni a komoly időkre, s ahhoz pénz kell dögivel. Két napja megjelent a hivatalos közlemény arról, hogyan lehet privatizálni a magyar gazdaság kijelölt gyöngyszemeit kárpótlási jegyekért. Az is kiszámítható volt, hogy mit mennyiért lehet megkapni. Azt pedig csak nekik mondta meg titokban a törvénytervezetet megfogalmazó apjuk, hogy nagyszerű hitelkonstrukciók jelennek meg hamarosan, amelyek gálánsan támogatják a magyar gazdaság fellendítésén fáradozó vállalkozókat, kiemelten azokat, akik a kárpótlási jegyek önzetlen és nagytömegű vásárlásával jutottak vételi erőhöz.

Az öreg csóka azt is tudta, hogy melyek azok a mostani, illetve éppen most alakuló új bankok, hitelszövetkezetek, amelyek aztán majd nagy pénzeket kínálnak az új tőkés elitnek. Tőkés! De jó szó ez. Ezeket az új hitelkreációkat az állam nemcsak törvénnyel, hanem részben állami pénzből is támogatja, feltőkésíti, vagy kedvezményekkel nyújt garanciát nekik, "ha netán veszteség érné őket". Valami egzisztencia hitelt emlegettek, hogy az majd könnyen és sokat segít a felemelkedésben. És hát ha az egzisztencia rossz vágányra kerül,

szegény szerencsétlen cég úgysem tudja visszafizetni. Biztos forrás, csak el kell tenni. Dr. Bíró és gyermekei izgatottan várták, hogy végre mozgásba lendüljön a csaknem milliárdos névértékű kárpótlási jegytömeg, amit két éven keresztül oly odaadón gyűjtöttek és gyűjtettek balekokkal. Mert ha ez a jegytömeg, ez a fikció mozgásba lendül, akkor az új, pénzeket osztogató pénzintézetek révén tényleges, hatalmas hiteleszközökhöz, igazi likviditáshoz is jutnak, szinte korlátlanul - ha meg direktben használják a kárpótlási jegyeket a volt állami vállalatok felvásárlására, hát akkor olyan paradicsomi állapotok jönnek végre Magyarországon, amelyre méltán várt oly sokat minden okos, életre való ember... mint pl. a Bíró-család apraja-nagyja.

S mint Gerendás Károly, aki tudott róluk, de akiről nekik halvány sejtelmük sem volt. Eből a hiányosságból még számtalan kényelmetlen helyzet támad, ami egyre dühösebbé teszi az egyébként halbékés Bíró-család tagjait.

Dadogós Dodó az utasításnak megfelelően a lehető legtítkosabb helyre rejtette a batyukat, Karesz nem is akarta tudni, hogy hova, elég volt barátja kijelentése. S Karesz kérésére Dodó szép lassan, fokozatosan, észrevétlenül kimaradt a helyi lövészklubból. Dodó ezen fájdalmát egy ajándékba kapott, Németországból importált használt, régi Opel Kadettel ellensúlyozta Karesz. Így már könnyebb volt utazni, mint busszal, vonattal. S érezte, hogy néha kell majd.

Hány virág virágozhat?

Szépen alakult Ádám dolga. Sokat dolgozott, szinte mindig távol volt a hétvégeken, de hét közben hiánytalanul végezte művelődésszervező munkáját. Nagyon megszerette a parasztembereket, népművelő adottságával gyorsan megértette nyelvüket, észjárásukat, jól eligazodott köztük. Megvolt a bizalom. Minden hétvégén elért néhány szerződést, kisebb-nagyobb összegért vásárolt kárpótlási jegyeket. 1994-ben sok ember nélkülözött, lassan áramolt a pénz a gazdaságban, 1995-ben még rosszabb lett a helyzet, ráadásul a pénz elkezdett hihetetlenül gyorsan inflálódni. Aki tehette, igyekezett készpénzhez jutni, s azonnal megvenni, amire szüksége volt.

Hogy miért kellett a paraszt- és falusi családokba videokészülék, parabolaantenna, s aztán, a 90-es évek közepétől telefon, gáz, majd lassan importált használt autó és mobiltelefon is, ezt senki nem tudta, viszont akarta mindenki. És Ádám, továbbá megannyi, számára

ismert és ismeretlen társa az országban ígérni és azonnal adni is tudott: pénzt. Elterjedt a híre, mert valakik okosan elterjesztették, hogy a kárpótlási jegyek hamarosan nem érnek semmit. A gazdasági- és a bulvársajtó sulykolta nagy erővel, példákat hoztak, hogyan válik úgy semmivé a kárpótlási jegy, mint a világháború után a pengő.

Akinek volt, kezdte nagyon utálni. Így aztán könnyű volt rávenni az embereket, hogy eladják jó pénzért. A névértéknek legfeljebb 10 %-t kapták érte, de az valóságos pénz volt, nem ígélet, nem fikció. Kit érdekelt már a föld? Ott állt parlagon a fél ország. Ádám szinte minden hónapban megforgatta a teljes készpénzállományát, s mindig leszámolt a jegyekkel akkurátusan a Bíró-fiúknak. A tőlük kapott 20 % felárral, jutalékkal megtoldotta az összeget, s irány új időknek új szeleivel új parasztok felé. 1995-ben a kiinduló 500 000 helyett már kétmillióval gazdálkodott, 1996-ra négymillióval. Az apjával, anyjával nem volt ideje szót sem váltani, de érezte, és éreztette velük, hogy a dolgok nagyon jó irányban haladnak.

Ha nem is olyan arányban, mint a Bíró-fiúké, de jó irányban. Dávid és Robi közben az ország különböző területein lettek gyárak, erdők, kastélyok egész-, vagy résztulajdonosai, de ez utóbbi esetben is mindig úgy alakult, hogy valahogyan kivásárolták eseti tulajdonos-társaikat akkor is, ha azok nem ezt akarták. Hullott az ölükbe, pontosabban megszámlálhatatlan cégük ölbe a megváltás: az egzisztencia hitel. Modell, minta lett a Bíró-család.

Az MDF koalíciós kormányzás csődje, bukása nem okozott semmi hátrányt Bíró úrnak: az ott és akkor szerzett tanácsadói tapasztalatait, szerződésíró jártasságát, törvényalkotó képességét egyetlen mozdulattal terítette a Horn-kormány szakértői elé, s 1995-ben már otthonosabban mozgott köztük, mint két éve a kisgazdák, fórumosok között. Az utóbbiak úgy el- és letűntek, hogy már köszönni sem kellett nekik. Dr. Bíró, Dávid és Róbert így lett kellő hajlékonysággal és ésszel a gyorsan új pályát kialakító szociálliberális kormányzás idillje, mintája és egyben éltető ereje. Az új pálya lényege az volt, hogy pénzzel minden elintézhető. Korrupció?! - nevetséges vád, mondogatták. - Szakértelem - ez vagyunk mi!

A Bíró-fiúk olyan sikeresen és akkora tömegben váltották át működő vagyona a bagóért szerzett kárpótlási jegyfikciót, hogy a gazdasági találékonyság és megbízhatóság iskola-példái lettek, a szocialista, és nem mellesleg a szabad demokrata párt jelvényeivé váltak. Ömlött beléjük az E-hitel, az egzisztencia-teremtés ezen új, bőkezűen a haverokhoz irányított forrása. Az agrárhitelek. Az infrastruktúra hitelek. A mikro- és makrovállalkozási hitelek. Az innovációs hitelek. A fejlesztési segélyek. A nyugat segélyalapok. A PHARE-segélyalapok. Meg kellett jelenni, alá kellett írni, fel kellett venni, garanciát majd vállal a jó állam - ez a jó egzisztencia magyar útja. Akinek ez jár. Márpedig a sikeres embernek ez jár.

Garanciát pedig nekik mindenre ad az állam, ha ilyen nagyszerű, megbízható vállalkozókról van szó.

S dőltek a vállalati hitelek az új elit felé. Azt senki sem akarta ellenőrizni, hogy mi is lett e hitelekkel. Hova is tűnnek a pénzek? Hogyan van az, hogy a hitelekkel agyon tömött vállalat - mint pl. a Bíró-gyerekek savgyártó üzeme, sajtgyára, az ugyancsak kárpótlási jegyekért vásárolt akkumulátorgyár, a cipőgyár és a sörgyár - hogyan lesz mégis veszteséges. Hogy miközben tényleges vételi árának sokszorosára rúg már a rajta nehezedő hitel, aközben nem is termel. Hitelt viszont még mindig kap, hát persze, a reorganizációra. S ha kézenfekvően ez sem lesz sikeres, akkor óriási veszteségei miatt bezárják, felszámolják, felszántják. A milliárdoknak pedig nyoma veszett. A bankok pedig nem sírnak a veszteség miatt. Ki kinek áramoltatja itt a milliárdokat? Majd megjön az állam, ad ő bőven, ha nem akarja, hogy ráomoljon a gazdaság. Tudta minden bankár, hogy előbb-utóbb megmenti az állam.

A kárpótlási jegy, mint a meggazdagodás csúcsformája. Ádám látta mindezt. Pontosabban semmit sem látott mindennek a lényegéből, de sejtette, hogy ennyi jó munkát biztosan nem végeznek pl. a Bíró-fiúk, hogy ilyen gyorsan és szerteágazóan vehessék kézbe a magyar gazdaság felvirágoztatását. S ha bizony-bizony egyik gyárral nem sikerült, mert a veszteség, a visszafizetetlen hitel óriásira nőtt, s menekülni kellett belőle, akkor valahogyan valahonnan még több pénz került elő a következő, még nagyobb gyár, erdő, üzem, kastély, szálloda megvásárlására. 1992-96 között a bankok öntötték a pénzt a vállalkozókba. A gazdaság meg állt. Az üzemek bezártak. Megszűnt egymillió munkahely. Ádám buta volt ahhoz és nagyon kezdetleges bölcsésztípus, hogy ebből megértsen bármit is. De viaskodott: utálta. Undorodott tőle. Viszont szerette, hogy sok pénzt keresett az elmúlt három évben.

Úgy érezte, befejezi. Összegyűlt 4 milliója. Ha ezt még egyszer megforgatja, lesz belőle majdnem öt. Ezért házat vehet a városban. Nem nagyot, de családit, takarost. Elmondta a két Bírónak, hogy milyen hálás nekik. És hogy egész életében köszönettel tartozik. És még egy nagy dobást végrehajt. Dávid és Robi nagyon sajnálták a dolgot. Meghívták vendégségbe, utolsó nagy búcsúra Ádámot, ha majd összegyűlik a folyamatot lezáró nagy kárpótlási adag. Átváltják azt is, rendben a 20 %, találkozzanak az Alabástrom Hotelban, most már az is az övéké:

-Neked is köszönhetjük! - mondták nevetve Ádámnak, aki ettől nem érezte igazán jól magát, de nem mutatta ki.

-Szívesen tettem, éreztétek otthon magatokat a szállodában.

-Arra nem sok időnk lesz. Lehet, hogy nem tudjuk visszafizetni a hiteleket a Hitelbanknak
- vigyorogtak sokat sejtetően a fiúk. - De azért csak gyere el oda, ott leszünk még, szólj
előtte.

Egy hónappal később összegyűlt a négymillióért megvásárolt kárpótlási jegytömeg, Ádám az utolsó fillérért is vásárolt. Titkon azt remélte, hogy a fiúk az esedékes 4.8 milliót kiegészítik 5 millióra, egyrészt, mert bőven megtehetik, másrészt mert az elmúlt években névértéken összesen 600 millió forintnyi jegyet közvetített nekik. Harmadrészt, mert az 5 millió nagyon szépen cseng. Rövid, okos, velős szó.

Az Alabástrom recepciósja az elnöki szobába irányította őket. A Bíró-fiúk itt nem csak vezérigazgatók voltak, hanem elnökök is, valami láncolat elnökei. Pompáztak a szobájukban, látni lehetett, hogy megy a szekér. Átvették Ádámtól a kárpótlási jegyeket, kéz a kézbe, névértéken 120 millió. E-hitellel megspékelve egy újabb, mindennel felszerelt szállodát kapnak érte. Az új, sokadik üzlet körvonalaiban már korábban megállapodtak a privatizációs ügynökség idegenforgalmi felelőssével, itt a korrupció árnya sem merült fel, pénz gazdát nem cserélt "borítéban". Helyette baráti alapon, világosan megegyeztek az állami privatizációs szakfelelőssel, hogy zsozsó semmi, viszont utólag majd ő lesz az egyik legmenőbb szálloda vezérigazgatója, ha segít mind a négy, korábban kiszemelt szálloda privatizálásában. Hűségesen segített.

Ádámot széles gesztussal kísérték a bárpulthoz "akárhány italra", miközben behívtak valakit, akinek átadták a kárpótlási jegytömeget. "Vidd!"

-Áldomás, Ádám. Sok szerencsét az életben, te nagyon talpraesett népművelő vagy - ezen csendesen kacagtak mindketten egy picit -, és tényleg megérdemled a jó életet. Rajta, Ádám, rajta!

Ádám nem érezte, hogy ezek őszinte szavak. Ment volna már, megitta egyetlen italát, indulj Ádám, elég volt - s émelgett egy kicsit a gyomra, mert lelke mélyén mindig is sejtette, hogy ő valakiket kifosztott az elmúlt években. Nem akarta így, de így tette.

-Lehetne búcsúként 5 millió, fiúk?

-Micsoda, Ádám?

-A mostani elszámolás.

-Melyik?

-Hát amit most leadtam, a névértéken 120 millió, áron 4 millió, meg a 20 % jutalék.

-Mit adtál le, Ádám?

-Mit adtál le, Ádám?- jött hozzá a másik torok.

-A..., a..., amit most leadtam.

-Ádám, berúgtál? Alig ittál! Gyógyszert szedsz? Vagy gyógyszart? Ne idegesíts, Ádám, mi a fenét fecsegsz itt.

Mielőtt Ádám észrevette volna, hogy felrobban a feje, hogy megáll az esze, belépett - hívásra, Dávid kemény szólítására - két durva arc, két oldalról megragadták Ádámot. Közben Robi ököllel orrba vágta Dávidot, ráadásul szét is maszatolta a vért az arcán. Dávid rákente a vért Ádám kezére, akit ekkor lerántottak a földre a smasszerok. Robi a telefonhoz ugrott, szólt a recepcióra, hogy azonnal hívjanak mentőt, és jöjjön fel két recepciós fényképezőgéppel. Hívják a rendőrséget is.

Tette azonnal mindenki a dolgát. Robi még kétszer belekarmolt bátyja arcába, és széttepte az ingjét elől. A földre tepert Ádám ebből semmit sem látott, a fejét belenyomták a szőnyegbe. Mire a két recepciós felért a fényképezőgéppel, Dávid a földön "fetrengett" fájdalmában, arca a kezébe temetve. Gondosan lefényképezték a rákent vérral együtt.

A mentők orrcsonttörést állapítottak meg a helyszínen, és olyan súlyosnak ítélték a többi sebet is - "elfertőződhet!" -, hogy nyolc napon túl gyógyuló sérülést vélelmeztek, és azonnali kórházba szállítás mellett döntöttek. A vonagló Dávidnak - gondolták - még más súlyos, esetleg belső sérülései is lehetnek. A kiérkező rendőrök kivették Ádámot az őt megfékező két ember kezéből, betuszkolták az autóba, s közben jegyzőkönyvet vettek fel:

-"Arra lettünk figyelmesek, hogy valaki zörög a szobánkban. Beléptünk, és ez az illető itt éppen a széffel babrált, ki akarta nyitni. Tudhatta, hogy mekkora érték van benne, mert régi ismerősünk. Amikor Dávid megpróbálta számon kérni rajta, hogy mit csinál, neki rohant, és ütlegelni kezdte. Még szerencse, hogy gyorsan ideértek a biztonsági emberek..."

A rendőrök nagyot taszítottak Ádámon az autóban, véletlenül kétszer is belekönyököltek teljes erővel a gyomrába, és Ádám haja is valahogy beleakadt az egyik rendőr erős markáiba, s ha már beleakadt, ott is rángatózott egy ideig, ütemesen. A rendőrök jól ismerték a talpig becsületes Bíró-fiúkat, akik üzemeik, vállalkozásaik révén annyi embernek biztosítanak munkát ebben a nehéz világban... s tudták azt is, hogy milyen nagyra tartja a rendőrfőnök helyettes dr. Bíró ügyvéd urat, akinél minden szombaton este és éjszaka munka-vaszorán vesz részt.

Ádám kínlódva csúszott be az autóba. Nem tudta, hogy nem be-, hanem lecsúszott. Le, a legpiszkosabb mélybe. Nem is tudhatta. Az út odáig nagyon hosszú volt, beláthatatlan. Ő ilyen útról rémálmában sem láthatott részleteket.

Dereng már a határ

A Bíró-gyerekek nem sejtették, hogy Ádám nagyszülei más valaki felségterületén élnek. Semmit sem tudtak Karesz haragjáról, még kevésbé bosszújáról. Azt pedig végképp nem tudta senki, hogy Karesz és a Bíró-testvérek közötti (egyébként ismeretlen, de mégis valós) konfliktus Ádám nagyszüleihez kapcsolódik. Miska bácsi és Rózsi néni, valamint fiuk, Tamás és menyük, Andrea között alig volt kapcsolat. Viszont nagyon szerették az öregek Ádámot, az okos és becsületes unokájukat. Nekik adták ajándékba a kárpótlási jegyekért befolyt összeget is, a forrását nem jelölték meg, adták és kész. Tamás boldogan csapta a többi közé a pénzt, nem sokat lendített rajta, ekkora összeget egy nap alatt megkeresett mások jegyének felvásárlásával. De hálás volt.

Ádámnak fogalma sem volt róla, hogy az öregek is a kárpótlási buli áldozatai. Ha tudta volna előre, biztosan lebeszélte volna őket. A Bíró-fiúk sem sejtették, hogy legszorgalmasabb üzletkötőjük - dílerük - nagyszüleit is rászedték, éppen ők, személyesen. Biztosan nem tették volna, ha tudják. Egyetlen ember volt, aki összekapcsolta magában a szálakat: Karesz. Jól ismerte Miska bácsiékat, éppen velük kapcsolatban, a Bíró-testvérek mögé szorulva maradt hoppon a felvásárlási szándékában. Tudta, hogy a Bíró-fiúk a "tettesek", de nem állhatott oda az öregekhez, hogy csúnyán rászedték őket. Maga is ugyanezt tette volna, s tette is másokkal vég nélkül.

Egyszer Miska bácsiéknál találkozott Ádámmal. Nem mondták meg egymásnak, hogy ki miben aktív, de kiderült, hogy jártasak ugyanabban a témában. Utólag Miska bácsi elmondta az unokájának, hogy mi történt, hogy Karesz akarta rávenni az eladásra, de a Bíró-fiúk megelőzték. Miközben ezt mesélte az udvaron, erősen markolászta a vasvilla nyelét. Ádám felfogta végre, hogy része egy alattomos hálózathoz, melyben Karesz, a Bíró-fiúk, ő is, és még ki tudja, hány ezer hozzájuk hasonló kifosztja Magyarország egész falusi gazdavilágát, és múltbeli vagyonos városi polgárságát, ahol csak tudja. Hisz nem csak földek, hanem értékes házak, üzemek, boltok, kereskedelmi és termelő egységek is ugyanarra a sorsra jutottak. Ha egyszer, valaha kifosztott tulajdonosaik mára már nem tudták aktívan folytatni azt, amiből kihajították őket a világháború után, akkor elfogadták a kárpótlási jegyeket, s megváltak tőle úgy, ahogyan sikerült.

Ádám ekkor határozta el, hogy kilép ebből, émelygett az egésztől. Végzetes szállodai látogatása előtt véletlenül újra találkozott Karesszel a nagyszülőknél. Hívta ugyan Kareszt, hogy látogassa meg a városban, de Karesz meglepő hirtelenséggel mondott nemet: oda

ugyan nem megy! Kínos volt a téma, de Ádám elmondta Karesznek, hogy ő kilép. A parasztyerek - gyerek?!, ekkor már vagyonos vállalkozó, titokban - rezzenéstelen arccal fogadta a döntés hírét. Mindenesetre kifaggatta Ádámot, hogy szerint hol tarthat a Bíró-család a vagyonosodásban, mijük lehet. Karesz elég pontos képet tudott adni, meg is tette, kezdett rossz szájjal emlékezni arra, hogy ő részese és táplálója volt ennek a rendszernek, még ma is az. Hosszasan beszélgettek Ádám nagyszüleiéről, s Karesz megígérte, hogy figyel, gondja lesz rájuk. Karesz kezdte felfogni, hogy itt már nem csak az öregek érzik magukat becsapva, hanem egykor aktív unokájuk is. Karesz tudta, hogy ő maga is tarol, ez igaz, vesz is, amennyit csak tud, de legalább tőlük nem ő vette el. Magában sajnálta a kis balek népművelőt, Ádámot, aki bekerült az ordasok világába, s ott akart sikeres lenni.

Néhány nappal e beszélgetés után értesült arról Karesz, hogy Ádámot betörésen, rablás-son kapták, súlyos testi sértést követett el a környék legjelentősebb vállalkozó csoportja, a Bíró-team ellen. Karesz paraszt volt, de nem bunkó. Rögtön felfogta, mi történhetett. Ar-ról ugyan semmit sem tudhatott, hogy a gazdag Bíróék elvették a szegény Ádám pénzét, de azt biztosan hitte, hogy Ádám nem tört be sehova, nem vert meg senkit, és valamilyen oknál fogva szándékosan vágnák sittre. Ha persze tényleg elítélik. Miska bácsira gondolt, Rózsika nénire, a bugyuta népművelőre, és róluk váratlanul eszébe jutott dadogós Dodó. Meg a saját egyre nyilvánvalóbb ereje az ügyek intézésében, beleértve a gazdagodás ütemét.

-A pénz cselekvésre sarkall - állapította meg magában, és egyre jobban örült az ilyen elvont megállapításoknak, mert ezekből az derült ki, hogy a pénz okossá és művelté is tesz, őt biztosan azzá varázsolta. Kezdett felnézni a saját kiművelt szaktudására: semmiből pénzt teremteni olyan valami, ami az alkimistáknak nem sikerült.

Ezekben a napokban, hetekben kósza hírek kezdtek keringeni Ádámról. Kiengedték közben, de a nyomozás végén nyilván el fogják ítélni. S le nem mossza magáról a betörést, a lopást, az erőszakot. Mivé lett ez az ország, ha már egy szelíd, csendes népművelő is...? Közben pedig a róla szóló hírek láttán egyre több névtelen bejelentés érkezett vele kapcsolatban, hogy kárpótlási jegyekkel üzérkedett, becsapott jóra való embereket. Titokban biztosan összegyűjtött egy vagyonnyi jegyet, jogcímet, és gyárakat vásárolt értük, erdőket, vagyont. Ez a senkiházi!? Ádám előtt ott sötétlett a két Bíró alakja. Ők terjesztik?

Ahogy a harag nőtt Ádám ellen, úgy erősödött Kareszben a tettvágy. Most már pontosan tudta, hogy a Bíró-fiúk gátlástalansága áll a balek fiatalember keserű sorsa mögött. Izgalmi állapot fogta el a Dodó-effektustól (új műveltségében így nevezte el Dodó harcászati poten-

ciálját illetve annak működésbe hozását). Ádám szégyenében ki sem mert mozdulni otthonról, Karesz kizárta, hogy valaha is találkozzon vele, viszont ösztönösen és fokozódóan érezte, hogy Ádám sorsa szinte kihívja az ő beavatkozási és igazságosztó ösztönét. Dodóval félúton, egy kis útszéli autós kricsniben találkoztak. Dodó messziről vigyorgott, puskapor-szagot érzett.

-Miért vártál másfél évet? Van muníciónk bőven, csak döntést igényel, és repülnek boldogan a cél felé - ezt hosszasan, idegesítően dadogva vihogta Dodó. A mondat széttöredezett, de a tartalma egységes és világos volt.

-Készen állsz egy újabb fellépésre a színházban? Illetve nem színház ez, hanem szálloda, de tekintsük ezt most a színjátszás következő fórumának. - Karesznek tetszett, hogy virágnyelven beszél, el is határozta, hogy ezután mindig így fogalmaz, fő az óvatosság, meg különben is, lényeges az intelligencia, ha az ember mindig fentebb, fentebb jut.

-Pe, pe-persze - és Dodó elmondta szintén a virágok nyelvén, hogy kell neki is egy kis mozgás, mert színtelenné válik a színészi adottsága, és akkor kitiltják a színpadokról. - Kell egy nagy, jól szervezett előadás - mondta ötször nekifutva.

Megbeszélték a helyszínt, az időpontot, a körülményeket. - Emberélet marad! - de ezt akár nem is kellett volna mondania Karesznek. Ezúttal nem gránátban, hanem irányított, időzített robbanószerkezetben, bombában egyeztek meg. Karesz egy kicsit elgondolkodott közben, hogy vajon nem ment-e el neki teljesen az esze. Hiszen semmi köze az egész üggyhez. A Bíró-fiúk most már akkor se árthatnának neki, ha akarnának. De nem akarnak, mert azt sem tudják, hogy ő a világon van. S mit neki Ádám, mi köze hozzá? Nem is ismeri. Mi ő itt? Az igazságosztó?

-Az bizony - felelte magának. Érezte, megérezte, hogy ez zsigeri. Belülről jön. De mi jön belülről? Ő soha nem volt bosszúálló, ha levertek neki egyet valami verekedésben, ő visszavert hármat és kész. El is felejtette. Most semmi oka.... Zsigeri? A Bíró-családban van valami, amit ő utál? Vagy a módszerükben. De ő ugyanazt teszi. Csak azok jobban? Ez se igaz. Talán ő jobb.

Aha. Kezdett derengeni valami. Azok ott együtt vannak, s ha akarják, maguk mellé szerveznek mindent. Mindenkit. Önkormányzatot, rádiót, rendőrséget, az autó- és az idegenforgalmi bizniszt. S a hálót kivetik bárkire, bármire. S behalásznak bármit. Nyilvánosan, békében, legálisan, ünnepelt emberekként, a Parlamenttől a gyönyörű szép bártulajdonos nőig, a hatalmas mellű, tündérszép, alig húszéves Kertész Dóráig. Akiről minden vállalkozó csak álmodozni mer. Így volt ez már két-három éve is, Dóra diáklány korában. Azóta Dóra

sztár lett. S hiába álmodoznak róla, Dóra Bíró Dávidtól kapta a megbízatást, az ő strómanja, és egyben kedvese, üzletasszonya, szajhája, kitarottja, szóba se áll bugrisokkal. Két év alatt akkora karriert futott be a lány, mint senki. S csak annyival tartozik, hogy leadja a profit negyedét, és bármikor és kizárólag csak Dávid ágyába fekszik.

Míg ő?! Gerendás Károly? Lopva, suttyomban, ócska dzsippel, közvetlen világától egyre távolabb, hogy senki ne is tudja, mivel foglalkozik. Mint valami tolvaj, rossz kis lopódzó ügynököcske. Parasztokkal tárgyal parlamenti képviselők helyett, mezőőrökkel a városi rendőrkapitány helyett. Az országút menti tündérekkel zavar le tízperces meneteket a bokrok közé hajtva az autóval, s nézheti, amint a róla ledobott óvszer berepül másik száz mellé a kupacba. Ilyen az ő Kertész Dórája. Hiába a vagyon, ha rejteni kell. Cigánykurvák a gyönyörű zsidó tinimadám, Dóra helyett.

Lehet-e csodálkozni, ha Karesz ki akart lépni ebből a szorongásból? Az már csupán véletlen és származás kérdése, hogy ha már kilép, akkor szóljon nagyot. Er-ről kellett gondoskodnia Dodónak. Karesz okos fiú volt. Rájött, hogy ebben a haragban, a gyűlölet képletében harmadrangú szerepet játszik az összes Miska bácsi, mindenféle Ádám, Rózsika néni. Ebben a vegyületben egyetlen fontos, bajos massa van középen: a gyűlölet. A harag, amelyet nem érdemes visszafojtani, mert megfojt téged lassú halállal. Jöjjön Dodó, a Mester! Majd ő választ ad a szorongásra, nyílt, egyenes, égis dörgő választ.

-Az üzemi bejáraton keresztül, a hátsó oldalon. A fő cél a két Merci.

-Az nem fog menni. Egyszerűbb volna valamelyik szoba, időzítéssel, késleltetéssel.

-Zárd ki. Bármikor beléphet takarítónő, új vendég, bárki.

-A hátsó udvarra is.

-Éjszakára időzíts. Éjfél körülre. Olyan napon, mikor a Mercik ott vannak.

-Erre heteken át kell készülnöm.

-Felejsd el, Dodó. Nem láthatnak ott egyszer sem. Vakon, vaktában, durr. Csak egyetlen alkalom, és azonnali végrehajtás. Nincs terepszemle, visszatérés, főpróba. Ha nem sikerül, akkor sincs baj. A jelzést, hogy rettegjenek, így is leadjuk. Majd máskor bepótoljuk.

Dodó bólintott. Nem kellett megszámolnia a pénzt, amit az újságba helyezve egy borítékban Karesz átnyújtott. Amilyen szűkmarkú volt Karesz a rezsiköltségekben, olyan nagyvonalúnak mutatkozott a kiemelkedő teljesítmények honorálásában.

Útban vissza a falujába... még most sem értette, miért éppen Miska bácsi, és főleg Ádám kapcsán jutott elhatározásra. Csóválta a fejét, és melegség öntötte el. - Igen, az igazságtevő.

Úgy hitte, hogy védjen másokat, ha már hatalmat szerzett - hogy mekkorát, még ő sem tudta pontosan: nem kezdte még tömegesen beváltani a kárpótlási jegyhalmazt. Nem volt neki kérdés, hogy Ádám megbuktatása és kifosztása, emberi tönkretétele túlment a határokon. -Parasztember ilyent nem tűrhet - sommázta, s nagyra nőtt magában a saját tekintélye.

Soha többé nem beszélt Dodóval erről a feladatról. Nem találkoztak, nem telefonáltak, azt sem tudhatta biztosan, hogy jó lesz-e az időpont, amit Dodóval megbeszéltek időzítésként. Nem is foglalkozott a dologgal. Tudta, hogy az újságok megírják. Telt, múlt az idő, a hírt nem látta azokban a napokban, amikor kellett volna. Hatalmába kerítette volna az ideges-ség, talán kétségbe is esett volna - Dodót viszont jó ideig még biztosan nem fogja hívni, keresni az infóért -, ha nem találkozik véletlenül a faluban Miska bácsival. Az öreg kétségbe volt esve, majdnem sírt:

-Szörnyű, fiam, szörnyű!

-Mi a baj, Miska bácsi? Olyan nagy baj nem lehet!

-Szegény Ádám! Nem elég az a szállodai verekedés, most újra őt gyanúsítják...

-Mivel, bátyám?

-Baj történt az Alabástrom szálloda hátsó udvarán. Nagy robbanás, akna vagy ilyesmi.

-Egy szót se olvastam róla. Mikor, hogyan?

-Négy napja. Nem írhattak róla az újságok, hogy ne zavarják a nyomozást. Tilos írni, beszélni róla. Már nem is csak a rendőrség nyomoz. A szálloda tulajdonosainak saját nyomozó hadseregük van.

-Tudja-e, kik azok a tulajdonosok?

-Tudja a rosseb. Érdekel az engem... engem csak az érdekel, hogy szegény Ádámot...

-...hát a Bíró-fiúk a tulajdonosok. Azok, akik feljelentették Ádámot lopásért, verekedésért.

-Hát akkor ezért gyanúsítják most szegény fiút. Most már a két Merci miatt is, kiégett mindkettő. És a rendőrök egy nappal a robbanás után már nála voltak, elvitték, ki se engedték.

-Bent ül?

-Nem, ma reggel kiengedték, mert kiderült, hogy a robbanás éjszakáján együtt volt egy kellemes hölgygel. Van egy kislány, akivel nagyon összejöttek, valami Réka, Kálnoki. És a lány szülei is igazolták, hogy aznap estétől másnap délig ott volt náluk Ádám. De miért kellett őt letartóztatni szegényt? Mit tehet ő ilyen dolgokról? Miért nem hagyják őt békén a Bíró-gyerekek, a fene essen beléjük.

Karesz bólogatott, helyeselt, jó nagyokat sóhajtozott. És magában felmentette Dodót, aki-ről már-már azt hitte, hogy képtelen volt a feladatra. Szükség is volt erre a megbocsátó ítéltre, mert tudta, hogy hamarosan minden eddigit meghaladó lépésre lesz szükség. Meg kell

mutatni, hogy az ilyen gaztettek, robbantások mögött nem állhat olyan szegény, szerencsétlen flótás, mint Keresztes Ádám.

Fegyverbe, magyar!

-~~A~~zért ez mégsem úgy van - korrigálta magát Karesz egy vasárnap délután, unalmában az ágyon fekve. - Egy ilyen kiváló koponya, mint amilyen Ádám, minden esetlensége ellenére, nagyon is hasznos lehet. Ha lúd, legyen kövér. Ha azzal vádolják gazemberek, hogy Ádám gaztettekre képes - holott pontosan tudják, hogy soha nem volna az -, akkor miért is ne legyen úgy? Rá aztán biztosan nem gyanakodna senki.

A következő hónapokban Karesz egyenesen meghökkent. Soha nem volt igazi értelmiségi, ahogyan hallotta mostanában, "filosz" barátja. Ezért nem volt tapasztalata arról, mire képes az intelligencia, mire képes minimum az ész, de főleg mire képes annak kifejlett formája, az intelligencia, ha annak tulajdonosa élni akar vele. Ádám gyorsabban megtanult mindent, mint bárki más, akivel eddig Karesz találkozott. Pedig olyan dolgokról volt szó, amelyek elementárisan hiányoztak Ádám eddigi életéből, még az egyébként tág fantáziájából is.

-Miért nem lesz belőle kulturális, művelődési miniszter? - viccelt magában Karesz. -Mindent tud arról, mit várnak az emberek a kultúrától, mire és mikor kell nekik, naponta ezen töri a fejét, s ebben segít nekik. Legalábbis míg bele nem vetette magát a kárpótlási biznisszbe. Ettől viszont még jobb miniszter lenne! Tudná, hol csal az ország, amelyet vezet. Azok ott fent külön csálnak, és külön vezetnek, és fogalmuk sincs arról, hogy az általuk "vezetett" országban ez a kettő, az ő irányításukkal, milyen szépen egyesült. A vezetők csalók, hát így, ily módon jött létre a szintézis.

Karesz nem kevesebbre vette rá Ádámot, mint hogy az ő szervezésében tanuljon meg dzsúdóz-ni, kóstoljon bele az utcai harcművészet titkaiba, járjon lövészetre, s egy külön Karesz által személyesen kézbe vett magán tanfolyamon gyakorolja a kések, török használatát. Amikor Ádám már nagyon jól lőtt, Karesz elvitte őt vadászatokra szerte az országban, birtokai közelében mindig volt egy-egy jó haver a vadásztársaságban. Ha meg nem volt, még kéjesebb megoldást választott. Az orvvadászat az igazi izgalom. Baj úgysem lehet belőle, a helyi rendőrkapitányságról mindig volt velük a rendnek egy-egy őre. Igazolta őket a vadak előtt. A vadak pedig mindig egyetértően bólogattak.

-Nem képzeled ezt, ugye? - szabadkozott először Ádám. - Semmi szükségem ezekre a fegyverekre. Irtózom az erőszaktól. Következésképpen mindezen területeken ügyetlen is vagyok. Keress mást! És miért is tenném?

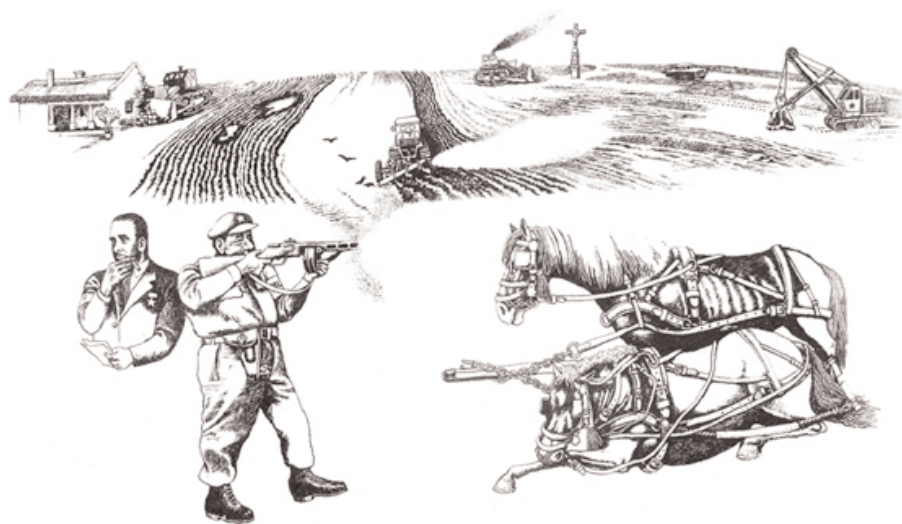
-A miért nem mindig érdekes. Lehet, hogy nem vetted észre, de az erőszak országában élsz. Az utcán bármikor elvehetik a pénzedet. A házadat bármikor kirabolhatják, miközben a szemed láttára ütlegetik az apádat. A bankautomatánál eléd nyúlnak, amikor ki akarod venni a pénzedet. Az autódba ketten beszállnak, amikor tankolsz. Nem itt élsz?! S mit teszel ilyenkor? Előveszed és mutogatod a bölcsészdiplomádat, vagy a közművelőt? Nélküled művelnek itt, s nem úgy, ahogyan te szeretnéd. Védtelen vagy, haver - Kareszből ömlött a meggyőzést kereső szó.

Egy idő után Ádám belátta Karesz igazát. Ehhez nagyon kellett az a bizonyos szállodai élmény. Amelyet egy ideig legyömösölt a libidó mélyére, de amely minden szabad, unatkozó pillanatából kétségbeesetten kiáltozott belülről: - Te nagy nulla vagy, Ádám, szégyellem, hogy benned lakom.

S mert belátta Karesz igazát, munkához látott. Értelmiségi ember sokat vacakol. De a java azonnal tette kész, és nagyon gyorsan mozgásba lendül, ha azonosulni tud azzal, amit maga elé tűz, vagy amit elfogad másoktól. Ádám gyorsan eljutott az elfogadás fázisából az önmagára céljával való azonosulásig. Ezt körülbelül úgy foglalta össze, hogy hozzá soha többé senki nem nyúlhat következmény nélkül.

Karesz tehát nem ismerte eddig az intellektuális ember gyorsaságát. Azt hitte, hogy a kéz ereje, a láb gyorsasága számít, a brutális erő kifejtésének képessége. S most azt látta az egyébként közepes termetű és izomzatú Ádámon, hogy egyik napról a másikra, szinte azonnal megért mindent, és ha megértette, teljes szinkronban cselekszik az értelmével. A keze gyorsabb, mint másé, egyetlen szemvillanás alatt dönt, cselekszik, és nagyon pontos. Mindegy, hogy kést kellett rántani, ütni kellett vagy védekezni, pisztollyal löni, gránátot kibiztosítani, Ádám néhány hét múlva megelőzte "mesterét". Igaz, abba soha nem ment bele, hogy valahol az utcai forgatagban próbáljanak ki egyet s mást, azaz provokáljanak valami vere-kedést. Azt pedig végképp elutasította, hogy részt vegyen a közben neki is bemutatott Dodó bármilyen "kirándulásában". Mindenesetre pisztollyal, kispuskával mindig 9-est, 10-est lőtt. Kezdett büszke lenni magára. A kést 10 méter távolságból simán belevágta a karóra tűzött tök közepébe.

Karesz mester módjára, jólesően mosolygott. - Jó lesz ez még, jó lesz - mondogatta magában. Ádámnak egyelőre egy szót sem szólt arról, hogy mire lesz jó. Az még nagyon messze van innen. Az egy másik élet, egy másik ember. Azt azonban világosan látta Karesz, hogy ez a másik ember kezd ott pihegni Ádámban.

Bosszúvágy, az öröm kulcsa

Dóra, Füstös és a többiek

Dóra nem úgy kezdte az élet sikeres és fényes oldalát, hogy 20 évesen éjszakai lokált vezetett, és övé lehetett a tiszta profit tizede. Ehhez naggyá kellett nőnie életkori és átvitt értelemben is, és be kellett bizonyítania őstehetségét. Még be sem fejezte a gimnáziumot, éppen elmúlt 17 éves, amikor Dávid búvkörébe esett. Ebből a körből most - lényeges kérdésekben most először - kimaradt Robi. Amikor mégis kapcsolódhatott, Dóra már császárnő volt, tinimadám, és megtehetette, hogy kegyeiből Robinak is ráessen egy-egy sugár. Dávid tudta ezt is, de hallgatólagosan tudomásul vette, hiszen Dóra ekkor már tényleg profi volt.

Amikor Dávid először, még évekkal ezelőtt kocsijába hívta Dórát - a városban senkinek sem volt ilyen Mercije -, nem tudta, hogy milyen messzire jutnak egymással. Dóra nem volt más, mint a többi, autókázásra gyorsan kapható 16-18 éves lány. Tapasztalatlan, izgatott, túlságosan is bizonyítani vágyó kislány, aki az autózás során némán vállalta, hogy megálljanak egy kieső kis erdőben, Dávid biztos mozdulatait kövesse, először kibújjon a ruhájából, aztán széttárja mindenét, majd rövid, izgatott állapot után esetlenül, de nagy energiákkal Dávid ölébe temesse arcát. Fel se jöhetett, míg Dávid erre érettnak nem látta az időt. Dóra többször abba akarta hagyni az új mesterség próbalepéseit, de mindannyiszor erőteljes ösztökélés érkezett: Dávid visszairányította fejét a tetthelyre. Végül Dóra sikeresen túlelt ezen a kemény próbán. Az sem zavarta, hogy eleinte nagyon megbántottnak érezte magát. A végén ugyanis megérezte, hogy nagy dolgok történtek: ha érdeke úgy kívánja, bármikor képes örömet nyújtani, s női ösztönnel azt is tudta, hogy ebben nyilván egyre jobb lesz majd. Dávid nem volt elragadtatva a lány teljesítményétől, de ő is felismerte annak ösztönös készségét és alkalmazkodásának sebességét, másrészt...

Dórának hihetetlen, csodálatos, példa nélküli mellei voltak. Nagy, erős, feszes, rengő. Olyan látvány, aminek férfiember nem tud ellenállni. Korához illő módon finom, rózsaszín, tisztaságukban szinte tejet idéző mellbimbói világosan tanúskodtak arról, hogy érintetlen, eddig használatlan, avatott mesterre váró test nyílt szét éppen. Dávidban nagy tervek körvonala lazódtak. Dolga végeztével nem indította az autót, hanem közvetlen hangnemben, mintha az időjárásról érdeklődne, megkérdezte Dórát:

-Ha azt mondom, hogy a tested lehet a kenyered, felháborodsz?

-Ezt hogy érted? - kérdezte a lány szendén, bár pontosan megértette, miről kezdődik beszélgetés.

-Kivételes adottságod van, legalább kettő. A melled, és az alkalmazkodásod. Rábízhatod magadat valami kis suttyó tapogatózására, aki a végén meghív fagyizni. Vagy rám bízod magadat. Abban a pillanatban, amikor elmúlsz 18 éves, elköltözől a szüleidtől, nem szólhatnak bele többé a dolgaiddba. Én gondoskodom a lakásodról, a pénzedről, a ruhádról, a karrieredről.

Dórának gyanús volt ekkora tömegű várható siker. De megbizsergett. Többé nem kell hallgatnia apja okoskodó intelmeit, nem kell néznie anyja őmiatta kisírt szemét, s nem kell könyörögnie, ha új napszemüveget akar magának vásárolni.

-Mi lesz a munkám?

-Nem nevezném munkának. Hivatásod lesz. Ott leszel a kezem ügyében, amikor ráérek, amikor szólok. Amikor pedig szabad vagy, akkor ápolod a testedet, fitnessre jársz, művészi tornára és úszni is, teniszezni tanulsz, és olvasol újságot, könyvet, pletykalapokat.

-Ez a munkám? Ezért fizetsz?

-Nem a munkád, és nem fizetek. Velem lehetsz, és mindenedről gondoskodom. Nyitunk egy éjszakai lokált, ott töltöd az estéket, az éjszaka nagy részét, és figyeled a vendégeket, beszélgetsz velük, megtanulsz társalogni, új arcot mutatsz, a fiatal erő és újdonság új arcát, olyan vitalitást, amit ők csak tőled látnak, olyan üde szeretetet, ami miatt vissza akarnak járni hozzánk...

-Szeretetet? - kérdezte Dóra bizonytalanul.

-Ne ess kétségbe! Nem kell lefeküdnöd velük. Nem is szabad, kizárt! Soha nem fordulhat elő. De a férfiaknak mindig azt kell érezniük, hogy milyen jó lenne, ha mégis... egyszer majd... talán. Csak velem fekszel le. Ha bármi mással, kis suttyókkal vagy pénzes vendéggel, akkor megveretlek Gergővel...

-...kivel...?

-Gergővel, a biztonsági csapat főnökével...

-....megveretsz...?

-Megveretlek. Mert most elmondom majd bővebben is, ha hazaérünk, hogy mire gondolok. És azt soha nem sértheted meg. Vagy elmész a fenébe, most rögtön, ha nem érted, vagy nem akarod. De ha elfogadtad, akkor az úgy is lesz. Csúcsbizalmi emberem leszel, vagy visszamehetsz pisilni.

Nos, éppen ez bizonyította Dóra rendkívüli képességét, tehetségét. A 17, akkorra már 20

éves lány ilyen dolgokat hogyan érthetne meg? Azt sem tudná, mit mondtak neki. Összerándulna a lelke, és futna a fenyegetés elől olyan messzire, amilyenre tud. Sírna a párnába, és nem értené, mivel érdemelte ő ki ezt a gonosz erőszakot.

Azt még elfogadná, hogy valaki a profi kocsiában az ölébe nyomta az arcát! De azt nem, hogy fenyegezzék, hogy megverhetik. Ettől minden lány kikészülne. De nem Dóra. Mintha erre született volna, ar-ra, hogy azonnal megértsen nagy, fontos dolgokat. Már is látta magát tündöklő pozíciójában, amint gyönyörű, szexis ruhákban veszi le lábáról a vendégeket, de semmi több... izgatja őket, kacérkodik, s azonnal ki is siklik a kezükből. Nagyon tetszett neki, hogy elérhetetlen lesz. S biztonsággal töltötte el az is, hogy ez a Mercis nagy fazon lesz az egyetlen, aki hozzáérhet. Őt kell kiszolgálni minden vágyában, de ennyi... S cserében egy nyilván legalább olyan fényes élet, mint a gyönyörű fekete Merci. Megveretni? Nem lesz arra szükség soha.

Dóra karrierje oly gyors mozgásba lendült, ahogyan a szája, a nyelve az első autózásakor az erdőben. A lokál heteken belül megnyílt. Addig hetenként kétszer-háromszor elment látogatóba Dávid lakására, egyre többet tanult, és egyik forma sem volt ellenére. Élvezte a gyors haladást! Beleadott mindent, tudta, hogy gazdájáról van szó, és ő igazi okos, hűséges kis kutytus akart lenni. Amikor megnyílt a lokál, eleinte csak a beüzemelésben működött közre. Tudnia kellett mindenről, de nem volt külön felelőssége. Nem volt még 18 éves, a szülei nem is sejtették, milyen ok miatt jár a lányuk esti fitnessórákra, hétvégi tenisztanfolyamra, autót vezetni. Kicsit mindig sokáig volt távol, de azért hazatért késő este. Nem is sejtették, milyen vonzó pályát választ majd a lányuk.

Amikor aztán néhány éve eljött ez is, a 18. év. Dóra még aznap este közölte, hogy munkát vállal. Az érettségit leteszi, de nem itthon készül rá. Elköltözik.

-Te, lányom!? - csattant fel az apja. - Nem mész te sehova, az anyád istenit!

-Ezt te többé nem fogod nekem előírni!

-Nem-e? - kezdte emelni hangját az apja, miközben az anyja kiosont a szobából, rossz időket sejtve. - Mit képzelsz te! Ki a te apád? Azt hiszed, te fogod megmondani, mit csinálhatsz? Azt hiszed, fizetem majd a lógásodat.

-Nem kell nekem egyetlen filléred sem. A magam útját járom!

-És kivel jár az úton, nagyságos kisasszony! Talán a japán császárral?

-Nem, egy magyar császárral. Aki százszor nagyobb, mint te, te kiskirály.

Az apja keze lendült. Aztán lehanyatlott, dolgavégezetlen.

-Hova mész, lányom? Az élethez pénz kell!

-Bíró Dávid felajánlotta, hogy náluk dolgozhatnak. Mindenre megtanít.

-Bíró Dávid? Az a gazember? Tudod te, kik azok?

Ezt már nem akarta tudni Dóra. Mielőtt apja befejezhette volna, összepakolta táskáját, a legfontosabb holmikat csupán. Semmit sem akart magával vinni ebből a dohos, erőszakos életből. Szabad lesz, mint a madár. A saját erejéből. Sejtette, hogy a saját testéből is, de ez nagyon rendben volt: az az ő teste, jobban, mint bárki másé. Az ő ékszere, az ő tudása, az ő kivételes - hatalmas, feszes, rengő - adottsága.

És bevált. Teltek a hónapok, az évek. Dóra lett az új lokál üdvöskéje. Nem volt más dolga, mint megismerni a vendégeket, beszélgetni velük. Azok megnyíltak - bár bánták, hogy az elején rá kellett jönniük, hogy Dóra viszont nem fogja megnyitni semmijét nekik -, élvezték a gyönyörű lánytól érkező bókokat, a kokettálást. A férfiak kiadták minden titkukat a beszélgetések közben, hiszen nem volt tét, egyszerűen csak vidámak és felelőtlenek lehetnek, lazák és őszinték ezzel az aranyos, tündér, elérhetetlen lánnyal.

Dóra az ágyban mindenről, mindenkiről elmondott mindent. Az ágyon kívül is megtett volna bármit, mindent - bár erre kevés alkalma támadt, mert Dávid ritkán engedte maga és az ügyei mellé a lányt, hűvösen tartotta a három lépés hatalmi távolságot. Azonban az ágyban Dóra az lehetett, ami szeretett volna: a feltörő vulkán. Még csak most kezdte élete ezen hatalmas ívét, még csak most robbant belé a felismerés, hogy mit tud, és máris teljes erővel robbant ki belőle tudása összes ereje, maga a vulkán. Dávidnak össze kellett szednie magát, ha... De végül is nem kellett összeszednie. Olyan egyértelmű, megközelíthetetlen hatalmi fölényt, arroganciát épített kapcsolatukba, hogy Dóra akkor is kiszolgáltatta volna minden igaz bájával és szexuális erejével, ha cserébe semmit sem kapott volna.

Egy év múlva Dóra bekerült a bárpult mögé, mint a kiszolgálás vezetője. Jómaga nem lett sem mixer, sem pincér. Annál sokkal több volt. Ő találta ki a vendégek exkluzív igényét egy-egy különleges italra, a felszolgálásban rejlő finom meglepetésekre. Ő döntötte el, hogy mely lányok jöhetnek a lokálba dolgozni, főállásban és kiegészítő munkákra. A lányok száma és bája bőven meghaladta egy átlagos italbár paramétereit, de ez nemhogy nem bántotta, hanem egyre inkább vonzotta a vendégeket, persze a férfiakat. Ha beléptek ide, olyan érzésük támadt, hogy a legszebb tavaszi mezőn lépkednek különlegesen szép, illatos, nyíló vadvirágok között.

Innen már csak egyetlen lépés és egyetlen év kellett, hogy a lokál megtalálja igazi, ám-bár rejtve tartott titkos funkcióját. A sok lány és a sok jómódú vendég egyre közvetlenebb kapcsolatba került egymással. Innen, ekkortól származik Dóra kivételes tehetségének nagy korszaka. Ekkor ő már mindenkiről tudott mindent. A kezében volt a döntés, mikor lesz a

bár a város elitjének és a legszebb lányoknak a meeting pointja: a megismerkedés biztos helye. Semmi kurtizánság, semmi közvetítés, főleg semmi lépés az irányban, hogy ez az egyre elegánsabb lokál helyszínéül szolgálhatna bármilyen szexuális tévelygésnek. Itt, az ország talán legrágább itallapja mellett létrejöhetett a kapcsolat, találkozhattak a jó és bizalmas emberi ráérzések és ösztönök, megszülethettek a nagy megállapodások. S aztán kinek mi dolga vele, hogy utána kivel miért, hol s mikor, mi történik?

Leszámítva azt, hogy a lányoknak volt egy külön, bizalmas, titkos rendeltetésük, feladatuk: mindent meg kellett tudniuk vendégeikről, főleg gazdasági tevékenységükről és gyenge pontjaikról. Ezekről részletesen be kellett számolniuk Dórának, aki mindent memorizált, majd akkurátusan rögzített a számítógépében. Csak ő ismerte a gép kódját. És természetesen Dávid. Kezükben volt a város, a megye, s lassan a magyar trianoni kishatár összes titka, intimitása, a gazdasági fel- és alvilág.

Gergő - Lakatos Gergely úr - nem lett rákvörös, ha Füstösnek szólították. Becenevét bőrszínéről kapta. Mégse fordulhatott elő, hogy valaki bántóan csúfolja. Olyan meggyőző volt testi ereje, olyan mély, flegma megvetés volt az arcában és a mozgásában, hogy senki sem kockáztatta volna meg a bántó gondolatot, még kevésbé a szavakat. Füstösnek azonban csak kevesen szólíhatták, csak a közvetlen baráti kör. Sem a lokál lányai, sem beosztottai nem nevezhették így, a munka és a hivatás eltávolít, ha komolyan vesszük. Márpedig a lányok és a "fiúk" egyaránt alá voltak rendelve fegyelem kérdésében. Főnökei, Dávid és Robi eleve nem ereszkedhettek le a bratyizás szintjére, nekik ezért volt Lakatos úr.

Rábízták a testőrség megszervezését és működtetését. Titkos testőrség volt, bajra. Nem is látszott, annyira titkos volt. Más befutott vállalkozók úgy szervezték meg magánhadseregüket, hogy biztonsági céget alapítottak. A Bíró-fivérek - apjuk tanácsára is hallgatva - nem tették ki a kirakatba a veszélyes dolgokat, ahogyan ők mondták, távol tartották maguktól a veszélyes hulladékot. Magánhadseregbe természetesen nekik is szükségük volt, vízióik szerint sokkal inkább, mint másoknak. A pénz, a vagyon, a rejtett erőforrások növekedésével elvileg, potenciálisan nőhetett az ellenfelek, ellenségek száma is. S azok bosszúja is, ha valami komolyra fordul. A kastélyban történt petárdázás, főleg pedig a Mercik felrobbantása a szálloda biztosnak vélt, zárt udvarán, jelezte a jövőt. Kellott egy jó kis hadsereg.

Amiről senki sem tud. Ez volt az unikum. Nem olyan banda kell, amelyet mindenki ismer, jegyez, figyel. Ez a fitogtatás az amatőrök világa, ők szeretnek villogni felnyírt hajú, ki-gyúrt, tetovált kreténekkel, belőlük verbuvált biztonsági cégeikkel. Hogy rögtön náluk keressen valakit a rendőrség, ha furcsa dolgok történtek a konkurensok életében és halálában.

Ez különböztette meg a Bíró-maffiát a többitől. Az ész. Az óvatosság. A rejtjelezett és rejtett élet. Amikor kiválasztották Lakatos Gergely urat a feladatra, pontosan eligazították a lényeket illetően, s aztán mindent rábíztak, szinte látni se akarták egymást. Azt nem kerülhették el, hogy ott tartózkodjon a vállalkozások valamelyik főhadiszállásán, szabad idejében pedig a lokálban, de nem, mint biztonsági ember, hanem mint egyszerű vállalkozó. Lakatos úrról mindenki úgy gondolta, úgy tudta, hogy kis magán szállítási cége van, fuvarozó, személyeket, termékeket szállít egyaránt. Volt néhány személygépkocsija, két mikrobusza, két kis és két nagyobb teherautója. Semmi, amatőr. Azt nem tudták, hogy raktáron tart egy régi katonai páncélozott járművet, annak nem volt se rendszáma, se forgalmija, szintén "ócskavasként" került bontásra a honvédségtől. Volt három profi motor is, azt meg a rendőrségtől vették, persze nem direkt, hanem szintén az ócskavas számlázás trükkjével. Ezeket se látta senki. A fegyverek külön rejték helyen voltak, arról tényleg nem kellett tudniuk Bíró uraméknak sem, illegális volt mind.

A toborzás elve egyszerű volt. Két év alatt a legmegbízhatóbb állomány gyűlt össze, anélkül, hogy valaki is hallott volna róluk. A rendőrségtől, a honvédségtől, a munkásőrségtől kikopott, viszonylag fiatal, negyvenöt-ötven éves volt tisztek java. Pontosan tizenketten. Soha nem találkoztak egymással. Nem is voltak egy cégben. Mindenki kiváltott valami vállalkozóit, elvileg takarító cég volt, vagy fuvarozó, anyagbeszerző és autószervez és kereskedelem, persze mind egyszemélyes. Bejegyzett, minimálbérrel, jelentéktelen forgalommal, éppen csak annyival, hogy fizessék a járulékot, a minimális adókat, legalizálják a szűkös élet látszatát. A fizetésüket kézbe kapták, máshonnan, Lakatos úrtól, pontosan, számla nélkül. Lakatos úr pedig gondosan beszámolt Bíróéknak, mennyi "bérbe" került a hónap. Ebből tudták meg, hogy megvan-e mindig a 12 ember. Ragaszkodtak a számhoz, ami szakmailag teljesen értelmetlen volt, viszont jó érzéssel töltötte el őket. Fontosabb volt az a sok kiadás, amit a fizetésen felüli szolgáltatásokért fizettek a Bíró-fiúk.

A "legénységnek" ugyanis - ki-ki maga, saját kezdeményezésére, saját szervezésében és finanszírozásában - kötelező volt részt venni a legkeményebb testedző programokban, dzsúdó- vagy boksztanfolyamokon, s mindenkinek be kellett iratkoznia sportlövész körbe, az elvárható legjobb eredménnyel. Úgy épült fel a titkos hadsereg, hogy nem is volt. Tagjai nem ismerték egymást, csak Lakatos urat.

Mindenki külön kapott feladatot. Hol a lokált járta éjszaka, mintha fogyasztana, hol Bíró úrékat szállította valahova, mint sofőr, hol nagyobb szállításokat végzett, azt sem tudta, hogy mit, csak beszállt az autóba másodmagával - valamelyik "társával", de persze erről sem tudott semmit -, elvitte, amit kellett, és ment haza. Munka volt bőven, s amikor nem

volt, versenyre jártak, löni, verekedni a klubokban. Ha a lokálban ki kellett dobni valakit, aki nem illett a nagyúri, "vállalkozói" közönséghez, vagy a férfiak és lányok között éppen kibontakozó intim beszélgetéshez, akkor sem kellett smasszer, ilyen ott nem volt. Hanem az történt, hogy a hadsereg ott tartózkodó, éppen ügyeletes katonájába valahogyan "belekötött" a kidobásra érett illető, és a katona, a titkos zsoldos, mint egyszerű vendég, a saját jogán ezt rossz néven vette, és leróttá sérelme jegyeit az illetőn, kidobta, megverte, ki tudja, mi történt még, az ő privát dolguk volt. Két vendég nem értett szót...

Ha Dávidnak vagy Robinak speciális igénye volt - kellett éjszakára egy új lány -, vagy a kiemelt vendégek már unták a lokál egyébként bőséges kínálatát, újra vágytak, mert tehetők -, akkor valamelyik "szállító cég" egyszemélyes embere, a testőr ellibbent a szomszéd városba. Tudta, hol s hogyan kell titkot tartani tudó, de egyébként a kurvaságtól messze álló lányokat, egyetemistákat vagy fiatal értelmiségieket, diáklányokat vagy átutazó turistacsoportok tagjait, esetleg kettesével találni, meghívni, elvinni, reggel visszavinni, a honoráriumot kifizetni - a Bíró-gyerekek vigyáztak a törvényre, őket ugyan rajta nem kaphatta senki. Lakatos úr és emberei mindent elrendeztek. A katonák egyáltalán nem tudták, hogy a pénz végső soron a Bíró-kasszából jön, ők azt sem tudták, hogy közülük van Bíró úrékhoz.

Érdekek, ha találkoznak

A két gránáttal és a távirányított aknával komolyra vált a dolog. Senki sem rettent meg tőle, sőt, bizonyos harci kedv támadt, felelevenítő izgalom. Dávid szándékosan terelte a szerencsétlen Ádámra, mint bosszúállóra a rendőrség figyelmét. Részben továbbra is fenyegetett helyzetben akarta tartani a naiv kis értelmiségit, nehogy valaha is köpni merjen a milliókról, a "verésről". Másrészt el akarta altatni a tényleges tettes figyelmét, jelezni akarta, hogy ő bizony rájött, hogy ki (hát az Ádám!) a robbantgató. Természetesen a két kis főnök éppen úgy tudta, mint Füstös, hogy ez már más szint, nem kezdő. Robbantani, ilyen ügyesen és sikeresen! Ezek profik. Lássuk csak. Felszökött az adrenalin. A sok siker úgy jött már, mintha erre születtek volna, úgy jött, mint a bőrük színe, a szó a szájukra. Kell egy kis férfimunka.

Pontos elképzelésük volt a tettesről. Lakatos úr és Robi egymástól függetlenül jöttek rá, Dávid pedig pontosan tudta Dóra elbeszélései alapján, hogy igazuk van. Dóra nagyon okos lány volt. Egy éve, kinevezése óta folyamatosan mesél a leizzasztott, sokáig ziháló Dávidnak az ágyban valakiről, aki nagyon is élesen megmaradt Dávid emlékezetében. Minden hónapban egyszer "jön valahonnan, biztosan nem a városból, nem is a környéké-

ről" egy nagyon jól öltözött, kitűnő modorú, látszólag nagyon gazdag fiatalember. Lerí róla, hogy sikeres vállalkozó. Soha nem lehet tudni, miért jön. Az nyilvánvaló, hogy Dórára vágyik. De meg kellett értenie, hogy ez kizárt. Az okot is elárulta neki Dóra, mikor egyszer sokat sejtetően az éppen belépő Dávid felé mutatott. A fiatalember azonnal megértette. Ettől kezdve mindig elvitte a legszebb lányok egyikét, saját maga vezetett, de másnap sofőr hozta vissza a lányt. A lányoknak fogalmuk sem volt, hol jártak, a szokásosnál mindig kábultabak voltak. Viszont sok pénzt adtak át. Átadták az egészet, ez Dórának nem volt kétséges, s ha el is tettek valamit, a leadott pénz többszöröse volt a megszokott tarifának.

A fiatalember mindig más nevet mondott magáról, szándékosan és nevetve. Tudta ő is, Dóra is, hogy ennyi, legyen elég a nevéről ez a tréfa. Mindig más. Mindenesetre furcsa.

-Miért jár ide szerinted? Csak megfigyeltél valamit? - kérdezte Dávid, mikor már levegőt kapott. Dóra még csiklandozta volna, de Dávid máshol járt, valahol a fiatal idegen nyomában.

-Igen, azt hiszem, rájöttem. De kell hozzá Lakatos úr és legalább két ember. Követni kell holnap este.

-Miért olyan kábák és buták a libáid, hogy nem tudják, hol jártak egész éjszaka?

-Szerintem betáplálják őket valamivel. S nem a szex gerjedésére, abban nem volna hiba. Hanem valamivel, ami tompítja az érzékszerveiket, szétesik a koncentrációjuk.

-Mire jöttél rá?

-Hogy van egy nálad is sokkal nagyobb érdekcsoport, netán az állam titkos ügynöke, vagy esetleg saját maga olyan nagy hatalom, amelynek te valamiért érdekes lehetsz, s megfigyel a saját szakállára. A lányok szájára sem tudok lakatot tenni, ki tudja, miről fecsegnek.

-Miből gondolod?

-Nyilvánvaló volt, hogy majd megbolondul értem. Ha ez nála egy természetes érzés, akkor nem tud lemondani róla, rólam. Vagy addig zaklat, míg célba ér, s nem hagyja abba addig. Vagy lekopik, mert belátja, hogy nem megy. Elkotródik a szégyen helyéről.

-Ki tanított meg téged ennyi okosságra, Dórikám?

-Te.

-Mikor?

-Mindig megfigyellek téged is, hogy tanuljak tőled.

-Jó. Felfogta, hogy nem fekszel le vele. Na és?

-Éppen ez az. Nem kopott le, de abbahagyta a közeledést. Nyilván más érdekei, megbízása is van. Maradnia kell, és elviselni, hogy csak mások jutnak neki. Ez a fickó itt dolgozik valamin. Ezért kell Lakatos úr és egy-két embere.

Másnap éjszaka Ficsór László - most ezt a nevet használta nevetve, a múltkor Bogár Ferenc volt - elhívta magához Jácintot, Dóra után a legszebb és legintelligensebb lányt. Csak alig valamivel kevésbé volt csábító az ő fő ékszere, amely szintén a két váll között dombozott, feszült, lendült előre.

Lakatos úr, egy autó és egy motor felváltva követte hazafelé. Meglepődtek, hogy vagy 50 kilométert kellett utazniuk, hol ez volt elől, hol amaz maradt le, mire megérkeztek a harmadik városba. A házig követték a vendéget, mondjuk Ficsór urat, látták még Jácintot eltűnni a kapun besuhanó autóban. Felírták a házszámot, s megindult a nyomozás.

Egy hét múlva Lakatos úr, sok helyszíni megfigyeltetést is végrehajtva a "katonákkal", jelentést tett, amelyen a két Bírónak nem kellett sokat töprengenie. "Ficsór úr" nem más volt, mint a kisgazdák miniszterhelyettesi széket betöltő egyik fő emberének, Erdeinek a fia, maga is ügyvéd, ráadásul az egyik legnagyobb gengszter a privatizálások közötti zavarok kihasználásában. Ki tudja, milyen manőverekkel, de átpasszolta a második legnagyobb sörgyárat, a harmadik legnagyobb cukorgyárat a külföldieknek. Befolyásának se vége, se hossza.

Ugyan most Hornék az urak a szabaddemokratákkal, de kéz kezet mos, jobb a behunyt szem a túl erős ellenfelekkel szemben, szóval régen le kellett volna már számolniuk ezzel a gazember Erdős Szilárddal - ki tudja, miért Erdős néven mutatkozik be; fő, hogy tudjuk!? -, de éppen ellenkezőleg: ez a szemét terjeszkedik, miközben eljártssa az ártatlant. Mindent a politikában intéztet el most is, nyilván degeszre kente a korábbi profitokból a baloldali kormányt, vagy a Vagyongyűnökséget. Az APEH-et és a Pénzügyőrséget biztosan.

Nem volt nehéz kitalálniuk, miért jár hozzájuk. A két dudás egy csárdában esete! Dr. Bíró ugyanúgy volt az Antall-Boros-idők kiszolgálója, és szakértelme révén a legnagyobb haszonélvezője, mint ennek a Szilárdnak az apja. S aztán mind a ketten átléptek a szocialista, vagy a szadeszes üzleti körökbe. Volt pénzük, befolyásuk, tehették. Mindketten ugyanabban a megyében terjeszkedtek. Anélkül, hogy tudták volna, nyilván ütköztek már az érdekek. Például - ja igen, persze! - a kétezer hektáros, korábban természetvédelmi övezetbe sorolt, majd onnan rétté minősített hatalmas erdő ügye. Amely mégsem a Bíró-maffiáé lett, bár fix ígéretük volt rá.

-Mi? Hogy Erdős Szilárd vitte el a licitet, amelyen senki nem volt ott, mert hibásan ment ki az értesítés? Harmad áron az ősi erdőt? Előtte gyeppé, kaszálóvá minősítve? Kárpótlási jegyekért?!

-A rohadt anyjába. Hisz nekünk járt.

Dr. Bíró megszólalt, nem kívánta és nem is tudta volna fékezni fiai dühét.

-Megszerezték, de ez semmi. Varázsoltak valahonnan - megtámadhatatlan jogtisztasággal - fakivágási engedélyt. Letarolták az egész erdőt.

-Hát az százmillió forintot is ért!

-Háromszáz milliót. De nem ez a trükk. Utána engedélyt szereztek, majd a hatalmas területet visszaminősítették természetvédelmi övezetnek, majd beadtak két pályázatot, egyiket a magyar agrárminisztériumnak, a másikat a nyugat-európai agrártámogatásokat nyújtó PHARE-programnak, elnyertek összesen - a két forrásból - négyszáz millió forintot újra-telepítésre. Előírás volt az osztályon felüli telepítés, hiszen természetvédelmi övezetet kellett visszaállítaniuk. A pénzt felvették. A területet bebiztosították hatalmas összegre, amit senki sem értett. - Fatolvajok, veszélyek - erről hablatyoltak. Beültettek valamit. Hogy mit, sose derül ki, mert mielőtt a minisztérium és a PHARE átvette volna, "valakik bosszúból" hatalmas bulldózerekkel miszlikre taposták az egész földet. A biztosító kifizetett négyszáz milliót.

-Apa! Ez egymilliárd! Mi ezért gürcölünk 6 éve...

-... nyolc!

-... és még nem tartunk ott, hol vagyunk mi még ettől:?

-Nem is lesztek ott, fiaim, ez más méret, mint ti. És más is, mint én. Nekem is vannak határait. S nektek is. Mindenki tudja, hogyan keletkezett a vagyon. Jobb lett volna, ha nem hivalkodtok vele annyi helyen.

-Hol a határ?! - ordította magából kikelve Dávid. - Ez az egész buli nekünk járt, nekünk ígérték, a mi jövőnk volt. S most jön ez a senki kis gigerli? - Eszébe jutott Dóra, akit el akart halászni előle ez a lótúróbogár. A világ legszebb melleit. S hogy mi mindent tudhat róluk a lányoktól. S vajon hány más esetben ütköztek vele, s veszítettek anélkül, hogy tudták volna, ki is ott a Sátán. Éktelen düh fogta el Dávidot. Robi és az apja sem tudta csillapítani. Dóra, őserdő, egymilliárd? A mohó anyádat... s még meg is figyelsz.

Tanácskozásra gyűltek össze este, Dórát is meghívta, szüksége volt az ösztöneire, s az évek alatt a vendégek között összegyűjtött megfigyeléseire, információira. Robi, az apja és Lakatos úr voltak jelen.

Dóra részinformációiból, Lakatos úr egyheti megfigyeléseiből, az apja ösztönös érzéseiből kialakult bennük az a kép, hogy a legnagyobb ellenségükről van szó. Már azt is biztosra vet-

ték, hogy a robbantások Erdős Szilárd megrendeléseinek voltak. Le akarta töröltetni az örökös magabiztos mosolyt a Bíró-arcokról. Magát nem fedte fel, nem is tehetette, de joggal vélhette, hogy a Bíró-birodalomban megindul a félelem, s a neki is sok bosszúságot jelentő Bíró-terjeszkedés megtorpan. Hát ez eléggé világos és törvényszerű - ezt a megállapítást tették, s ez a határozottság leginkább Lakatos úrnak tetszett, mert már nagyon ki akarta próbálni, mit érnek az ő tenyésztett katonái a gyakorlatban.

-Aki robbantgat, az robbanjon - ez lett az új jelszó, s bár legalább olyan jól hangzott, mint a "Hallgasson ránk..." kezdetű rádiós szlogen, pontosan tudták, hogy ez a jelszó soha nem lát napvilágot. - Remegj egy kicsit, Erdős Szilárd, ha már olyan irtó nagy erdőirtó vagy.

Csak a célpontot kellett megtalálni, hogy szétlőjék. Ebben Dóra és információs rendszere pótolhatatlannak bizonyult. Elővették a lányoktól átvett feljegyzéseket. Gondosan áttanulmányozták, mivel s hol rendelkezik Erdős Szilárd azon kívül, amit a cégjegyzék mutat. Nem volt nagy merészség azt feltételezni, hogy a hivatalos jegyzék csak a birodalom kis szegmenseit tartalmazza. A lényeg máshol lehet.

-Nekem egyszer csak utalt rá, akkor, amikor még azt hitte, hogy... - Dóra nem tudta befejezni a mondatot...

-... le akartál feküdni vele, az istenit!? - ordított Dávid.

-Ne mondj ilyent, Dávid, tudod, hogy soha nem tenném. Soha nem merném.

-Mit mondott? - kérdezte Robi, akit egy kicsit zavart a tény, hogy bátyja láthatóan Dóra hatása alá került, nem ma este, hanem úgy nagyjában, egészében, általában és teljesen. Csak persze ezt senki sem mondhatta ki. Dóra legyőzte az ágyban Dávidot, s ebből még baj lesz - gondolta Robi. - Mit tudtál meg, Dóra? De csak azt mondd, amit biztosan tudsz. Itt vérre megy majd valami, úgy látom.

-Van egy titkos háza az Agári tó partján. Senki sem tudja, hogy az övé. Mindig későn, sötétben jár oda. Látszólag egy idős házaspáré, akik valóban ott is laknak. Vendég nem jár oda, magányosan élnek. Kint senki nem gondolná, mi van bent. Kívül egyszerű, bár nagy ház. Belül olyan luxus, amit mi még nem láttunk. Középkori festmények, lent a pincében egy agyonbiztosított széfrendszerben - több széfben szétpakolva - antik aranytárgyak, múzeumokból, régészeti feltárásokból. A két öreg két régi titkosszolgálati ember, a férfi tábornok volt, a "felesége", vagyis a nő pedig ugyanott volt a hálózat egyik szervezője. Szegények, ott töltik szerény öreg napjaikat. Jó, ugye?

A többiek döbbenten és hitetlenkedve hallgatták Dórát.

-Honnan tudod te ezt, honnan veszed?!

-Dehogy tudom. Honnan tudnám? Én csak hallottam. Ti kérdeztétek, tudok-e valamit. Hát

ezt hallottam. De én se hiszem, szerintem badarság. Ezért nem is hoztam szóba soha.

-És ezt honnan tudtad?

-Egyszer, még abban az időben, amikor... Dóra óvatosan Dávidra nézett, majd folytatta - amikor, tehát... az akkor éppen nem is tudom milyen álnéven nevetgélő "Erdős Szilárd" egyszer azt mondta nekem, hogy elvisz csodaországba, ha vele megyek egy napra meg egy éjszakára. - Hova, kérdeztem én. - Csodaországba, mondta, van egy tó, annak partján egy szép ház, abban a házban a béke, a gazdagság és a szépség, valamint a Titok házassodtak össze, s aki meglátja, boldog lesz egész életében, blablablaba, szóval ezt mesélte. Nem is figyeltem rá. De a múltkor Ági - tudjátok, a legmélyebb, mármint befelé - elmesélte, hogy nem egy megszokott otthonban volt Szilárddal, hanem valami tó partján, két öreg házában, s abban a házban annyi mesés régi dolgot látott, hogy nem akart hinni a szemének. Este, még mielőtt leteperzte volna Szilárdot - akinek az volt a szokása, hogy a lányoknak meg kellett erőszakolniuk őt -, lementek a pincébe is bort választani, s akkor, kissé pityókásan azzal hencegett Szilárd, hogy ott bent a széfekben tartják a dzsinnek a világ legszebb arany kincseit. Azt meg fent a hálósobában vette észre egy képről, hogy az Agári tónál vannak. Szépen elmentettem a mesét, nem foglalkoztam vele, de most itt van, olvassátok.

Ha az egésznek fele igaz volt, jó tervet lehet rá alapozni! Másnap Lakatos úr egy szállító cége autóval, egy hobbisportokat reklámozó cége pedig motorosan elutazott az Agári tóhoz. Pecázni mentek, egymást tényleg nem is ismerve. Kivettek valahol szobát, s pecázgattak. Az egyik a házat azonosította, s pontos képet alkotott róla és környezetéről. A másik a két öreg mozgását figyelte, s harmadnap segített felállni a néninek, aki "véletlenül" elbukott az ő lábában. Figyelmesen haza is kíserte, bevitte a házba a szatyrokat, s segített a pamlagra heveredni. - A bácsi délután jön haza - mondta a néni, s a katona felajánlotta, hogy addig összeszedi a házban található rengeteg lomot, amúgy is szállító cég, elviszi majd este valami telepre. A néninek ez nagyon jólesett. Mire az öreg hazajött, eltűnt a katona, fejében pontos képpel mindenről. A hírszerzésnél megtanulta, még a régi szép időkben.

Iszonyú szerencsénk volt, hogy alibit talált arra az egyik katona, hogy alaposan szétnézzon a házban. Ha ez nem történik így, van néhány halottjuk az ügy végén. Történt ugyanis, hogy a néninek segítendő, a hobbisportos reklámember feltűnően fiatalos dzsekiket vett észre az egyik sarokban. "Véletlenül" benyitott a mellette levő ajtón. Meghökken, alig bírta visszatartani a ajt. Két tagbaszakadt fickó kártyázott a szobában. Erről nem szólt a lányok beszámolója. Lerítt róluk, hogy örök, az ágyra dobva két pisztoly hevert. A kincses kamra privát őrsége. Azonnal lőnek minden behatolóra, ez rájuk volt írva. A hobbisportos "bocs,

csak a lomot akartam összeszedni" motyogással kitántorgott az ajtón. Alig kapott levegőt.

Azon a napon egymástól függetlenül mindketten megfigyelték, hogy a két őr minden másnap este - együtt! - elmegy autóval egy kamionos pihenőhelyre az országúton, felmennek a panzióba, ott eltöltenek a lányokkal szigorúan egy órát, majd visszahajtanak a házba, s eltűnnek. Az ember nem is gondolná, hogy ott őrség tanyázik, soha ki nem mozdulnak, úgy látszik, hogy a két öreg látja el őket. Meg a kurvák, más irányból. Ezt nem lett volna szabad, nyilván tiltotta a "szabályzat", de ennyi engedetlenségi mozgalom belefér a korán munkájuktól megfosztott titkosszolgálati akciókba.

Meredten néztek egymásra a Bíró-fiúk és a tervező társak. Ennyi volt? Ezzel mit kezdenek? A harci kedv azonban már nem hátrált. Újra kellett gondolni, tervezni mindent, több ember kellett, de nincs visszaút. Se a kincsek miatt, se a bosszú negédes íze miatt. Főleg pedig azért nincs, mert egyszer próbát kell tartani. Mit is érnek ők? Meg az embereik? Ha egyszer komolyra fordul...

Egy hét múlva készen állt a terv a büntető akcióra. Senki sem tudta, hogy miért van rá szükség. Viszont mindenki a vérében érezte, hogy elengedhetetlen. Nem csak a robbantások miatt, hiszen arra nem volt bizonyíték, bármennyire is úgy gondolták. Hanem a jövő miatt. Ne fújja az ő csárdájukban semmilyen dudás, főleg ne a fülükbe! Iszonyodtak a robbantósoktól.

Az ő módszerük egyszerűbb és halkabb volt, főleg pedig bőven hagyott időt arra, hogy valaki észrevegye a tettet, és a rendőrséget hívja. Az ő halálosztó fegyverük a kés volt. Lakatos úr jutott erre a megállapításra, mert pontosan ismerte egyik embere e téren kiemelkedő tudását. Eszükbe se jutott Erdős Szilárdra vadászni. Az ellenség szívét nem lehet kimetszeni, csak győztes háborúban. Ők viszont nem háborúra készültek - azt talán el is veszítették volna -, hanem csak egyszerű, titkos, néma büntető, bosszúhadjáratra. Csapj le, és fuss el! - ez volt a logikájuk.

Lakatos úr titkos garázsából aznap késő délután kiállt egy mikrobusz. Ketten ültek benne, most találkoztak először közös úton. Nem beszéltek semmiről, külön-külön közölte velük Lakatos úr a feladatot. Elhajtottak a kamionos pihenőhöz, betértek falatozni valamikor este 8 órakor. Kényelmesen beszélgettek. Nem lehetett eltéveszteni, ki volt az a bizonyos két őr. Tagbaszakadtak, dzsekiben, otthonosan mozogtak, ittak egy alkoholmentes sört a forma kedvéért, majd felmentek a panzió emeletére. Mire végeztek dolgukkal, a két katona már nem volt ott, fizetett, távozott. Az őrök beszálltak az autójukba, elindultak. A kihalt, sötét országúton - cudar idő volt, dörgött, villámlott - észre sem vették, hogy rájuk gyorsított egy

mikrobusz, és biztos mozdulattal az árokba taszította őket. A két katona kiszállt az autóból, két-két gyors lövést adtak le közről fejre, visszaszálltak a mikrobuszba, és elhajtottak. Húsz kilométerrel odébb, egy egyszerű parkolóban átszálltak egy Opel Asconába, a mikrobuszt otthagyták. Levették a kamu rendszámot, a motorba eleve hamis számok voltak vésvé. Az utóbbi években senki sem használta, akkor írták át a számokat, amikor átvették a tolvajoktól, akik Németországban lopták. - Jó lesz egyszer még - gondolta akkor Lakatos úr, és elzárta a garázsba, senki nem tudott róla.

Az Agári tónál is durva, sötét éjszaka volt, mikor lecsaptak a korábban odaérkező "katonák", egymástól függetlenül. Volt valaki, aki a villámlások közepette elvágta a póznákon a villany- és telefonvezetékét. Volt, aki megbizonyosodott arról, hogy riasztás nélkül is nyílik az ajtó. Egyszerűen kinyitotta a kaput és az ajtót, csak ennyi volt a dolga, s mint az előbb a villanyszerelő, fogta a táskáját, és azonnal távozott, meg sem állt hazáig. Lakatos úr és hűséges embere, az ország egyik legbiztosabb kezű hasfelmetszője - a régi, klasszikus néven ő is Jack - együtt léptek ki az autóból, mikor már a többiek elhúztak. Joggal hitték, hogy az öregek vagy alszanak, vagy félénken ott lapulnak a sötétben, esetleg idegesen telefonálni próbálnak.

Mivel nem klasszikus "kis öregek" voltak, hanem egykoron nagymenők, hírszerző basák, vélni lehetett, hogy fegyver van náluk. Ezért Lakatos úr és társa nagyon óvatosan, halkan, lépésről lépésre osontak be a házba. Innen már nem volt visszaút, vagy őket lövik le, vagy ők lesznek nagyon gyorsak. Feltépték a hálósoba ajtaját. Azok ott ébren voltak. Az öreg megpróbált a szekrényfiókhoz nyúlni, a mozdulata és a szeme világosan jelezte, hogy a pisztolyért.

Lakatos úr intett. Barátja, Jack egyetlen mozdulattal az öreg mellett termett, és hajánál fogva hátra tépte a fejét teljes erővel, majd jobb kezével jobbról balra és balról jobbra villámgyorsan elmeteszte az öreg torkát, egészen a csigolyáig. Ez alatt Lakatos úr a paplant a nénire dobta, rátekerde, s teljes erejével addig nyomta lefelé, míg a vonaglás abba nem maradt. Gyorsan távoztak. A kaput belülről kinyitották.

Két perc múlva teherszállító autó érkezett. Észrevétlenül beállt az udvarra. Két ember szállt le, az egyik egy tag a hadseregből, a másik ismeretlen, a széfekhez értett. Eltűntek a házban. Óráig dolgoztak a kis zseblámpák fényénél. Az autó megtelt. A házból eltűnt minden kép, a széfek üresen tátongtak. A széfes szaki megkapta az előre megbeszélte félmillió forintot, ment néhány száz métert a teherautóval, majd a falu szélén kiszállt, átszállt az egyik bekötő útnál leállított autójába, és elhajtott, ki tudja, hova. Villámlott újra, megjött a hajnali vihar.

Amikor a teherautó rátért a haza vezető országúti szakaszra, észrevétlenül követte, hol előtte, hol mögötte ment egy motoros katona, egy autóban pedig a hadsereg másik tagja. Soha nem látták egymást, most is csak a saját dolgukat tudták: ha véletlenül az a veszély fenyegetne, hogy a rendőrök leállítják, rutinból igazoltatják a teherautót, akkor vagy valami durva figyelem elterelő szabálytalanságot kell elkövetniük, vagy végső soron bele kell hajtaniuk "véletlenül, műszaki meghibásodás miatt" a rendőrökbe, kocsijukba, mindegy. Reggel nyolckor a teherautó csendesen begördült Lakatos úr titkos garázsába. A pokol csak két nap múlva szabadult el. Senkinek sem tűnt fel, hogy a szép ház idős tulajdonosai nem sétálnak a zivataros időben.

Erdős Szilárd Szabolcs

Karcsiról senki sem tudta, hogy olyan nagyon gazdag, amilyen. Róla egyáltalán nem tudott senki semmit. Pénzét nem a környéken fektette be, hanem távoli vidékeken, elsősorban a régi katonahaverok révén. Piti volt a maga módján, hatalma azonban félelmetesen nagy. Csak ő tudott róla. És még valaki. Régen, a katonaságnál nagyon jó barátok voltak, aztán elmosott mindent az idő. Csak mostanában, az egyik felszámolásra ítélt gyár hatalmas ingatlanjainak árverésén futott össze, majd lépett új barátságra régi cimborájával. Lassan kiderült haverja félelmetes, imponáló karrierje. Még azokban az években, amikor a kisgazdák is kormányon voltak Antall, majd Boross Péter kormányában, az apja miniszterhelyettesséig vitte az agrárminisztériumban. Hozzá tartozott a teljes PHARE-program, a lehető legszélesebb baráti kör jutott hozzá az európai pénzek első nagy hulláamához. S persze ő, apja hű gyermeke, nélkülözhetetlenné vált. Főleg apja miatt. De a véletlen is segítette. Privatizációs ügyeknek lett az ügyvédje a 80-as évek második felében, s mire megalakult az első állami vagyongyűjtemény, már több lépéssel mások előtt járt. Könnyen tehetett, mert mások - szakmailag - még sehol sem jártak. Akik privatizáltak, csak annyit tudtak, hogy kinek a javára. A többi futószalagon ment, a jogtisztaság papíron létezett, a jogot ők gyártották - saját maguknak.

-Dokikám, jó tudni rólad. Én is tettem ezt-azt - büszkélkedett Karesz. A következő hetekben gyakran találkoztak. Útjukban egyre több volt a közös. Módszereikről egyetlen szót sem szóltak. Úgy tűnt, egy életre összeköti őket a megrendíthetetlen katonai élmény. Amikor az ügyvéd úr még nem volt ügyvéd úr, egyszerűen csak Erdei Szilárd Szabolcs volt, egy szerencsétlen, mellőzött agrármérnök mindenben járatlan fia, akkor a nagy erejű, néha

nyersen kemény Karesz sok mindenben megvédte őt a többiek zaklatásától. Szabolcsot különös érzelmek kötötte a vad parasztgyerekhez. Mindig emlékezett az esetre. Karesz a törzsőrmestert egy kimenőn, egy buli után szájon vágta és lenyomta a földre, mert a törzs szemétkedett azzal a lánnyal, akivel Szabolcs hetek óta mindig szeretettel találkozott a kimenőkön. Főben járó bűn volt ez akkor, a törzs akármekkora bosszút állhatott. Karesz tett rá. S ez örök emlék maradt Szabolcs szemében.

-Karesz, te talán nem is tudod, mi mindenre emlékszem...

-Hagyd, Szabolcs, nem olyan fontos az. Utáltam a törzsőrmestert. Nem csak téged védtelek.

-Senki sem merte volna megtenni.

-A lényeg ma sem változott. Igaz barátaimért mindent. Ha bajba kerülsz valaha, most is szólhatsz.

-Kareszkám. Annyit talán felfogtál az elmúlt hetekben, hogy Magyarországon otthon vagytok mindenben. Nem akarok hivalkodni, ez az ország így, ahogyan van, most értem van.

-Meg értem, haver. Te sem tudsz mindent. Ez egy szabad ország. Azt teszem, amit akarok.

-Nekem egyetlen korlátom van. Apám miatt nem tehetek meg mindent, mert ha egyszer én lebukok, megbuktatom őt is, és a pártját is. Pedig vannak dolgok, amiket el kellene intézni. Amihez kevés a pénz, bármennyi is van. Olyan dolgok, amikről senki más nem tudhat.

-Sok ilyen dolog van, nem kell ezeket eltúlozni. Minden megoldható. Nekem például jól áll a Zorro álarc. Felteszem, és szúrok, lövök máris.

-Ne hülyéskedj, véresem komoly dolgokról beszélek. Elérhetek bármit, de ha valaki aljas módszerekkel döf belém, nem viszonozhatom. Egyszerűen nem tehetem meg, hogy ledöfjem. Az semmi, hogy tönkretégyem. Azt megtehetem bármikor. De nem ölhetem meg. Nem tehetem meg, hogy magam elé ültetem lekötözve, forró kályhán süttetve, kinyomva a szemét.

-Ne bomolj, Szabolcs!

-Van olyan helyzet, mikor mindent megtehetünk, s mégis: semmit. Megbénít.

-Beszéljük ezt meg komolyabban. A törzsőrmester lenyomásánál ez sem lehet komplikáltabb - nevette el magát Karesz, s megállapodtak, hogy egyeztetnek.

Szabolcs egész hangulatát agyonnyomta az Agári ház kirablása. Több volt ez, mint hangulati válság. Szinte megbénította a személyiségét. Évek óta azt tett, amit akart. Most is biztos tudása volt arról, mi történt. A volt titkosszolgálatok legjobb emberei addig nyomoztak a tettesek után, míg végül, nyomról nyomra, fokról fokra teljes bizonyossággal kiderítették, hogy a Bíró-bandának rejtett magánhadserege van, s ők hajtották végre az akciót. Valójában

semmi okuk nem lehetett rá. A pöffeszkedés, a gátlástalanság. Az, hogy meg-félemlítsék, aki nem tetszik nekik.

Szabolcs iszonyatos vagyont halmozott fel Agáron. Sok lépésben akarta külföldre juttatni a következő években. Nem döntötte el, hogy ott megtartja vagy értékesíti műkincseit. Ez attól függ, hogy marad-e ebben az országban, vagy új hazát keres magának, s akkor szüksége lesz a kincsek alkotta környezetre. Pénze lesz így is, úgy is. S akkor jön egy ilyen értelmetlen bosszú egy számára alig ismert fehérgalléros banda részéről. Gyilkossággal, rablással. Igaz, nagyon mesteri módon. Súlyos tízmilliókba került, míg mindent kinyomoztatott. Kapcsolatai révén megsemmisíthetné mai hatalmukat, de mire megy vele. Dörzsöltek. Holnap újra talpra állnak.

Őket anyagilag nem lehet megbüntetni. Pusztuljanak, mielőtt tovább pusztítanak! - szinte már őrzöngött Szabolcsban a düh. Őt kirabolni?! Az ő embereit megölni?! Azt hiszik a hülyék, hogy az a kis ringyó Dóra érdekelte őt? Tíz vár rá minden városban, ha odaszól. Csak játszott vele. Persze, a lényeg érdekelte, nagyon is. De az nem Dóra melle volt, hanem a banda terjeszkedése. Az apja pontosan ismerte dr. Bíró. A minisztériumban, a parlamenti bizottságban együtt dolgoztak ők ketten. S mikor az apját Hornék ügyészsége megvádolta - nem lett belőle semmi -, akkor ez a derék Bíró úr adta nekik az infókat. Nos, ez már vért kívánt. Ezzel már mégiscsak foglalkoznia kellett. De hagyta volna annyiban: begyűjti az infókat a Bíró-banda üzleti mozgásáról, terveiről, ahol tudja, keresztezi azokat, s ahol lehet, rájuk veri a vasat is. A tényleges vasat, a börtönt.

Ami azonban Agáron történt, azért tényleges vér jár. Mire utalt Karesz? Mihez ért ő, mit tehet Karesz, amit ő nem?

A következő hetekben Szabolcs és Karesz összeleledett. Olyan titkokat fedtek fel egymásnak - ha nem is mindent -, amit senki másnak. Lassan, körvonalaiban, virágnyelven fény derült a dadogós Dodó, a mindig hűséges barát szerepére és adottságaira is. Szabolcs a dadogásra emlékezett, másra nem, Dodó a lövészeknél szolgált, Szabolcs a híradósoknál. -Tudom, hogy kik fosztottak ki a számomra legfontosabb dolgaimból, s kik ölték meg a legjobb titkosszolgálati embereimet... - kezdte Szabolcs egy késő esti beszélgetésen. - Érted? Lemészárolták őket! Kedvtelésből. És hogy féljek! Nem tőlük, hiszen nagyon elbújtak az ügy mögött. Hanem féljek mindentől! Ez a lényeg. Rettegjek mindentől. És akkor mindig ők a győztesek, akkor is, ha békésen alszanak. Szeretném, ha egyszer nem ébrednének fel. Vagy legalább egy valaki a nagy triászból soha többé nem látná a Napot. Amikor Karesz meghallotta, hogy a Bíró családról van szó, nagyon sötét lett a tekintete. Szabolcs észrevette a változást.

-Ismered őket?

-Szerencsére csak én őket, ők engem nem. Ez nagy helyzeti előny. De ha valaki benne van a begyemben, barátom, akkor az a Bíró-maffia. Nem érdekes, hogy miért, egyszer majd elmesélem, de ha ilyen kicsi a világ, ha az egyik legrégebbi barátom ugyanazt gondolja róluk, mint én, akkor arra oda kell figyelnem. Nem lesz nehéz megállapodnunk. De egyet mondok. Ha és amikor kimondtuk, hogy van megoldás, utána soha többé egyetlen szót se róla. Utána eltűnünk egymás életéből. Eddig is vigyáztam, hogy soha senki ne tudja, hogy mi ismerjük egymást. Dórát pedig tényleg felejtse el. Hiába tagadod, látom rajtad, hogy bánt a kikoszarás. Dóra kigyó, Bíró Dávid viperája. Ha ő egyszer megtalál és beléd harap, belehalsz. Kigyó...

Szabolcs zavartan nézett barátjára. Mit olvasott ki belőle? Nem is igaz. Dóra? Tudta, hogy hazudik magának is. Amióta kirúgták onnan, hamis szenvedélyek irányítják. De Agár óta megváltoztak a hangsúlyok. Addig álmodozott a lányról, hiába nem vallja be. Azóta azonban egy gyilkos banda része a lány is. Akár meg is halhat ő is.

-Dóra a tied, Karesz. Ha egyszer vége lesz, ha eltelik majd sok év, feltálatom neked. Marad még annyi bája, hogy élvezd - mondta volna Szabolcs, de meglátta Karesz tekintetét, s inkább lenyelte a mondat következő részét az élvezetek mélységéről.

-Jól van Szabolcs. Értek mindent. Most elmész, és nem nézel vissza. Engem nem ismersz, Dodóról még álmodban sem hallottál. Dóra pedig - ez a te büntetésed - el fog téged kísérni, amíg élsz, de legalábbis, amíg nem lesz hú feleséged sok kis gyermeked anyjaként. Dóra ösztönös zseni. Uralkodik Dávid fölött, s így, elvontan, bár nem is tudja, megmérgezett téged is. Nem te fogod feltálatni nekem, hanem én neked, mert neked van nagy szükséged arra, hogy egyszer, egyetlen egyszer megkapd. Hogy aztán megalázd és kidobd őt. Ahogyan ő tette veled, barátom. Tehát vége. Évekig nem látjuk egymást, én téged biztosan nem láttalak a főlegyházi hadosztály óta.

Szabolcs nagyot nyelt. Tudta, hogy innen nincs visszaút. Megalázta egy kis nő, kirabolta egy banda, és ő itt és most gyilkos lett. Parancsot adott az életek ellen. Milyen jó Karesznek. Nála egyszerűen mennek a dolgok. Szánt, vet, arat. Ő meg számítgat, visszahőköl, elgyengül, és végül egy őszinte parasztgyereket tesz gyilkos társává. Nem volt kétsége, hogy Karesz lépni fog.

Vendetta, az édes

Egy paraszt, egy katona és egy filosz

Dodó és Ádám most először ültek együtt, egy asztalnál Karesszel. Eddig, ha találkoztak, csak köszöntek egymásnak. Mindketten tudták a másik szerepét Karesz életében, de soha nem beszéltek róla, nem az ő dolguk volt. A törvények egyszerűek és alvilágiak: nem ismerem, nem tudom, soha nem hallottam róla. Ezt tanítják az alvilágnak a legjobb ügyvédek.

-Lassan aratni kellene, itt a nyár - kezdte Karesz. A fejében minden teljesen világos volt a Szabolccsal történt beszélgetés óta. Csak annyival bővült a kép, hogy Dodó mellé bevonja Ádámot is. Világosan látta, hogy Ádamból mindaddig nem lesz újra megbízható, derék ember, amíg bosszút nem áll a Bíró-fiókákon, beleértve az apjukat. Lecsúszott, megvetett ember lett Ádám, aki tehette, kerülte. Nincs pénze, ez rá volt írva az arcára, márpedig ez az akkor formálódó új Magyarországon egyenlő volt a lepra vádjával. És még akkor nem is szóltunk arról, mit érzett Ádám amiatt, hogy nemcsak elkérte, nemcsak elverte szülei megspórolt pénzét, hanem el kellett árvereztetni - ócska, szemét, a vevővel összejátszó végrehajtóval - életművüket, a házukat is, mert zálogra vettek fel hitelt, hogy jusson valami Ádám életére is. Mert Ádámnak ekkorra nem volt jövedelme. A hitelt persze hogy nem tudták visszafizetni, mert közben a Horn-időszak elején a csillagokba szöktek a kamatok, 35-40 %-ra is.

Ádámban ott forrósodott minden nap a szegénység és a megalázottság, a kifosztottság gyalázata. Tényleg kezdte azt érezni, hogy bosszúra vágyik. Karesz jól látja. Az utolsó ember, akivel még néha találkozott, aki szóba állt vele, Réka volt, akit a szebb időkből ismert a bárból. A lány borzalmas állapotba került, de Ádám egy ideig úgy tett, mintha a régi volna. Megpróbálta szeretni őt, vagy legalábbis azt éreztetni Rékával, hogy igen, hogy tényleg... Aztán a lány elborult lassan, már egyáltalán nem számított, mit mond neki. Abbahagyta, feladta Ádám. Néha még elment hozzá, de már nem az ágyába, csak a szobájába. Nem akarta elhinni, hogy így omolhat össze egy nagyszerűnek ígérkező emberi sors. S ahogyan nézte Rékát, mindig acélosabb lett a szíve a Bíró-család iránt.

-Látom a célpontot! - vetette oda látszólag unottan Ádám.

-Egy? Kettő? Három? Mennyi? - csapott le izgatottan Dodó.

Ádám hallgatott. Kezdte felfogni, hogy ahol most ül, onnan már csak egy irányba vezethet az út. De vajon merre? Nem érdekes, majd kiderül.

-Életünk sorsdöntő lépése lesz. Ha sikerül, azonnal felszívódunk, és soha többé nem látjuk egymást. Én elköltözők Vasvár környékére, sok földem van ott, kiváló osztrák gazdákkal együtt, s ha kell, átmegyek Ausztriába letelepedni. Ha nem sikerül, akkor nagy bajban vagyunk. És lehet, hogy évekig nem tudjuk meg, hogy sikerült-e. Lehet, hogy évek múlva jutnak el hozzánk a nyomozással. Nagy játék. Most még ki lehet lépni. - Karesz hangjából mindezenetre világos volt, hogy ő maga nem fog. Elszánta magát.

-Tudod Karesz, hogy rám mindig számíthatsz. Nekem Szerbiában mindig van tennivalóm. Fegyvertársak nem hagyják cserben egymást.

Mindketten Ádámra néztek. Ő bólintott.

-Nem is érdekel, mi a feladat? - lepődött meg Karesz.

-Azt hiszem, lebecsülsz engem, Karesz - sóhajtott Ádám. - Pontosan tudom, hogy bírásokodás jön a bírókkal szemben. Bíróékkal szemben.

-Honnan veszed?

-Túl nagy a szíved, s meg sem próbálsz letakarni. Azt hiszed, nem tudom, miért képeztél ki, és miért éppen a kecskeméti szállodai ügy után? Azt hiszed, nem ismerem a fajtádat? Ne felejtsd el, hogy ugyanonnan jössz, ahol a nagyapámék élnek. Ahonnan én is származom. Te más utat jártál, de a véredet ugyanaz mozgatja.

-Szerinted mi?

-A sérelem! És a bosszú, amelyet kivált. Te nyilván gyerekkorodban eljutottál ide, én csak most. Nincs különbség.

-Igaz is, meg nem is. Amikor láttam, hogy átverték Miska bácsiékat, amikor aztán láttam éveken keresztül a gátlástalan terjeszkedésüket, akkor már lüktetett a vérem. S amikor téged belekeverték a szemét ügyleteikbe, akkor közel kerültem a döntésekhez. Legutóbb egy régi barátomnak ígértem meg, hogy lépek, helyette is. De nem ez mozdít. Ez csak a rugó, ami lök egy nagyot. Mert közben én is felnőttem. Kiszakítottam magamnak azt, ami jár. Amit mások is. És ha jön valaki, és el akarja venni, akkor levágom a kezét. Ilyen egyszerű lett ez, Ádám. Sajnálak téged is, a nagyszüleidet is. Az egész család földönfutó lett. De emiatt még nem rendeznék vendettát...

-... vendettát?...

-... hanem csak adnék a kezébe egy jó kést, hozzá egy leellenőrizhetetlen pisztolyt...

-... van néhány - vihogott fel Dodó...

-... és te magad majd elintéznéd. De az enyémet ne vegye el senki. Nálunk ez a törvény. És

ők olyan emberek, hogy azonnal elveszik, ha tehetik, mindet. Ármánnal, joggal, kapcsolattal, megvesztegetéssel, az állam erejének felhasználásával, rám uszítanak mindenkit, APEH-et, rendőrséget, bárkit. Van egy ismerősöm, a neve nem érdekes. Az apja együtt dolgozott dr. Bíróval az agrárminisztériumban. Amikor aztán jöttek Hornék, az apját hazavágták rendesen. S kitől származtak az infók? Dr. Bíró uramtól, aki ma még magasabban ül, mint előtte. Nekem erre már kinyílik a bicska. De ez nem az én dolgom. Az én dolgom az, hogy elintézzem őket, mielőtt ők engem. Merthogy jönnek, az biztos. Náluk soha nincs megállás, amíg van valami, amit meg lehet szerezni.

-Ez csak rémlátomás, Karesz, emiatt kár lépni véres földre - akadékoskodott Ádám.

-Te mondd? Nézz magadra, igazgató úr! Nézz a szüleidre. Láttad mostanában nagyapádat? Nem kárpótlással kezdődött? Én is abból gyarapodtam, ahogyan csak tudtam. De soha nem vettem el a másét erőszakkal. Elmondod végre, mi történt Kecskeméten?

-Nem érdekes. Az történt, amire gondolsz. Ha nem arra gondolsz, akkor pedig nem érdekes.

-Értem te ne tegyél semmit. Az a kérdés, magadért mire vagy képes. Én elintézem. De te mire vagy jó.

Mindenki súlyosan hallgatott. Dodót egyáltalán nem érdekelte Ádám lenyelt válasza. Tudta, hogy amit Karesz kér tőle, az szép munka lesz, őszintén kiszolgálja, s aztán végképp visszavonul. Karesz már hetekkel előre elhelyezte a honort több számlán, és a házat is felújította egy építő cég, anélkül, hogy pénzt kértek volna. Ádám hosszasan nézett maga elé. Karesz a boros pohárban lötyögtette a nedűt. Néha kortyintott, a nyelvével ízlelgette.

-Jól van, Karesz. Intézzük el. A kigyót hiába szurkálod. A fejét szokták levágni.

Akié a vár, azé a hatalom?

A város régóta az övéké volt. A polgármesteri székben immáron kétszer volt változás, ha az előző tanácselnököt nem számítjuk (ami hiba, számítani kellene, mert ahogyan ő tejelt és játszott át minden 1989-90 fordulóján, az szinte meseszerű volt). Bíróék jól éltek, s aki velük tartott, annak Magyarország földi paradicsom volt. Még az aprájának is.

Itt van például a híres városi rádiós, Jocó. Nála szerencsésebb, boldogabb gyerek nincs a világon. Vagy ha van, akkor az is újságíró, rádiós, tévés. Amikor Bíróék megszerezték a teljes tulajdont a helyi rádió fölött, behívták Jocót, és megkérdezték, hogy akar-e még rádiózni. Mielőtt Jocó törni kezdte volna a fejét a költői kérdésen, emlékeztették, hogy annak idején, még 1988-89-ben milyen hűséges szószólója volt ő a pártbizottságnak, bizony,

bizony, nyilván hatalmas tapasztalatokat szerzett abban, hogyan kell direkt módon megérteni és szolgálni a mindenkori tulajdonost. Jocó emlékezett. És e szerint élt és dolgozott.

A köznép ezt úgy fogta fel és kommentálta, hogy Jocót lenyelték Bíróék. És hogy nincs ebben semmi különös. Így megy az egész országban, a központi nagy lapoknál, az elektronikus sajtóban, a helyi orgánumban. Lényegében a teljes magyar sajtó a helyén maradt, ugyanazok most az új hősök, akik az előző rendben a régi szolgák voltak. Alapelv, hogy minden nyavalyás újságíró korrumpálható. Főleg így van ez az átszállójegyek birtokosaival, azokkal tehát, akik gátlástalanul és minden más szakmánál gyorsabban nyergeltek át a régi szekerekről az újakra. Igaz, sem régen, sem manapság nem a bakon ülnek, nem is hátul, hanem prüsszkölve, hörögve húzzák a szekeret, viszont nagyon megszokták az ostor csatogását, csípéseit, tehát kiválóan beváltak.

Az újonnan felszállók zöme vagy tanulatlan dörgölőző fráter, a műveltség alatt két réteggel, vagy cinikus haszonhajhász: Mondjátok meg, mi a dörgés, és dörgök én is. Ezek között is sok tehetséges ember van, a dörgölőzésnek végtelenül kifinomult árnyalataival. És igaz, és jogos az általános vélekedés: aki csak egyszer is elfogadta, hogy korrumpálják, az már mindig ezen az úton jár. Míg az erősebb kutya le nem löki, de ez nem újdonság, ehhez önmagában nem kellett volna rendszerváltás.

Jocó de facto jogállását mutatja, hogy már régóta nem Dávid vagy Robi foglalkoztak vele. Nem is kellett. Jocó és a rádió ügyét Füstös Lakatos Gergő intelligenciaszintjére és hatáskörébe telepítette a bíróság. Ha kell, majd Gergő vagy valamelyik okos embere utalás-szerűen, áttételesen figyelmezteti Jocót, és ő mindent érteni fog. Ragyogó médiaszakember, mindenki láthatja. Gergő és Jocó a nagy páros, ahogyan a magyar sajtó más területén oly büszkén hirdette egy másik nagy páros magáról: Dream Team. Igen. Gergő mondta is mindig - mert ő nem az erőszak embere, dehogy! -, hogy ha baj volna Jocóval és a rádióval, elég lenne, ha jó alaposan meghúzogatná Jocó fülét. Ennél megalázóbb csak az egész magyar sajtó lett, mint olyan, Magyarországon.

És itt van az egykori autószerelő, Tóth Benedek, aki már régen nem szerelget, hanem vígan él, nagy dolgokat művel. Bíróékkel összehangolva - ez feltétel a városban, ha sikert akarsz - beszállt az autólízingbe, ebbe a prosperáló, rejtélyes üzletbe. A rejtély abban rejlik, hogy nem tudni, mi ebben a hatalmas üzlet. Másnak semmi. De aki Bíróék társa, "partnere", annak ezer virág virágzik minden réten, még az aszfalton is. Tóth Benedek a "bankjával" - ez esetben egy takarékszövetkezettel - megegyezett, hogy rengeteg autót ad ki lízingbe egy nagy hullámban, a legdrágább fajtákat. Vitték is bőven. A megállapodás szerint hosszú türel-

mi időt kapott Tóth úr a banktól, s habár ő azonnal beszédte a részleteket az autósoktól, ő eleinte nem törlesztett a baráti hangulatú pénzintézet felé, vagy ha igen, csak keveset, jelképesen. Mikorra aztán, a türelmi idő lejártáig beszédte Tóth úr a több százmillió forintot az ügyfelektől, konkrét és nem részletezendő okok miatt - dr. Bíró irodája közreműködésével - csődbe ment ez a derék, szép, bizalomgerjesztő nevű Hungarocar-Lízing Kft. A hasznon a megbeszélrt arányban igazságosan, a teljes korrektség jegyében osztottak a takarékszövetkezet osztályvezetőjével, aki a veszteség miatt sajnos lemondani kényszerült. Micsoda méltánytalanság!

Füstös Lakatos Gergő karrierjét ismerjük több vonatkozásból, egyet még itt megemlí-tünk. Történt ugyanis, hogy az egykor oly gyönyörű Réka, Dávid első igazi, odaadó ked-vence a bárban - jóval Dóra előtt - nagyon lecsúszott Dóra megjelenése után. A night klub-ba már nem mehetett be soha. Dávid kérésére Gergő emberei szereztek neki drogot, csak tűnjön el végre a bárból. Ezért cserében a testőrök mindent megkaptak tőle, egyszerre többen is. Nagy bulik voltak ezek, önfeledt nagy orgiák, egy egyébként a testőrök kiképzési céljára szolgáló volt honvédségi raktárban. Ha egyszerre többen jöttek a felgyülemlett igény és az ingyenes kiszolgálás miatt, sorba kell állniuk az öltözőhelyiségekben. Szigorú sza-bályként itt sem találkozhatnak egymással. Ezért ez a csoportos forma - amelyet szegény, egyre kiszolgáltatottabb Réka sem bírt már tempóval - nem lett igazán népszerű, és csak kivételes alkalmakkor terjedt el. Nagy, négynapos ünnepek előtti estéken, Húsvét csütör-tökön, karácsony 23-án, október 23-án továbbra is ketten-hárman is érkeztek Rékához. Ilyenkor kellett egy kis plusz feltöltődés. Réka eleinte mindent kibírt, az új csodaszeren, az extasyn élt, újabban azonban valami vodkával kevert szert spriccelt be magának, és ettől akár menet közben is összeomlott, ami kicsit zavarta a munkában a testőrök őrző testét.

Jól élt Bíróék városa. És az ország is, amelyben szinte mindenütt otthon voltak, nem csupán áttételes, hazafias értelemben, hanem úgy is, hogy mindenütt volt valami jelentős ingatlanjuk. Ez az igazi haza.

Nyomás alatt

¶ Ifürkészhetetlen az emberi agy. Minél jobban műveli gazdája, annál inkább az. Olyan műveleteket végez el, amelyre tulajdonosa álmában sem gondolt. Beleértve a rémálmokat is, azok sem terjednek ki minden elképzelhetetlenre, határuk véges. Az agy azonban

tornázik, edzi magát végtelen és bonyolult folyamatokban. Minden ember agya. Az értelmiségi emberé pedig túltesz az átlagon. Cizellálták eleget a működését, finom titkok milliárdjai keletkeztek vagy hagytak benne, a redőnyökben mély nyomot, hogy egyszer, váratlanul működésbe lépjenek.

Ki tudja, mi miért volt fontos Ádám agya számára az elmúlt években, amelyek hatalmas reményeket és sötét bukásokat hoztak? Maga sem értette egészen pontosan, mitől változott meg egész - ahogyan ő fogalmazott - lelki alkata. Csak az egyes eseményeket tudta összegezni, komor hatásukat legfeljebb homályos körvonalakban látta. Nyugtalan volt, zaklatott. Annyit érzett, hogy egyensúlyát elveszítette, s nem önmaga mozgatja tetteit, hanem valami számára is ismeretlen ösztön.

Amióta Karesz megtanította az önvédelem harci formáira, minden nap leckét vett önmagától. Egyre csiszoltabbá fejlesztette mozdulatait. Olyan gyorsan ütött - bábura, levegőbe -, hogy csak a végeredménye látszott, a mozgás folyamatából semmi. A kést 10 méterről pontosan vágta a céltábla közepébe. Bármilyen furcsa és nevetséges is, nagyapja falujába egymást követő két télen is elment segédnek egy hentes mellé a disznóvágásokon. Böllér lett, le tudta szűrni a disznót, hajszálpontosan felbontotta a kétmázsás testet. Minden mozdulata kimért, tudatos volt. Nem disznót hasogatott, hanem testet, nemrég még élő tömeget vágott cafatokra pontos terv szerint.

Legkedvesebb időtöltése a pisztoly, a lövészet lett. Nem volt pénze arra, hogy lövészklubba járjon, talán nem is szerette volna felhívni a figyelmet arra, milyen vele született tehetsége van a célzásban. Néha Karesz meghívta a saját lötermébe a szomszédos városban, s amikor csak ketten voltak, Karesz nagyokat nézett a teljesítmény láttán. Ádám igazi terepe a távoli erdő volt. Kérésére Karesz szerzett Dodótól egy hangtompítót, azzal gyakorlatozott észrevétlenül. Nem akarta szétlőni a fák törzsét, nem szeretett volna nyomokat hagyni illegális ténykedéséről. Vitt magával egy kis fatáblát, annak köreibe célzott. Majdnem mindig 9-et, 10-et.

Amikor már nem volt kérdés, hogy telitalálatra alkalmas, akkortól azonnali, váratlan mozdulatokból kezdett löni. Csípőből, félig oldalról, hirtelen megfordulva, guggoló állásból, futva. Ez sokkal nehezebben ment, úgy látszott, hogy ehhez hiányzik ugyanaz az ösztön, ami a pontos, megfontolt célzásban segítette. Az izmai nem voltak elég ruganyosak, mozgásának belső ritmusa akadozott. Ennek csökkentésére otthon olyan gimnasztikai gyakorlatokat végzett minden nap, amelyenről ezt a javulást feltételezte. Egy kemény év után készen volt ezzel is. Elmeheztelt volna testőrnek a világ bármely pontján, titkos ügynöknek. - Bérgyilkosnak, ha azt akarja az ország! - viccelődött magában, de a viccen soha nem

nevetett. Keserűen gondolt arra az országra, ahol egy derék - volt - közművelőnek erre jár rá a gondolati srófja. - Akkor már inkább terrorelhárítónak - folytatta. - Úgysem kellene nekik! Ezzel a priusszal?!

Ádámnak ugyan nem volt priusza, soha el nem ítélték, de mélyen a lelkébe marta magát az élmény, hogy ő bizony ült a fogdában, sötét kilátásokkal. S hogy azt követően annyi helyen néztek rá kételkedve, gyanakvással. Az biztos, hogy az új Magyarország - hm, az anyátok! - ez a bizonyos "új" ország felső hatalmasai, az elit, ahogyan a rohadtak nevezik magukat, ez az új establishment őt már soha be nem fogadná. Szó sincs itt arról, hogy a politikai nézetei miatt. Vagy netán a hovatarozása miatt. Dehogya. A dolog kegyetlenebb. Egyszerűen amiatt, hogy lecsúszott. Kiesett a körből. - Akkor maradj is ott, te kutya, megérdemelted bizonyára! - ez volt az új elit elve, s a választóvíz, hogy ki is tartozhat hozzá. Csak az, aki sikeres. Legyen pénzed, vagy befolyásod a dolgok menetére. Ádámnak már régóta nem volt egyik sem. Pontosan el tudta helyezni magát a táblán. Ő parasztbunkó. Ez az ő priusza.

Soha, egyetlen percre sem tévesztette szem elől, kiknek köszönheti. Kik csábították el egy hamis világba, hogy onnan aztán könnyörtelenül, maffiózók módjára ki is taszítsák. Még csak logikája sem volt ennek a taszításnak. Mi volt az ő kis haszna a Bíró-fiúkéhoz képest? Egyetlen nap alatt többet kerestek azok, mint ő egy év alatt.

-Milyen mohóság miatt rontottak rá? A szerzés elmebetegsége... akár meg is bocsáthatnám, mint kóros elváltozást, amely orvosi eset, nem tehetnek róla... De bocsásson meg nekik az ő istenük! Valahol valamilyen istenük csak van!

Ádám mindig csaknem belefúlladt az ilyen eszmefuttatásokba. Leesett a vérnyomása, néha a lábai is remegni kezdtek, a keze mindig. Tudta, hogy idegileg teljesen padlón van, s innen semmi nem húzza vissza. Ilyenkor felfokozta az edzéstartempót, kirohant az erdőbe, majd este kimerülten rogyott az ágyba, ahol hajnalig nem jött álom a szeméire.

Karesz rendszeresen meglátogatta, azt hitte, hogy ezzel lelket önt Ádámba. Semmit sem segített. Karesz ugyan nem sokat tudott az orvostudományokról, azt azonban biztosan sejtette, hogy Ádám depresszióban szenved. Hiába küldte orvoshoz, Ádám nem hajlott rá. Miért is tette volna? A depressziós ember korlátok között él, és ennek az veszélye, hogy éppen a korlát miatt nem is lát mást, csak azt, ami azon belül létezik. Az pedig világos és egész az ő számára. Olyan, mint a jópofa részeg, aki meg van győződve róla, hogy csak jópofa, s soha nem lesz részeg. A részeg részegsége éppen olyan természetes állapot számára, mint a józannak a józanság. A részegség belső szabályai szerint teljesen rendben

vannak a dolgai. A depressziós beteg a maga szemében nem beteg - a küldő világ az, mégpedig megváltoztathatatlanul.

Ádám szeretett volna a szüleiben megnyugvást találni. Tudta, hogy tartozik nekik, egész életük miatta futott vakvágányra. Szerette volna megvigasztalni őket. Amikor tehetett, náluk, velük volt. Máshol nem is lehetett volna, így hárman beszorultak egy kis kétszobás, félkomfortos lakásba.

Ádám szerette volna békében látni a szüleit. Ez volt a legnagyobb tévedése. Bármikor, ha egy asztalhoz ültek, némán hallgattak mindnyájan. A helyzetre nem volt ír. Tamás bácsi és Andrea néni látták fiuk vergődését. Helyzete, idegi állapota folyamatos romlását. Mégsem tudták sajnálni. Erősebb volt bennük a ki nem mondott vád, hogy:

-Fiam, miért tetted ezt velünk?! Ezt érdemeltük életünk végére?

Ádám ezzel aligha vitatkozhatott. Meg sem próbált, szíve mélyén pontosan tudta, hogy bár jó akart lenni, pusztulást hozott magával, leprás betegséggként átterjesztve szüleire is. Ez volt a súlyos válság legfájóbb pontja: az, hogy ezen már soha nem tud változtatni. S nem marad így minden, dehogy marad. Sokkal rosszabb lesz. Örvény egy hatalmas folyóban, amelynek közepén olyan ember vergődik, aki soha nem tudott úszni, sőt: mindig beteges víziszonya volt. A folyó Magyarország, az örvény annak kíméletlen társadalma, s ő a szüleivel éppen most merül alá. Fel-feldobja még őket az örvény pereme egy-egy utolsó lélegzetvételtre, de mindezt csak azért, hogy még világosabban megértsék: ami fent van, az a múlt, ami lent, az a jövő.

Ezen érzések ellen nem segített a 10-es találat a céltáblán, a pontos találat a késsel. Csak a disznóvágások mutattak valamit a tettekre vágyó, őrzöngő képzeletnek. Kéjjel égette le a szőrt a perzselővel a nagy, kövér koca testéről, egészen addig, míg meg nem jelent a lángoktól kissé pirosposzsgássá égetett, de a vakaró késektől tükör simára puhított disznóbőr. Mindjárt lehet felhasítani, hasogatni...

Bíróék igazsága

-Ügyvéd úr, elvállalja?

Az öreg Bíró jól ismerte ügyfelét, az ügy minden apróságát. A gazzá vált magyar gazdaság és gazdagság egyik jellemző, példának számító, s méreteinél fogva kiemelkedő ügyéről volt szó. Természetesen az olajmaffia egyik szereplőjéről. 20 milliárdos áfacsalás áll az ügy közepén. Ha ekkora az adócsalás, akkor nagyjából kiszámítható, hogy két-háromszáz milliárd forintos maga az üzlet. Vonatszerelvények százai száguldoztak volna Ukrajna, Magyarország, Szlovákia között, ha ennyi olajat akartak volna szállítani. De nem akartak.

Meg sem mozdultak. Papíron robogtak a szerelvények, papírok vitték a hatalmas tömeget, papírok és pecsétek mozogtak, az áru meg sem mozdult. Adták-vették a stemplit, ment ide-oda a nulla. Előre megkent vámhivatalok, rendőrök, az engedélyeket kiadó minisztériumi és más hatósági vezetők biztosították az áru szabad áramlását, anélkül, hogy valami is megmozdult volna. Papíron mégis mozgott, és ez számított. A százmilliárdokért "vásárolt" termékek után vissza lehetett igényelni "az eladó által majdan befizetendő áfát". Mire aztán évek múlva a hatóságok felébrednek, pénz sehol, sőt a cégek is eltűntek, felszámolták őket, vagyontalanná váltak. Jól bevált módszer. Az állam tudtával, bekötött szemével, vezető alkalmazottai aktív közreműködésével százmilliárdos nagyságrendben fosztották ki az államot pontosan feltérképezhető üzleti (politikai) körök.

Bíró doktor nem habozott. Ahol az állam a főszereplő, ott rengeteg kibúvó van. Eleve: ők, jogászok gyártják a szabályokat, a törvényeket, előre és pontosan tudják, melyek azok kijátszható pontjai. S mivel a törvényességre legalább utólag illik vigyázni, s mivel nem szabad a vályúhoz engedni minden jöttmentet, azt is meghatározzák előre, hogy mikor kell majd bezárni a kibúvókat, a kiskapukat. Amikor ők már mindent letaroltak. Akkor aztán jöhetnek a nagy leleplezések, nyomozások, a lefizetett, kézben tartott sajtó elkezdhet háborogni a nagy demokrácia jegyében. Most éppen ilyen idők jöttek el. Nem lehet tovább folytatni, az olajmaffia által elkövetett gyilkosságok mérete túlnőtt a biztonság határain. Beleférne még sok halott. De van egy nagy bökkenő. Ezen az eldurvult szinten már nem lehet előre pontosan beszabályozni, hogy ki, hol, melyik oldalon haljon meg. S mi van, ha ide repül a golyó. Akkor van az Állj! S jön a rendőrség, nyomozás.

És ekkor jön el az ügyvédek igazi fénykora. A múltban beépített kiskapukat pontosan ismerik, a "jogrendszer oszlopos tagjaiként" éppen ők sugallták, esetleg diktálták azokat a "törvényhozóknak", azaz a politikai maffia és az őstulkok keverékének. Itt ül most Konrád Gábor a jó öreg dr. Bíró szobájában.

-Elvileg elvállalom.

-S gyakorlatilag?

-Lássunk hozzá. A lényegéhez. Ha jól látom, a vádban 20 milliárd áfacsalás szerepel. Ugye Ön ezt tagadja. Gondolom, képtelenség a vád.

-Természetesen, ügyvéd úr. Abszurdum,

-Én is így gondolom. Induljunk ki abból, mintha igaz lenne. Kérem az ügyhöz tartozó összes dokumentumot. Amelyek a végén pontosan alátámasztják majd az ön ártatlanságát.

-Akkor is, ha a rendőrség, az ügyészség mást olvasott ki belőlük?

-Ez attól függ.

-Ne csigázzon, ügyvéd úr! Mitől?

-Hogy meg tudunk-e állapodni mi ketten egymással.

-Mi az ügyvéd úr véleménye erről?

-Igazságos, arányos megoldást kell találnunk, ez a lényeg. Hogy én hinni tudjak az ön igazában, úgy, ahogyan magamban hiszek.

-Szerintem menni fog, ügyvéd úr.

-Akkor lássuk a részleteket. Induljunk ki abból, hogy én viszem végig az ügy teljes folyamatát, természetesen egész irodám, s sok más szakember közreműködésével. Az ügy el fog húzódni 10 évig...

-... ne, az Istenért, ne! Hát éppen az lenne a fontos, hogy gyorsan lezárjuk.

-Akkor gyorsan lezárják magát is. Az ügy 10-12 év múlva ér véget. Lesz benne minden. Bírók kizárása elfogultság miatt, a harmadfokú döntés, mely visszaadja másodfokra, másodfokú, mely első fokon megismételteti, hamis tanúk kizárása, perújrafelvétel. Nem akarom ezzel untatni, mi ismerjük a jogállam előnyeit. Tehát ön előre kifizeti a mi eljárási honoráriumunkat. Ez szerény két százalék lesz, függetlenül a végeredménytől, most előre. Vagyis 400 millió forint.

-De ügyvéd úr, most mentem tönkre, éppen felszámolják a cégünket!

-Legalább egymást ne bántsuk meg! Az előbbi mondatát figyelmen kívül hagyom. Tehát ezt az összeget befizeti irodánk számlájára a megbízás aláírásával egy időben. Ez azonban perselypénz, a Jóisten javára. HA...

Bíró úr keményen és bizalmatlanul nézett ügyfelére. Ismerte a típust, sokadig pártfogoltja ül itt ebből a fajtából.

-Jól figyeljen, Konrád úr. Az előbbi összeg jelkép. Mert mi sikerdíjért dolgozunk. Mégpedig olyan emberrel, mint ön. Aki nem teszi ki a kirakatba a pénzét. Olyan pénzről beszélünk most mi itt ketten, ami nincs is. És valahogy' mégis van, mert ha nem lenne, nem vállalnám az ügyét. Ez a pénz csak kettőnk között létezik. A 20 milliárd 20 %-a. Azaz fizet nekem négy milliárd forintot, ha a végén megnyerjük a pereket.

-Bíró úr, természetesen fizetek, tíz év alatt hátha jobbra fordul a sorsom.

Az öreg ügyvéd majdnem köpött egyet, de persze sok minden visszatartotta ettől a műveletlen gesztustól.

-Ön eltévedt egy kicsit. Ezt az összeget ugyancsak a megbízás aláírásának napján, vele egy időben elhelyezi egy megadott számlára, amely egy külföldi cégé, éppen most hozzuk létre ketten, és a cég bankja csak kettőnk együttes aláírása alapján folyósít onnan. Svájci frankban nyitunk számlát. Természetesen csak a per végeztével nyúlunk hozzá. Ha nem

nyerünk, én elmegyek önnel aláírni, és öné a pénz. Ha nyerünk, aláírunk, és enyém a pénz. Dr. Bíró tudta, hogy ez éppen olyan síkos pálya, mintha most egyszerűen megígérné Konrád, hogy OK, persze, majd fizet 10 év múlva. Hiszen mi garantálja, hogy elmegy vele aláírni, és átadja az összeget?

Bíró úr azonban nyugodt volt. A betyárvilágban, a maffiánál is vannak játékszabályok. És aki azokat nem tartja be, annak nem sok garanciát nyújtanak az életére, sehol a Földön. Megvan a módja.

-Tapad-e gyilkosság az önök üzleteihez? Ezt azért szeretném megkérdezni, mielőtt meg-egyeznénk. Világos választ kérek, mert ez alapvető feltétel.

-Bíró úr, még a sikerdíjra sem mondtam igent, miért válaszolnék erre?

-Mostani válaszát úgy veszem, hogy nem zárhatom ki a gyilkosságokat. Ez esetben...

... ne olyan gyorsan, ügyvéd úr. Sorjában. Gyilkosság nincs. Ha valaha ilyenre bukkan, szavamra, elállhat a megbízatástól. A sikerdíjat azonban nem tudom elfogadni. Anyagi képtelenség számomra. Mi az alsó határ, ügyvéd úr?

-Az, amit mondtam. Alsó, felső, egyre megy.

-Köszönöm ügyvéd úr, hogy fogadott. Minden jót kívánok.

Konrád Gábor úgy érezte, hogy méltóságot kell prezentálnia, ezért lassú, megfontolt lépésekkel távozott. Dr. Bíró fel sem nézett papírjaiból. Érezte, hogy valahol mégis vér csordogált itt az olajcseppek környékén...

Két hét múlva előzetes bejelentkezés alapján ismét ott ült nála Konrád Gábor, aki közben végigtárgyalta a teljes profi magyar ügyvédi garnitúrát. Visszatért a legjobb ajánlathoz, az egyetlenhez, amelyre minden más nagy gazember azt mondta neki, hogy:

-Tuttit akarsz!? Dr. Bíró az egyetlen tutti.

Azt is tudni vélték, hogy miért. Dr. Bíró az egyetlen olyan ügyvéd, akinél biztos lehet abban, hogy jöhet kormányra bármilyen párt, Bíró annak már az első napoktól kezdve a kegyeltje, bennfentese, hivatalos tanácsadója lesz.

Konrád elhitte. Tudta. Világosan látta, hogy négymilliárd forintos sikerdíjakból jól fel lehet építeni a karriert bármely párt érájában. - Hhaj, csak mi tudnánk annyit a korrupcióról, mint ez az öreg zsidó - sóhajtott Konrád, mikor utasította a Magyarországon fiálét nyitott olasz bankot, hogy az XY cég által az anyabankja ciprusi fiókjánál vezetett számláján zároljanak 4 milliárd forintnak megfelelő svájci frankot.

Dr. Bíró a jó hír hallatán kettős örömmel sietett a Parlamentbe, az igazságügyi bizottság ülésére. Ez volt az egyik örömforrás. A másikat az jelentette, hogy az esti órákban részt vett

a mezőgazdasági bizottság tanácskozásán is. Az előzőn Konrád úr igazságát kezdte el megalapozni, a másikon helyet keresett annak a négymilliárdnak, amelyet ugyan "most költ el" a fiai számára - mindkettő nevére külön-külön -, most, amikor privatizálnak két állami gazdaságot Tolnában, illetve Vas megyében. Fizetni azonban nem kell most, csak tíz év múlva, mert addig az állam megtartja magának a részvények 0.1 %-át, és mivel az állam azt is bejelenti a konstrukcióban, hogy 10 évig fenntartja magának a bármikor lehetséges visszavásárlás jogát, Bíró bácsi csendben megegyezett az állammal, hogy éppen erre a különleges jogra tekintettel majd csak 10 év múlva kell kifizetni a két gazdaságért járó teljes összeget. Addig a két új tulajdonos szabadon él minden jogával 99.9 % erejéig, leszámítva, hogy nem adhatja el a gazdaságot.

Így került az olaj áfája sikerdíjként két állami gazdaság formájában Bíróék kezébe oly módon, hogy a pénz meg sem mozdult. Mert nincs is. Ahogyan olaj sem volt.

1997-98 fordulóját írtuk. Karácsonyra vágyott az ország, és egy percre felfüggesztette háborgását Tocsik Márta vérlázító, 800 millió forintos sikerdíján. Ha tudta volna, hogy mi történik az ő képviselőjében, inkább azon bosszankodott volna, hogyan adták el alóla a teljes energiahálózatot, beleértve a hőerőművek egy részét, hogyan fosztotta meg saját vízműveitől a Horn-kormány - ez lett a magyar Horn-fok -, és kiemelten Demszky Gábor Budapestje, hogyan szorul rá a bevásárló központokba külföldről behozott vagy itthon gyártott Tesco-szintű élelmiszerszemétre a régi magyar termékek helyett. Az országban végbe ment végkiárusítás eladta Magyarországot. Bankjaiban a pénzét idegen kezek szorongatják. Élelmiszeripara nem az övé, vagy nincs is.

Érdekelte a csillagszóró fénye alatt a "pógárt", "a zembereket", hogy kihez jut 1-2 állami gazdaság a karácsonyfa alatti nyüzsgésben? Nem is tudott róla.

-Nos, fiam, úgy láttam, zavart benneteket Erdei Szabolcs pofátlan törtétese. Vajon ezt hogyan utánozza az apja - kuncogott dr. Bíró, mikor átadta két derék, okos gyermekének a határozatot a tulajdonoscseré bejegyzésről. - Az állam a leggazdagabb. Vele mindig érdemes jóban lenni - meglátjátok, milyen kellemes tulajdonostárs az állam a maga 0.1 százalékaival.

Dávid és Robi kedves öleléssel hálálták meg apjuk nagyvonalúságát. - Te tényleg kiválasztott vagy, apa! Ezer évek tekinthetnek le rád büszkeséggel. S ha ők elfelejtenék, itt leszünk mi egy egész életen át.

1998 első felében mintha elszabadultak volna az ösztönök Magyarországon. Tömegesen

fordultak elő kirívó gyilkosságok, miközben tucatszámra maradtak homályban a régiék. A rendőrség munkája mélyponton áll, megrendült a bizalom. Senki sem lehetett biztos abban sem, hogy az utcán nem ragadják ki a kezéből a táskáját, mobilját, hogy a lánya épségben hazaér a sötét utcán. Viszont gátlástalanul virított az ország minden kirakatában egy sor erőszakos, eddig ismeretlen pofa, velük együtt azok a mindenre kapható új nagyvállalkozók, akik láthatóan a kezükben tartották a kormányt és hivatalait.

Széthullott Magyarország. S ha így van, érdemes nagy tételben foglalkozni az elárvult dolgokkal. Magyarán lopni. Főleg onnan, ahol a legtöbb a pénz. Az államnak mindig sok van, csak azt hazudja, hogy nincs neki semmire. Dr. Bírónak tetszett ez a jól átlátható, kiismerhető rendszer. Egyetlen kis kétely maradt benne, de igyekezett elhessegetni. Szíve mélyén egyáltalán nem hitte, hogy Konrád Gábor olajához nem tapad vér. Általában szokott. Észnél kell lenni, hogy idejében eltüntesse a vérfoltokat, még mielőtt rá is cseppenne. Konrádot áldozattá kell tenni a per során, ez a lényeg. Nem bűnöző, hanem üldözött, a rendszer áldozata, aki mindent megtett azért, hogy jó híre és tiszta üzleti élete soha ne szenvedjen csorbát. Utólag majd milliárdos kártérítési eljárást indítanak az állam ellen Konrád úr egész üzleti karrierjének ellehetetlenítése miatt. A minap módosította a polgárjogi törvényt ebben az értelemben. S a vádemelésbe becsempésztetett néhány hibát ügyészi és minisztériumi kapcsolatai révén, melyekkel veszítés esetén garantáltan joggal kezdeményeznek teljesen új eljárást.

Hogyan is védhetne egy dr. Bíró egy köztörvényes gazembert. Védni kell azokat is, persze, de nem neki. Ő tiszta ember! Mint Konrád úr is lesz a végén.

Hüvelykujj lefelé!

Amikor parlamenti képviselő barátaitól megtudta Szabolcs, hogyan játszották át a tolnai és a vasi állami gazdaságokat - utóbbi részeként őrségi természetvédelmi területeket, őshonos erdőket is - Bíróéknak, elzöldült. Feltört a mélyből az emlék: a fosztogatás az Agári tónál. - Csak látszólag más. Ugyanaz, ugyanazok.

S mivel nagyon fájt neki az agári veszteség, sajogni kezdett ez is. Rá se hederített volna, naponta előfordult ilyen a mocskos magyar közéletben - minél fentebb, annál szennyesebb -, ő maga is ugyanennek a részese, csakhogy... Agár és az állami gazdaságok egy tőről fakadnak:

-A bitangját, minden az övéké, amit akarnak, ez hát a közös tő! Ki kellene tépni magát a gyökerét, mielőtt elburjánzik!

S ez a harag oly nagyon belé furakodott, hogy egy idő után nem bírta elkergetni. Szerette

volna, és látta is annak a kárait, ha belebonyolódik, de már benne volt. A kár? A mocsár esete. Amikor belépsz, csak térdig süppedtél, a nap még vidáman süt rád, szellő cirogat, de már soha nem jössz ki. Óránként csak 2-2 centimétert süllyedsz, de egyre csak lefelé. S ki tudod számítani, hogy holnapután éjfélkor mi csorog lefelé az orrlyukadon.

Szabolcsot rázta a düh. De az orrlyukát tisztán szerette tartani. Bölcs ember másban bízik. Másra bízza, amit maga nem tud. Vagy nem akar, nem tehet. Szilárd Szabolcs ilyen ember volt.

Tudta, hogy Karesszel már soha nem akar találkozni. Pedig ez járt a fejében minden órában. Karesz, Dodó a megváltás útja. De nem. Mert nem lehet. Mert az volna a fonal, amelyen hozzá találnának, ha egyszer valaki kézbe veszi a végét. A rendőrség most csak korrupt, de nem hülye. Ha egyszer az lesz a feladata, hogy felderítsen valamit, előbb-utóbb megteszi. Rá pedig nagy dolgok várnak, akár miniszteri, pártelnöki székek. Még nem világos, hogy milyen színekben, de tehetsége adott, helyzete nincs besározva, pénze több mint kell, a sajtó szereti. Ez elég bármely magas posztra, kár volna elásni a csírázó, gőgicsélő esélyt.

Karesz mindig megsejtett mindent, ami az erővel és az ősi ösztönnel, a ráérzéssel megfogható. Mivel birtokai egy része Tolnában volt, eljutott hozzá a híre Bíróék újabb vagyonszerzésének. Az emberek, az alkalmazottak egy részét kirúgták, mert az új tulajdonosok tudták, hogy egyelőre eszük ágában sincs nagy beruházásokat végrehajtani, a földművelést éppen csak mímelik, az állatok egy részét eladják. A föld kellett, a terület, mert mindenki másnál biztosabbak voltak abban, hogy Magyarország előbb-utóbb tagja lesz az Európai Uniónak, és akkor a föld mérete és fekvése, termőképessége nagy kincs lesz. Az erdők leendő értékéért pedig kifejezetten rajongtak.

A kirúgott emberek egy része természetesen rosszindulatú. Arról fecsegték - minden bizonyíték nélkül, nagyszájúan -, hogy a mezőgazdasági parlamenti bizottság főtanácsadójának, dr. Bírónak a gyerekei apjuk iránti hálából kapták a gazdaságot az államtól, fizetni nem is kellett érte. Karesz ezt nem hitte el, ilyen nincs, fizetni mindig kell. A kirúgottak között talált néhány tehetséges, szorgalmas embert, nekik bérbe adta a megszerzett földjeit, mindenki jól járt. Azt persze ő is tudta a Bíró-ügyletről, hogy nem mindig lát pénzt az ilyen tranzakció. Biztos volt a turpisságban, de nem törte volna rajta a fejét, ha...

Eszébe nem jut Szabolcs. Biztos volt benne, hogy gutaütést kapott. Itt az ideje egy kis vigaszt keresni a sok bajra. Még csak nem is szülővárosából, hanem távoli, nyugat-magyarországi gazdaságából elküldte Pestre az egyik emberét. Egyszerűen fel kellett keresnie Szabolcsot, vinni neki és az agrárkörökben igen ismert apjának egy meghívót a megyei

gazdabálra Szombathelyre január végére. S csendesen Szabolcs értésére kellett adnia, hogy a bál egyik védnöke Gerendás Károly úr.

-Nem tudom, lesz-e időm - szabadkozott Szabolcs -, de megmondhatja a védnök úrnak... hogy' is hívják? Ja igen, Gerendás úrnak -, hogy ha tehetem, ott leszek.

Ott is volt, a sürgés-forgásban egyetlen mondatot váltottak észrevétlenül Karesszel.

-Dodó munkát keres, tudsz neki adni? - kérdezte Karesz.

-Igen, le kellene vágni a füvet, a gazt a telkemen, mert nagyon elszaporodott. Valamikor tavasszal, még mielőtt újra nagyra sarjad. Használhat gyomirtót is, jó erőset, mert nem bírok vele, ahányszor kaszáltatom, annyiszor erősebb lesz. Igen, talán bízzuk a gyomirtóra, nem kell ide fűnyíró.

Karesz értett mindent. A továbbiakban is távol voltak egymástól, hűvös messzeségben. Szabolcs egyébként is gyorsan távozott apjával együtt, nem érezte, hogy neki itt bárkihez bármi köze is lenne.

-De akkor mi a fenének jöttünk ilyen messzire, fiam - dörgött az apja hazafelé -, azt hittem, befektetni akarsz. Elég sokan voltak itt Burgenlandból, velük érdemes lenne.

-Én meg azt hittem, hogy te akarsz jönni. Csak elkísértelek a tieid közé. Akart a nyavalya. Nincs nekem semmi dolgom velük. Azt hiszem, ideje lesz a határon túlra nézni. Ténylegesen közeledni Európához, a brüsszeli bürokratikához. Ahhoz pedig nem forint kell. Apa, ha gondolod, segítek abban, hogy pénzed egy részét külföldön fektessük be.

-Fiam, te el vagy tévedve. Nekem nincs pénzem. Nekem csak hangom van, az is inkább volt. Tudok tippeket adni, azt meg is köszönik, néha kapok érte egy üveg pálinkát. Tele a spájz vele, tudod, hogy nem iszom. Te már egy másik generáció vagy. Én, ha volna pénzem, minden fillért itt akarnék elkölteni. Ti pedig ott, ahol többet hoz.

-Meg ahol biztonságos. Magyarország anarchia felé tart. Nem az igazi, nem klasszikus. S nem is a bűnözésre gondolok, az belefér. Hanem egy másikra, egy nem láthatóra. Arra, hogy semmi sem lesz igazán az ország kezében. Láthatatlan hatalmak mondják meg látható politikusoknak, menedzsereknek, hogy mit tegyenek.

-Hol itt az anarchia? - fakadt ki az apja keserűen. - Ez nem anarchia, hanem rabszolgatartó társadalom. Volt már ilyen.

-Hogy hol az anarchia? Az irányíthatatlanságban. Az ország nagy része a vágyai és az azokat kielégíteni hivatott politikai ígéretek, hazugságok alapján megy, megy, mendégél egy irányba, amelyről azt hiszi, hogy ez itt az ő országa, az ő érdeke, az élete, egyre jobb feltételekkel. A valóságban azonban minden fontos döntést valahol egészen máshol hoznak meg róla, és a választott "vezéreinek" nincs más lehetősége, minthogy e szerint döntsön. Hol így, hogy

úgy. Hol ennek ez, amannak az. És az egészből nem jön ki semmilyen irány. Mint a hajó szél nélkül a tengeren, a hullámok hátán hánykódva. Pangás, passzivitás, miközben megy a hazugság arról, hogy mikor érjük utol Európát. Nincs senki, aki meg merné mondani, hogy soha, belátható időn belül soha, s jó, ha nem szakadunk tovább. S csak azért szakadunk, mert ennyi vagyunk - apa, ennyi vagyunk -, hanem azért egyetlen fontos döntés sem születik itthon. Vagy ha látszólag itt születik, nagy magyarkodás közepette, akkor annak feltételeit, kereteit máshol szabják meg. Egy irány nélküli ország az én fogalmaim szerint az anarchia legszomorúbb példája. Mert egy egész népet vezet félre és tart tévúton.

Szabolcs türelmetlenül várt, várakozott. Tenni akart, szervezni, parádésan összeilleszteni a cselekvés mozaikjait, és esténként büszkén szétnézni, hogy OK, előbbre jutottunk. Hogy szorul a hurok. Élvezni, ahogyan sétálnak befelé az ellenségei. Ehelyett azt sem tudta, kivetette-e már valaki a hurkot, hol, mikor, milyent. Alig bírta visszatartani háborgó ösztöneit. S mert azokat naponta megfojtotta, azok egyre durvábban, követelőzően háborgottak.

Csak Karesz iránti ösztönös bizalma tartotta vissza attól, hogy nyíltabban a színre lépjen. Kareszben azonban sokkal jobban bízott, mint azt maga is feltételezte. Most derült ki számára igazán, hogy szereti ezt a nagydarab, tenyeres-talpas bumfordi embert. Pedig köze nincs hozzá. Lehet, hogy az ő családja is... valamikor régen... érdemes volna megnézni a családfát. Ha Karesz azt mondta, hogy vesz egy kis gyomirtót, akkor neki ezzel nem kell foglalkoznia.

És Karesz vett. Egy egész hordóval. Speciálisat, erőset, olyant, amit eddig még nem is alkalmaztak itthon a gyomirtásban. Nem félt alkalmazni. Már régen eldöntötte, hogy ki próbálja. S ha így van, kár nyavalyogni, az úton végig kell menni, különösen, ha oly sok izgalmat kínál.

A hordóban már ott ült Dodó. De mert nagy hordó volt, kellett még bele valaki, társnak. Dodó ugyan nem kérte ezt, sőt, ha tudta volna, tiltakozott volna. Most, hogy először hallott róla, tetszett neki.

-Tudod, mekkora fejesugrás ez, Karesz? Kitörheti a nyakát. Sőt, ki is fogja. Nem lehet ekkorát ugrani.

-Igen, szerintem is így van. De nem tudom visszafogni. Elindult egy folyamat, amelybe belefullad, s akkor nem a fejes, hanem a saját élete miatt fullad meg.

-Beszélj le, simán elintézem magam is.

-Dodókám, itt nem a technika az érdekes. Ez emberi kérdés. Pszichopatikus, lelki zavar.
-Annál inkább tiltsd meg! Amire készülünk, tiszta fejet kíván.
-Lehet, hogy morbid, amit mondok, de akkor ártok, ha megtiltom, és akkor segíték, ha engedem.
-Nem, nem és nem.
-OK. De.
-OK.

Szegény Ádámnak fogalma sem volt arról, hogy milyen tusa zajlott körülötte Karesz és Dodó között. Már régen érkezett oda, hogy meghányja-vesse magában a teendőt. Karesz megértette őt. S az ő fejében minden olyan világos volt. Karesz szemében ugyan látta a kételkedést, de legyen ez Karesz dolga.

-Nem leszel képes rá. Még egy pofont sem tudnál adni nekik. Van neked fogalmad arról, hogy az emberek 90 százaléka miért nem vert le soha egyetlen egy fülest sem egy másinak? Mert nem tud. Nem egyszerűen nem mer, hanem nem tud. Képtelen belendülni a keze. Te sem tudnál.

-Ugye, most provokálsz, Karesz? Hogy erősíts vele?

-Nem, Ádám. Tudom, miről beszélek. De fogjuk komolyra. Látom rajtad, amit látok. Döntöttél. Bár a következményeit nem tudod mérlegelni - hidd el nekem, nem tudod, hiába is tiltakozol -, majd segíték abban, hogy elkerüljük a súlyos végjátékot. Mert ha az bekövetkezik, halálos lesz az is. Halálos játszmákban a halál természetes.

-Hagyd. Messze van az még. Te intelligens utcai harcos vagy, én intelligens értelmiségi. Ha a kettőt összeadod, kijön belőle két pofon is - próbálta könnyedebbre fogni Ádám a borús beszélgetést. - Hagyd rám a magam felelősségét. Én így nem akarok élni. Karesz, tudod, soha nem hittem a nagy ókori bölcsességekben. De most én is azt mondom: Fogat fogért.

-Ádám, ez nem az! Ez fejet fogért.

-Ne csűrjük. Én tudom, miről beszélek, nekem tépték ki az összes fogamat, egyenként.

-Tudod, miért megyek bele ebbe a durva szereposztásba, Ádám? Mert onnan jössz, ahonnan én, a nagyszüleid révén, tőlük a te véredben is ugyanaz szólal meg, ugyanaz az igazság: én nem bántok soha senkit, de ha valaki nagyon bánt engem, azt visszaverem, csőstül. Az ilyen gén ellen nincs szer, mert ez ott él, hat bennünk. Legyen hát.

Kés az élet

Nagyon sok idő kellett ahhoz, hogy becserkásszék a Bíró-fiúk életmódját, szokásait,

időbeosztását. Karesz soha nem mutatkozhatott a környéken, Ádám már régen elköltözött a városból, Szabolcs pedig évek óta eltűnt, mintha soha nem is járt volna arra. Csaknem kilátástalannak tűnt ez a civil polgári felderítés. Kézenfekvő lett volna magándeaktívet megbízni, de...

Bíróék befolyása olyan kiterjedt, s sokszor oly' fenyegetően erőszakos volt, hogy aligha lehetett teljes biztonsággal olyan magánnyomozót találni, akinél ne kellett volna félni a ketős ügynök módszertől. Pénzt vesz el itt, s még több pénzért köp ott. S ha mégis találtak volna... túl durva volt a terv ahhoz, hogy utólag el lehessen viselni bármilyen tanút, gyanakvást, nem várt vallomást a nyomozótól arról, hogy bizony infókat szolgáltatott ki megbízójának, aki nem más, mint...

Kareszt a hideg rázta ki a lebukás veszélyétől. Paraszt volt, sokszor meggondolatlan, ha kell, hóbörgő, de végül is, a dolgok végén: óvatos, körültekintő, beledugja az ujját a szélbe.

Még sokáig várhattak volna, ha nem siet segítségükre a nyomor. A szegény, ezerszeresen kifosztott Réka, egykor még Kálnoki Réka, mostanra már csak kokós, szegény meggyalázott nyomorult. Rá már azt se mondhatják, hogy szajha. Már régóta nem az. Már nem is tudja, miért fekszik le valakivel.

Egyetlen emberi szót hallott az elmúlt években. Ádámét. Amikor még találkozhattak. Mióta Ádám elköltözni kényszerült, ennyi sem maradt neki. A véletlen hozta, hogy a megyeszékhelyen találkoztak. Réka hébe-hóba megpróbálkozott elvonókúrával Kecskeméten. A vasúton találkoztak. Megrendítő öröm, ujjongás tört ki köztük egymás láttán. Mindketten bele akartak kapaszkodni az utolsó megfogható semmibe, a szivárványból szőtt kötélbe, hogy felmászhassanak rajta az égi boldogságért. S persze, hogy onnan lehozzák a földre, ide, ahol élni, megélni kell.

Telefonszámot cseréltek, s Réka megígérte, hogy a jövőben, ha már teljesen kimerül, ha élete értelmét veszni látja, akkor egy-egy jó szóért, simogatásért, testi örömért felkeresi Ádámot, elbújnak valahova néhány napra. Úgy alakult, hogy Karesz meg is oldotta a helyszínt, a kellemes fogadtatást, az országban mindenhol volt egy-egy jó vállalkozó ismerőse.

Évente kétszer-háromszor találtak így vigaszt. Ádám számára utóbb érdekessé vált, amit korábban elengedett a füle mellett. Elhessegette, mert utálta. Most azonban hirtelen megnőtt a kíváncsisága. Réka ugyanis sokszor szóba hozta a Bíró-fiúkat. A "katonáktól" értesült erről-arról. Mikor van valami hatalmas befektetésük; mikor utaznak nagyobb kényutakra országban, világban; mikor hívják meg a fél világot saját városi birodalmukba, székhelyükre évente egy-egy nagy, győzelmeket ünneplő vidámságra. Réka nem is sejtette, hogy a

számára jelentéktelen mondatok hogyan ülednek le Ádámban. S jutnak el Kareszhez. A lánc végén Dodó áll.

Minden eddiginél nagyobb privát télbúcsúztató bált rendeztek Bíróék. Mögöttük 8 sikeres év, különösen az utóbbi négyben gazdagodtak sokat, idén, 1998 tavaszán pedig koronát tettek a szerzés tudományára. Dr. Bíró keze messzebb ért, mint bármikor, fiai vagyona nem várt méretekre duzzadt. A bál után érzelmes búcsút vettek közvetlen embereiktől. Ez volt az első alkalom, hogy a testőrök valamennyien együtt voltak, felfedték igazi küldetésüket a többiek előtt. -A katonáink! - nézett szét rajtuk büszkén Dávid. Az Agári tónál történtek nagyra növelték megbecsülését irántuk. Lakatos Gergely uram életében először ülhetett saját Mercibe, Gergő korábbi kocsijába. Dávidét Dóra kapta. A két fiú átült gyors, piros Porschekba.

Már nem kellett titkolózniuk. Horn kormányának nincs érdemi kihívója, a szocialista-szdszes gazdasági-üzleti csapatok olyan mélyen és nagy tömegekben ásták be magukat a kirívó vagyonokba - működőkbe, ingatlanokba, külföldi bejegyzésű fantomcégekbe és offshore számlákba -, hogy hatalmuk megdönthetetlennek tűnt. Kifizetnek bárkit zsebből - ők ott fönt, és mi itt lent, idézte Dávid szabadon a híres német író, Günter Wallraffot. Illetve ők ott fent, és mi még föntebb - tette hozzá könnyed szellemességgel.

Bátor tett volt a hadsereg felmutatása. Sok más nagyvállalkozónak volt hasonló, de valószínűleg kisebb létszámban. Valójában soha nem derült ki senkiről, mennyire van felfegyverezve titkos testőrséggel. Agár óta Dávid úgy gondolta, hogy a többiek kevésbé, vagy legalábbis nem ekkora felkészültséggel. Ideje volt megnövelni az önbizalmukat. Ki tudja, mekkorára nő az ilyen alakulatok jövőbeli dimenziója, mire lesznek használhatók. Ha Hornék nyernek, egészen biztosan nagy átrendeződés lesz, a kötelező szerénykedés és rejtőzködés után a nagyok meg akarják, és meg is fogják mutatni magukat. Lássa a kormány, és lássa a köznép is, ki irányítja Magyarországot. Nem a rendőrség, az biztos. A hadsereg? Operett. A kormány? Az APEH? Kedves fiúk.

Dávid külön-külön is elbúcsúzott katonáitól. Bár maga soha nem volt zubbonyban, tudta, hogy milyen jelentősége van a hűségnek. Régen a haza iránt, újabban a gazda iránt. Azonosulni kell vele, s akkor minden szép lesz: jó fizetés, biztos ellátás, és főleg... néha egy-egy szabad (bár persze a gazda által engedélyezett) akció. Vagyonszerzés, visszavágás, bosszú, pénzbehajtás. Őrzés-védés, ha akarja valaki, ha nem. Dávid egy-egy borítékkal küldte haza őket.

Mikor elbúcsúzott tőlük, megérezte erejét. Úgy gondolta, hogy ő a család főnöke. Apja

tudásával soha nem fog vetekedni, kapcsolataival viszont minden további nélkül. A politikai kontaktusokat, ezt az apró szemetet ráhagyja apjára, ő abban profi. Ő viszont felveszi az érdemi viszonyt a hozzá hasonló négy-öt nagymenővel. Nem feltétlenül a nyilvántartott vagyonosokkal. Hanem azokkal, akik nem látszanak - de mindent megtehetnek. Robi dolga, hogy tanulja meg belülről összetartani a dolgokat. A rendet, a könyvelést, a cégek közötti számlázásokat. Ő ebben örömét fogja lelteni.

Dórába karolt. Ma este megpróbál magához méltó módon oly nagy lenni az ágyban, mint amekkora az ő kicsi Dórája. Le kellene már cserélni, de... nos, abból akár baj is származhat. Dóra mindent tud, az égvilágon mindent, azt is, amit nem volna szabad. S őt személyesen is uralja. Talán éppen ezért kellene megválni tőle. Hogy hogyan? Erre bizony nincs válasz. Na jó, ma éjszaka kikészíti, ha belehal is. Kuncogott egyet magában. Újonnan épített palotájuk felé indult az új Porsche. Szinte csak motyogott a motor, és máris százötvennel száguldtak 6 másodperc múlva.

Amikor letért az 5-ös főútról, nem lassított, hihetetlenül fogta az utat a kocsí. Szerencséjére. a legeslegutolsó másodpercben észrevette, hogy egy kivilágítatlan teherautó áll keresztben az úton. Hatalmasat fékezett, Dóra feje a szélvédőhöz csapódott, ő csak a kormányra támaszkodva úszta meg ugyanezt. Kiordított:

-Rohadék, nem látsz!? Mit csinálsz ott, te barom?

Senki sem válaszolt. Éppen ki akart szállni, amikor kívülről kitépték az ajtót. Kirántották hihetetlen erővel. A másik oldalon egy letakart arcú ember kitépte Dórát, és alélt állapotában rángatni kezdte oldalra, a fák alá. Mindkettőjüket bevágták egy terepjáróba, őt fejbe vágták hátulról, és aztán...

Nem látta maga körül Dórát. Ez nagyon nyugtalanná tette. Kábult volt még, de érezte, hogy keze-lába össze van kötözve. Körülötte három símaszkos ember. Szótlan mindegyik. Fel-üvöltött:

-Gazok és hülyék! Tudjátok, ki vagyok?!

Egy szót se szóltak. Álltak mozdulatlanul. Így telt el néhány perc, ő üvöltözött, azok az álarc mögött rejtőzködtek.

-Pénz kell? Soha! Golyót kaptok, rohadtak, egyenként ötöt, mindet a szemetek közé, hogy jól lássátok.

Megnyílt az ajtó, és maszk nélkül lépett be három ember. Dávid szeme hatalmasra kerekedett.

-Ádám! De jó, hogy jössz! Képzeld, ezek a hülyék összekevertek valakivel.

Ádám odalépett hozzá. Dávid csak most vette észre, hogy a másik, az a nagy baromarcú ismerős neki. Többször is látta már. Nem volt biztos benne, de mintha a földek kapcsán. Mi a fenét akar ez itt?

-Ke-ke-kezd-kekezd-jük? - kérdezte a harmadik, egy dadogós degenerált.

-Mégpedig azonnal! - mondta hadarva, parancsoló hangon Dávid. - Vegye le a kötelet, szorít, az istenit! Hogy' kerül közétek ilyen dadogós Kretén Kretenovics, Ádám?

Dodó odalépett hozzá, és a kezében levő pisztoly agyával pontosan az orra közepén hatalmasat ütött Dávid arcába. Recsent is valami. Hosszú másodpercekig tartott, míg Dávid meg tudott szólalni.

-Ádám! Te mit csinálsz itt? Megőrültél? Miért nem lövöd le ezt a hülyét?

-A barátaimat szeretni szoktam, nem agyonlőni - mondta halkán Ádám. Aztán kicsit félrelépett, mert látta, hogy Karesz is szeretne mondani valamit.

-Nagyuram! Mit olvas ki abból, hogy mi itt hárman maszk nélkül jöttünk be?

-Azt, hogy végre megérkeztetek, és lelövték ezt a három gazembert. Örök barátaim lesztek.

-Ez is egy olvasmány. Mesének hívják. Van azonban egy másik olvasata is. Kriminek hívják, durvább esetekben horrornak.

Dávid elképedt.

-Mit zagyvál ez össze-vissza, Ádám, a fenébe is, miért álldogálsz itt?

Ádám úgy tett, mint aki jelentkezik az iskolában, s jelzi, hogy felelni akar. Dodó és Karesz bólintott.

-Elmondom röviden, Dávid. Itt most mi konkrétan egy olyan országban élünk, amilyent te meg ti teremtettedek. Ez nem jó ország. Sok a gaz benne. Mi megbeszéltük, hogy hatékony gyomirtót kísérletezünk ki. Ezt akarjuk most kipróbálni...

-... elment az eszed, Ádám! Mi a fenéről fecsegsz itt?

-Várj egy kicsit, kérlek. Ne értsd szó szerint a gyomirtót. A gyom a lényeg, nem az irtás módja. Te vagy a gyom, ti vagytok azok. Gátlástalanul terjedő, mindenre rátekeredő, mindenből életnedvet kiszívó gyomok. Nem csak te, ne érts félre. Ti, sokan, tucatszámra. S az általatok kitenyésztettek együttesen százszámra. Uraljátok az országot. Mindent megtehtetek. Na, most kérlek, jól figyelj. Mi itt most bemutatjuk, hogy ennek vége lesz. Bocs, hogy te vagy az első. Ez azzal függ össze, amit velem tettetek. Ha ez nem történik meg, ha nem teszel tönkre - mint ahogyan más ezeket -, ha nem alázol meg Kecskeméten, akkor te már régóta vidáman hintáznál Dórádon.

-Mi van Dórával? Inkább azt mondd meg.

-Elkábult szegény az autóbalesetben. Szerencsére arra jött egy autó, felismerte, elvitte a

palotáig, ott - mivel senki sem nyitott ajtót - szépen, azon kellemes kábulatra még rásegítve egy nagy ütéssel, nekítámasztotta a kapunak. Miatta ne aggódj, a felkelő nap fogja őt ébreszteni.

-És? És? Mi van? Levágod a fületem?:Vagy belém rúgsz? Te hülye barom. Ezért meglakolsz.

-Na, nagyuram - szólt közbe Karesz -, ezért kérdeztem én az előbb, hogy mit olvas ki abból, hogy mi itt azonosítottuk magunkat.

Dávidnak hirtelen összeszűkült a szeme. Micsoda? Ezek itt egész testi valójukban feltárták magukat, míg az útszéli haramiák maszkok mögé rejtőznek. Micsoda?

-Megismerlek, öreg! Tudom már, ki vagy! Ádám nagyapjánál találkoztunk egy pillanatra. Akkor is tudtam, hogy ekkora állatot még nem láttam.

Dodó hátulról megragadta Dávid sörényét, és akkorát rántott rajta, hogy egész teste magasba lendült a székkal együtt. Aztán visszavágta őt a padlóra, úgy, megkötözve.

-El kelle-kellene ke-ke-kezdeni. Azt hiszem, hogy vé-vé-vége. Na.

Hatalmas, döbrent csend támadt Dodó dadogására. Abból, hogy Dodó megszólalt, Dávidnak rossz érzése támadt. Kezdte azt hinni, hogy a dadogós valami különös tudása, érdeme miatt van itt jelen, sőt: bele is szólhat.

Ádám Kareszra nézett. Nagyon sötét pillantások voltak ezek. Többször megfogadták, hogy ha hozzálátnak, akkor onnan már nincs visszaút. Hát innen nincs is! De mi az út előre?...

Karesz odalépett Dodóhoz. A dadogós életében most először zavarban volt. Más dolog az, ha távirányítással... vagy messziről, távcsővel célozva... vagy autót árokba lökve. De itt állnak hárman egy megkötözött ember fölött. Hátul három álarcos ukrán. Még az éjszaka hazaütözik, de tanú mégis van, elkerülhetetlenül.

Karesz érezte, mire néz most Dodó. Odalépett az ukránokhoz, átadta nekik a degeszre tömött pénzes táskát, s egyetlen szó nélkül az ajtóhoz terelte őket.

Mély levegő süppedt bent, a földig ért a nyomása. Megrogyantak a vállak. Dávid összevissza dobálta magát a széken, ide-oda rángatva magát a széket is. Dodó odalépett hozzá, és fejbe vágta. Nem túl erősen, inkább csak csendesítően, hogy egy percre ne kapjon levegőt.

-Innen nincs vi-vi-visszaút. Mitől féltek? Nem tetszik, de me-me-megteszem - dadogta Dodó. Ha elengedjük, egész életünket börtönben töltjük. De ha végzünk vele, magunk leszünk magunk börtöne egy rohadt életen át. Melyiket akarjátok? Egy szó, és én megteszem - Dodó csak most vette észre, hogy nem dadog. Ijedten nézett körbe.

Karez percek óta ott állt Dodó mellett, a pisztolyt és a késeket akarta elkérni. De letaglózta őt is Dodó zavara. Most végre erőt vett magán, és kivette Dodó kezéből a kést, a pisztolyt.

-A fojtózsínor hol van? - Dodó elővette a zsebéből azt is.

Karez Ádámra nézett. Ádám már régóta nem szólt egyetlen szót sem, nem is mozdult. Megkövülten állt a lábán. Érezte, hogy majdnem kiszaladnak alóla, és borzalmasan remegnek.

Hűvös, hideg volt, mint a jég, mint a márvány. Remegett, mindenki látta, de a szava biztos volt:

-Ha nincs visszaút, akkor két dolog lehetséges. Vagy álldogálunk itt reggelig, összeccsináljuk magunkat, és elalszunk a saját fekáliánkban. Ez rendben, ez pontosan ki is fejezné, mik vagyunk. Vagy pedig elindulunk előre.

Ekkorra már a kezében volt a kés, a pisztoly és a zsinór.

Dávidra nézett.

**Gubcsi Lajos Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában
megjelent albumai, könyvei**

Gubcsi Lajos: Kórpótlási jogüzerek - Szociokrimi
<http://mek.oszk.hu/12200/12291/>

Gubcsi Lajos: Hazudj, s a bíró is megsegít - Jus gladii (megj. 2015-ben)
Egy karaktergyilkosság története
<http://mek.oszk.hu/10400/10408/>

Gubcsi Lajos: Jut eszembe... ami kimaradt (megj. 2015)
<http://mek.oszk.hu/12500/12529>

Gubcsi Lajos: Leányálom
<http://mek.oszk.hu/12500/12519>

Gubcsi Lajos: HONCSONKOLÁS - I. Magyar pokol - 1514
<http://mek.oszk.hu/12200/12297/>

Gubcsi Lajos: 13 ördögi év – A máglyától Mohácsig
<http://mek.oszk.hu/12500/12518>

Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera és rockdráma librettója)
<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos: A Magyar Művészetért - 25 éves gyermekem
<http://mek.oszk.hu/11200/11262/>

Gubcsi Lajos: Nyitott boríték
<http://mek.oszk.hu/10900/10946/>

Gubcsi Lajos: Őseink, gyermekeink
<http://mek.oszk.hu/10400/10409/>

Gubcsi Lajos: Felnőtt állatmesék
<http://mek.oszk.hu/10400/10407/>

Gubcsi Lajos: Hű szó, háborgó
<http://mek.oszk.hu/10400/10410/>

Gubcsi Lajos: Legényregény
<http://mek.oszk.hu/08600/08677>

Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött - 2004-2010
<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>

Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT
<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>
Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten
<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből
<http://mek.oszk.hu/03400/03498>

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: Ajánlott - Levelek Orbán Viktornak (részletek)
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: III. Üzenet a végekről - Délvidék
<http://mek.oszk.hu/03400/03497>

Gubcsi Lajos: A szabadság népe
<http://mek.oszk.hu/03400/03496>

Gubcsi Lajos: Az ég felé...
<http://mek.oszk.hu/03400/03499>

Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István.
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: I. Üzenet a végekről - Felvidék
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>

Gubcsi Lajos: II. Üzenet a végekről - Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>

Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>

Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtetél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>

Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>

Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>

Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>

Gubcsi Lajos: Posztumusz - A Magyar Művészetért
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>

Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>

Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>

Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>

Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot (1989. október 5-9. MSZMP-MSZP)
<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>

Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja (Magyar Tudományos Akadémia, 1998. április 10.)
<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>

A Zrínyi Média kiadásában, Gubcsi Lajos szerkesztésében megjelent könyvek:

-1000-1100 years ago - Hungary in the Carpathian Basin
<http://mek.oszk.hu/09100/09132/09132.pdf>

-1000-1100 évvel ezelőtt - Magyarország a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/09100/09186/09186.pdf>

-From the Noon Bell to the Lads of Pest
<http://mek.oszk.hu/09400/09426>

-A déli harangszótól a pesti srácokig

-For the Homeland onto Death

-A hazáért mindhalálig

Zenei művek

Gubcsi Lajos - Benkő László: Ismét Vereckénél - Rákóczi ballada

--DVD: http://video.amm-gubcsi.hu/Ismet_Vereckenel.mpg

--CD: <http://www.amm-gubcsi.hu/cikk/1180/benko--gubcsi---ismet-vereckenel>

Gubcsi Lajos - Ökrös Csaba: 1514 - Magyar pokol (l. <http://mek.oszk.hu/12300/12381/>)

Gubcsi Lajos-Nagy Tivadar-Role együttes: Dózsa - 1514, rockdráma